

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

FLAVII IOSEPHI HEBRAEI
OPERA OMNIA
GRAECE ET LATINE

EXCVSA AD
EDITIONEM LVGDVNO-BATAVAM
SIGEBERTI HAVERCAMPPI

CVM
OXONIENSI IOANNIS HVDSONII
COLLATAM

CVRAVIT

FRANCISCVS OBERTHÜR

S. S. THEOL. ET V. T. DOCTOR INSIGNIS ECCLESIAE HAVGENSIS
CANONICVS CAPITVLARIS S. S. DOGMATVM IN VNIVERSITATE
WIRCEBYRGENSI PROFESSOR PVBL. ORD.

TOMVS III

LIPSIAE
CVMTV K. B. SCHWICKERTII
CICIDCCCLXXXV

ΦΛ. ΙΩΣΗΠΟΥ ΒΙΟΣ. FLAVII JOSEPHI VITA.

ΕΜΟΙ δὲ γένος ἐστὶν ἢ κ' ἄσημον, ἀλλ' ἐξ ἱερέων ἀνωθεν καταβεβηκός. ὥσπερ δὴ παρ' ἐκάστοις ἄλλη τίς ἐστιν εὐγενείας ὑπόθεσις, ἕτως παρ' ἡμῖν ἡ τῆς ἱερωσύνης μετ' ἑστία τεκμήριον ἐστὶ γένους λαμπρότητος. ἔμοι δ' ἢ μόνον ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων, πολλὴ δὲ καὶ νῦν τῶν διαφορὰ καὶ τῶν ἐν ταύτῃ φυλῶν ἐκ τῆς ἀρίστης. ὑπάρχω δὲ καὶ τῷ βασιλικῷ γένει ἀπὸ τῆς μητρός. οἱ γὰρ Ἀσαμοναῖς παῖδες, ὧν ἐκγονος ἐκίνη, τῷ ἔθνει ἡμῶν ἐπὶ μήκιστον χρόνον ἡρχιστάτευσαν καὶ ἐβασίλευσαν. ἐγὼ δὲ τὴν διαδοχὴν. ὁ πρόπαππος ἦν ἔμοι Σίμων ὁ Ψελλός ἐπικαλόμενος. οὗτος ἐγένετο κατ' ὃν καιρὸν ἡρχιστάτευσεν Σίμωνος ἀρχιερέας ὁ παῖς, ὃς πρῶτος ἀρχιερέων Τρεκανός ὀνομάσθη. γίνονται δὲ τῷ Ψελλῷ Σίμωνι παῖδες ὀνέα. τῶν εἰς ἐτι

MHI autem genus est non ignobile, sed ex sacerdotibus longa serie deductum. Quemadmodum scilicet apud unamquamque gentem diversa sunt nobilitatis argumenta, ita apud nos honoris sacerdotalis participatio splendoris generis indicium est. Ego autem non solum ex sacerdotum oriundus sum genere, verum etiam ex classe prima inter illas xxiv. (et magna sane in hoc est excellentia) et nobilissima populorum ad eandem pertinentium familia. Quin et maternum mihi genus a regibus est. Nam Asamonaei liberi, e quibus illa prognata est, summum in gente nostra pontificatum regnumque diu obtinuerunt. Seriem autem successionis recensebo. Ataus meus erat Simon cognomine Psellus. Hic vixit eo tempore, quo Simonis pontificis filius, qui primus inter pontifices Hyrcanus appellatus est, pontificatum gessit. Simoni autem Psello filii erant novem: et

Ματθίας ὁ Ἡφλῖς λεγόμενος. οὗτος ἠγάγετο πρὸς γάμον θυγατέρα Ἰωνάθ' ἀρχιερέως, τῷ πρώτῳ ἐκ τῶν Ἀσσυριανῶν παίδων γένους ἀρχιερατεύσαντος, τῷ ἀδελφῷ Σίμωνος τῷ ἀρχιερέως. καὶ γίνεται παῖς αὐτῷ Ματθίας ὁ Κυρτός ἐπικληθεὶς, ἄρχοντας Ἰερικανὸν τὸν πρῶτον ἐνιαυτὸν. τότε γίνεται Ἰωσήπος ἐννάτῳ ἔτει τῆς Ἀλεξάνδρου ἀρχῆς, καὶ Ἰωσήπῃ Ματθίας βασιλεύοντος Ἀρχελαῦ τὸ δέκατον, Ματθία δὲ ἐγὼ τῷ πρώτῳ τῆς Γαίης Καίσαρος ἡγεμονίας. ἐμοὶ δὲ παῖδές εἰσι τρεῖς· Ἰερικανὸς μὲν ὁ πρεσβύτατος ἔτι τετάρτῳ τῆς Οὐσπασιανῆς Καίσαρος ἡγεμονίας, ἐβδόμῳ δὲ Ἰῶσος, ἐννάτῳ δὲ Ἀγρίππας. τὴν μὲν οὖν τῷ γένει ἡμῶν διαδοχὴν, ὡς ἐν ταῖς δημοσίαις δέλτοις ἀναγεγραμμένην εἶρον, οὕτως παρατίθεμαι, τοῖς διαβάλλειν ἡμᾶς πειρωμένοις χαίρειν Φράσας.

β'. Ο πατήρ δὲ μὲν Ματθίας ἔμ' διὰ μόνην τὴν εὐγένειαν ἐπίσημος ἦν, ἀλλὰ πλέον διὰ τὴν δικαιοσύνην ἐπὶ ἡμεῖς το, γνωριμώτατος ὢν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν παρ' ἡμῖν τοῖς Ἰεροσολύμοις. ἐγὼ δὲ συμπαιδευόμενος ἀδελφῷ Ματθία τῷ νομῷ, ἐγγόνει γάρ μοι γνήσιος ἐξ ἀμφοῖν τῶν γονέων, εἰς μεγάλην παιδείαν προκοπὴν ἐπίδοσιν, μνήμη τε καὶ συνέσει δοκῶν διαφέρειν. ἔτι δ' ἄρα παῖς ὢν, περὶ τεσσαρεσκαίδέκατον ἔτος, διὰ τὸ Φιλογράμματον ὑπὸ πάντων ἐπὶ ἡμεῖς, συνιόντων αἰετῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως πρῶτων, ὑπὲρ τῷ πατρὶ ἐμῷ περὶ τῶν νομίμων ἀκριβέστερόν τι γινώσκων. περὶ ἐκκαίδεκα δὲ ἔτη γενόμενος ἐβλήθην τῶν παρ' ἡμῖν αἰρέσεων ἐμπειρίαν λαβεῖν. τρεῖς δ' εἰσὶν αὗται. Φαρισαίων μὲν ἡ πρώτη, καὶ Σαδδουκαίων ἡ δευτέρα. τρίτη δὲ ἡ Εσσηνῶν, καθὼς πολλάκις εἶπαμεν· ἔτι γὰρ ὥσπερ αἰρήσεσθαι τὴν ἀρετὴν, εἰ πάσας καταμάθοιμι. σκληραγωγήσας γὰρ ἑμαυτὸν, καὶ πολλὰ πονηθεὶς, τὰς τρεῖς διήλθον. καὶ μηδὲ τὴν ἐντεῦθεν ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἑμαυτῷ νομίσας εἶναι, πυθόμενός τινα Βαννὸν ὄνομα κατὰ τὴν ἐρημίαν διατρίβειν, ἐδῆτι μὲν ἀπὸ δένδρων χρώμενον, τροφὴν δὲ τὴν αὐτομάτως φεομένην

in his vnus Matthias, Ephliae filius dictus. Hic vxorem duxit Ionathae pontificis filiam, qui quidem primus ex Asamonaeorum genere Pontificatum in domum suam intulit; frater vero exstitit Simonis pariter Pontificis. Et ex ea filium Matthiam, Gibbosum nominatum, suscepit, primo anno, quo genti imperauit Hyrcanus. Huic nascitur Iosephus nono anno regni Alexandrae, Iosepho vero Matthias anno Archelai regis decimo, Matthiae autem ego primo anno principatus Caii Caesaris. Mihi porro tres sunt liberi: Hyrcanus quidem maximus, anno quarto natus imperii Vespasiani Caesaris, Iustus vero septimo, nono autem Agrippa. Atque ita quidem generis nostri successionem, prout in tabulas publicas relata inueni, in medium afferro: illis interim valere iussis, qui nos calumniis aggrediuntur.

2. Matthias autem pater meus non solum generis nobilitate illustris erat, sed multo magis ex iustitia gloriam adeptus est; omnium sermone maxime celebratus Hierosolymis, vrbe apud nos sane amplissima. Ego autem vna cum fratre germano, nomine Matthia, liberaliter educatus, multum in literis proficiebam, sic vt crederer aliis antecellere memoria et rerum intelligentia. Itaque cum puer adhuc essem, annum circiter decimum quartum agens, ex eo, quo flagrabam, literarum amore ab omnibus laudem reportavi; ad me concurrentibus quotidie pontificibus virisque primoribus, vt ex me certius aliquid scirent de penitiori legum sensu. Cum autem ad annos plus minus sexdecim peruenissem, decreui sectas nostras experiri et tentare. Illae vero tres sunt. Phariseorum prima; Sadducaeorum altera; et tertia Essenorum, vti saepius diximus. Ita enim fore putabam, vt optimam eligerem, si mihi omnes cognoscere daretur. Vita igitur duriter acta multisque laboribus exercita, tres sectas perlustravi: et ne istarum quidem experientia satis mihi factum ratus, cum audissem quendam, Banum nomine, in deserto agere, amictum sibi ex arboribus parantem, alimentisque sponte prouenientibus vescentem, crebrisque noctu et interdiu lauacris

προσφερόμενον, ψυχρῷ δὲ ὕδατι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πολλάκις ληόμενον πρὸς ἀγνείαν, ζηλωτὴς ἐγενόμην αὐτοῦ. καὶ διατρίψας παρ' αὐτῷ ἐνιαυτὸς τρεῖς, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τελειώσας, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεφον. ἐννεακαιδέκα δ' ἔτη ἔχων, ἠρξάμην τε πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἵρεσει κατακολουθῶν, ἣ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἑλλήσι Στωικῇ λεγομένη.

γ'. Μετ' εἰκοσὸν δὲ καὶ ἕκτον ἐνιαυτὸν εἰς Ρώμην μοι συνέπεσεν ἀναβῆναι, διὰ τὴν λεχθησομένην αἰτίαν. καθ' ὃν χρόνον Φῆλιξ τῆς Ἰουδαίας ἐπετρόπευσεν, ἱερεῖς τινὰς συνήθεις ἐμοί, καλῶς καγαθῶς, διὰ μικρὰν καὶ τὴν τυχεύσαν αἰτίαν δῆσας εἰς τὴν Ρώμην ἐπεμψεν, λόγον ὑφέξοντας τῷ Καίσαρι. οἷς ἐγὼ πόρον εὐρέσθαι βελομένους σωτηρίας, μάλιστα δὲ πυθόμενος, ὅτι, καίπερ ἐν κακοῖς ὄντες, ἐκ ἐξελάθοντο τῆς εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας, διατρέφοντα δὲ σύκοις καὶ καρύοις, ἀφικόμην εἰς Ρώμην πολλάκις κινδυνεύσας κατὰ θάλασσαν. βαπτισθέντός γάρ ἡμῶν τῷ πλοίῳ κατὰ μέσον τὸν Ἀδρίαν, περὶ ἐξακοσίαις τὸν ἀριθμὸν ὄντες, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐνηξάμεθα. καὶ περὶ ἀρχομένην ἡμέραν ἐπιφανέντος ἡμῖν κατὰ θεῶν πρόνοιαν Κυρηναϊκῷ πλοίου, φθάσαντες τὰς ἄλλας ἐγὼ τε καὶ τινες ἕτεροι, ὀγδοήκοντα σύμπαντες, ἀνελήφθημεν εἰς τὸ πλοῖον. διασωθεῖς δ' εἰς τὴν Δικαιοκρατίαν, ἣν Ποτιόλως Ἰταλοὶ καλεῖσιν, διὰ Φιλίας ἀφικόμην Ἀλιτύρῳ. μιμολόγος δ' ἦν οὗτος κάλλις τῷ Νέρωνι καταθύμιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος. καὶ δι' αὐτῇ Ποππηίᾳ τῇ τῷ Καίσαρος γυναικὶ γνωθεῖς, προνοῶνς ὡς τάχιστα παρακαλέσας αὐτὴν τοὺς ἱερεῖς λυθῆναι. μεγάλων δὲ δωρεῶν πρὸς τὴν εὐεργεσίαν ταύτην τυχὼν παρὰ τῆς Ποππηίας, ὑπέστρεφον ἐπὶ τὴν οἰκίαν.

δ'. Καταλαμβάνω δ' ἤδη νεωτερισμῶν ἀρχάς, καὶ πολλὰς ἐπὶ τῇ Ῥωμαίων ἀποσάσει μέγα φρονῶντας. κατατέλλειν οὖν ἐπιειρώμην τὰς σασιώδεις καὶ μετανοεῖν ἔπειθον, ποιησάμενος πρὸς ὀφθαλμῶν πρὸς ὧς πολεμήσασιν, ὅτι Ῥωμαίων ἢ κατ' ἐμπειρίαν μόνην πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ

frigidis vtem in vitae sanctimoniam, coepi eius institutum imitari; exactisque in eius contubernio tribus annis, cum iam ea, quae expetiueram, perfecissem. in urbem redii. Iamque annos vndeuginti natus, vitam instituire exorsus sum conuenienter Phariseorum sectae, quae proxime accedit ad sectam Stoicam Graecis dictam.

3. Post annum vero aetatis sextum ac vigesimum, Romam ut adscenderem mihi contigit, ex causa iam nunc dicenda. Quo tempore Felix in Iudaea procurator erat, sacerdotes quosdam, mihi perfamiliares, viros honestos et bonos, ob culpam leuiculam et fere contemnendam, Romam misit, causam suam apud Caesarem dicturos. Quibus ego volens inuenire viam ad salutem, maxime vero cum audirem, quod, licet in malis, non obliti essent suae in Deum pietatis, et ficis ac nucibus vitam sustentarent, Romam tandem perueni, multis in mari aditis periculis: nostra enim naui in medio sinus Adriatici submersa, cum essemus numero circiter sexcenti, totam per noctem nauimus. Et tandem sub diluculum conspecta ex Dei prouidentia naui Cyrenaica, ego et alii nonnulli, ad octoginta vniuersi, feliciore vsu natatu, in eam recepti sumus. Cumque ita euasissem in urbem Dicaearchiam, (quam Puteolos vocant Itali) veniebam in amicitiam Alituri, (erat autem is mimorum actor, in magna apud Neronem gratia, genere Iudaeus) perque eum ubi Poppaeae uxori Caesaris innotui, id quam ocyssime ago, ut meis apud ipsam precibus soluerentur sacerdotes. Cumque praeter hos beneficium magnis muneribus cohonestatus essem a Poppaea, in patriam reuertebam.

4. Atque iam eo tempore deprehendi nouarum rerum studia gliscere, multosque post defectionem a Romanis valde elatos. Itaque conabar seditiosos in officio continere, utque ad sanio rem mentem redirent suadebam, ob oculos positus, cum quibus dimicaturi erant, quod Romanis

κατ' εὐτυχίαν ἐλαττοῦνται· καὶ μὴ προπετῶς καὶ παντά-
 πασιν ἀνοήτως πατέρεσι καὶ γενεαῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς τὸν
 περὶ τῶν ἐχθρῶν κακῶν κίνδυνον ἐπάγειν. ταῦτα δ' ἔλε-
 γον, καὶ λιπαρῶς ἐνεκείμεν ἀποτρέπων, δυστυχέσατον
 ἡμῖν τοῦ πολέμου τὸ τέλος γενήσεσθαι προορώμενος. οὐ
 μὴν ἔπεισα. πολὺ γὰρ ἡ τῶν ἀπονοηθέντων ἐπεκράτησε
 μανία.

δ'. Δείσας γοῦν, μὴ, ταῦτα συνεχῶς λέγων, διὰ μέ-
 σης ἀφικαίμην καὶ ὑποψίας, ὡς τὰ τῶν πολεμίων Φρονῶν,
 καὶ κινδυνεύσω ληφθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθῆναι, ἐχομένης
 ἤδη τῆς Ἀντωνίας, ὅπερ ἦν Φερίον, εἰς τὸ ἐνδοτέρω ἰερόν
 ὑπεχώρησα. μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν Μαναήμ καὶ τῶν πρώ-
 των τῷ ληστρικῷ σίφῳ, ὑπεξελθὼν τῷ ἱερῷ πάλιν τοῖς ἀρ-
 χιερεῦσιν καὶ τοῖς πρώτοις τῶν Φαρισαίων συνδιέτριβον.
 Φόβος δ' ἔκτετι μέτριος εἶχεν ἡμᾶς, ὁρῶντας τὸν μὲν δῆμον
 ἐν τοῖς ὅπλοις. αὐτοὶ δ' ὄντες ἐν ἀπόρῳ, τί ποιήσωμεν, καὶ
 τοὺς νεωτεριστὰς παύειν ἢ δυνάμενοι, προδήλῃ δ' ἡμῖν τῷ
 κινδύνῳ παρεσῶτος, συγκατανεύειν μὲν αὐτῶν ταῖς γνώ-
 μαις ἐλέγομεν, συνεβλεύομεν δὲ μένειν ἐφ' αὐτῶν, καὶ
 τοὺς πολεμίους ἀπελθόντας ἔαν, ἐλπίζοντες ἢ εἰς μακρὰν
 Γεσσιον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως ἀναβάντα, παύσειν τὸν
 νεωτερισμόν.

ε'. Ο δ' ἐπελθὼν καὶ συμβαλὼν μάχῃ ἐνίκηθη, πολ-
 λῶν τῶν μετ' αὐτῷ πεσόντων. καὶ γίνεται τὸ Γεσσὶν πταῖσ-
 μα, συμφορὰ τῷ παντός ἡμῶν ἔθνους. ἐπῆρθησαν γὰρ ἐπὶ
 τάτῳ μᾶλλον οἱ τὸν πόλεμον ἀγαπήσαντες, καὶ νικήσαν-
 τες τὰς Ῥωμαῖς εἰς τέλος ἠλπίσαμεν, προσγενομένης καὶ
 ἐτέρας τινὸς τοιαύτης αἰτίας. οἱ τὰς πέριξ τῆς Συρίας πό-
 λεις κατοικῶντες, τοὺς παρ' ἑαυτοῖς Ἰουδαίους συλλαμβά-
 νοντες σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις ἀνήγεν, ἔδδ' ἑμίαν αὐτοῖς αἰ-
 τίαν ἐπικαλεῖν ἔχοντες. ὅτε γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποσάσει
 νεώτερόν τι πεφρονήκεσαν, ὅτε πρὸς αὐτὰς ἐκείνας ἐχθρὸν
 ἢ ἐπίβηλον. Σκυθοπολιταὶ δὲ πάντων ἀσεβέστατα καὶ πα-
 ρανομώτατα διεπραξάντο. ἐπελθόντων γὰρ αὐτοῖς Ιου-

non solum rei militaris peritia inferiores essent, sed et felicitate et prospero rerum successu; insuper monebam, ne temere et imprudenter admodum patriam et genus suum et seipsum in mala maxima et extremum discrimen adducerent. Ista sane dicebam, atque urgebam vehementer et instabam, ut a bello eos dehortarer, ut qui animo praeuiderem, exitum illius nobis fore infelicissimum. At ne sic quidem persuasi: in tantum valebat amentia ex desperatione orta,

5. Veritus igitur, ne, ista frequenter inculcando, in odium incurrerem et suspicionem, quasi eadem sentirem cum hostibus, atque ita demum a popularibus comprehensus de vita periclitarer, occupata iam Antonia, quae castrum erat, in interiora templi memet subdixi. At post caedem Manaheni et principum cohortis latronum, templo clanculum egressus, iterum cum pontificibus versabar et Phariseorum primoribus. Iam autem timor non mediocriter nos occuparat, cum videremus, populum quidem amma corripuisse. ipsi vero, cum, quid agendum nobis foret, prorsus ambigeremus, nec penes nos esset seditiosos compescere, atque ante oculos versaretur periculum; simulabamus quidem nos probare illorum sententiam, suadebamus tamen, ut se continerent, et hostem abire sinerent, quod speraremus, Gessium brevi cum validis copiis adscensurum ad nos, et tumultum motumque sedaturum.

6. At ille, cum aduenisset et seditiosis praelio congressus esset, victus est, multis e suis occisis: atque haec Gessii clades in uniuersam gentem nostram calamitatem inuexit. Nam ex hac re animis elati erant, qui bellum appetebant, et in magna eramus spe, fore, ut deinceps Romanos vinceremus: quin et altera quaedam belli causa accedebat, quae huiusmodi erat. Nam Syriae urbium nobis finitimarum incolae Iudaeos intra eadem moenia secum degentes, comprehensos una cum vxoribus et liberis, trucidabant, etiam cum nihil haberent, de quo ipsos accusarent. Neque enim rebus nouis studuerant, ut a Romanis deficerent, neque aduersum Syros illos hostile quidpiam aut infidiosum moliti fuerant. At Scythopolitae omnium maxime, impia et iniquissima perpetrarunt. Cum enim bello pe-

δαίων ἔξωθεν πολέμιων, τὰς παρ' αὐτοῖς Ἰουδαίας ἐβιάσαντο κατὰ τῶν ὁμοφύλων ὅπλα λαβεῖν, ὅπερ ἐστὶν ἡμῖν ἀθέμιτον. καὶ μετ' ἐκείνων συμβαλόντες ἐκράτησαν τῶν ἐπελευθύντων. ἐπειδὴ δ' ἐνίκησαν, ἐκλαθόμενοι τῆς πρὸς τοὺς ἐνόχους καὶ συμμάχους πίστεως, πάντας αὐτοὺς διεχρήσαντο, πολλὰς μυριάδας ὄντας. ὅμοια δ' ἔπαθον καὶ οἱ τὴν Δαμασκὸν Ἰουδαῖοι κατοικῶντες, ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκριβέστερον ἐν ταῖς περὶ Ἰουδαίᾳ πολέμῳ βίβλοις δεδηλώκαμεν. νῦν δ' αὐτῶν ἐπεμνήσθην, βεβλόμενος παραστήσαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν, ὅτι ἡ προαίρεσις ἐγένετο τῇ πολέμῳ πρὸς Ῥωμαίους Ἰουδαίοις, ἀλλὰ τὸ πλεον ἀνάγκη.

ζ'. Νικηθέντος ἔν, ὡς ἔφαμεν, τῇ Γεσσίᾳ, τῶν Ἰερουσολυμιτῶν οἱ πρῶτοι, θεασάμενοι τὰς μὲν λησὰς ἅμα τοῖς νεωτερισταῖς εὐπορημένους ὅπλων, δέισαντες δὲ αὐτοὶ, μὴ ἄνοπλοι καθεστηκότες ὑποχείριοι γένωνται τοῖς ἐχθροῖς, ὃ καὶ μετὰ ταῦτα συνέβη, καὶ πυθόμενοι τὴν Γαλιλαίαν ἔπω πᾶσαν Ῥωμαίων ἀφυσάναί, μέρος δ' αὐτῆς ἡρεμῆν ἔτι, πέμπουσιν ἐμὲ καὶ δύο ἄλλους τῶν ἱερέων, καλῆς καὶ γαθῆς ἀνδρας, Ἰωάζαρον καὶ Ἰῦδαν, πείσοντας τὰς πονηρὰς καταθέσθαι τὰ ὅπλα, καὶ διδάξοντας, ὡς ἐστὶν ἅμενον τοῖς κρατίστοις τῇ ἔθνει αὐτὰ τηρεῖσθαι. ἔγνωτο δὲ τότε αἰεὶ μὲν ἔχειν τὰ ὅπλα πρὸς τὸ μέλλον ἑτοιμα, περιμένειν δὲ, τί πράξουσιν Ῥωμαῖοι, μαθεῖν.

η'. Λαβὼν οὖν ἐγὼ τὰς ὑποθήκας ταύτας, ἀφικόμην εἰς τὴν Γαλιλαίαν. καὶ Σεπφωρίτας μὲν ἔκ ἐν ὀλίγῳ περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνι καθεστῶτας εὗρον, διαρπάσας κεκρικότων αὐτὴν τῶν Γαλιλαίων, διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐκείνων Φιλίαν, καὶ ὅτι καὶ Κεσίῳ Γάλλῳ τῷ τῆς Συρίας ἡγεμονεύοντι δεξιὰν τε καὶ πῖσιν προτείνειν. ἀλλὰ τότε μὲν ἐγὼ πάντας ἀπῆλλαξα τῇ φόβῳ, πείσας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ πλήθη, καὶ ἐπιτρέψας, ὅσας ἐθέλωσι, διαπέμπεσθαι πρὸς τὰς ἐν Δώροις οἰκίας ὁμηρεύοντας Γεσσίῳ. τὰ δὲ Δῶρα πόλις ἐστὶ τῆς Φοινίκης. τὰς ἐν Τιβεριάδι δὲ κατοικοῦντας εὗρον ἐφ' ὅπλα κωχωρηκότας ἦδη, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

terentur a Iudaeis exteris, Iudaeos, qui apud ipsos erant, vi adegerunt ad arma contra tribules suos capeffenda, id quod nostris vetitum est legibus: et illorum ope, postquam manus conseruissent, eos, qui ipsos adorti sunt, profligarunt. post victoriam autem, obliti fidei inquilinis et sociis debitae, eos omnes, ad multas hominum myriadas, occiderunt. Nec dissimilia perpeffi sunt qui Damascum habitabant Iudaei. Sed hac de re accurate magis narravimus in libris de Bello Iudaico: nunc autem eorum obiter memini, eo animo, vt lectoribus ostendam, Iudaeos non de industria bellum inouisse contra Romanos, sed necessitate potius compullos.

7. Itaque profligato, vti iam diximus, Gessio, Hierosolymitarum primores, vbi viderant, latrones seditiosos armis abundare, veritique, ne ipsi, armis destituti, inimicis obnoxii fierent, id quod et postea accidit, auditoque, quod Galilaea nondum omnis a Romanis defecisset, sed pars eius etiam tum quiete ageret, eo miserunt me et alios duos sacerdotes, viros bonos et honestos, Iozarum et Iudam, vt homines istos facinorosos suaderemus arma deponere, et doceremus satius esse, ea asseruari viris in gente nostra optimis et fortissimis. quippe decretum erat, vt illi quidem semper arma in futurum parata haberent, mandandum vero, vt sciatur, quidnam acturi sint Romani.

8. Ego igitur, cum ista mandata accepissem, in Galilaeam perueniebam; et Sepphoritas quidem reperiebam in magna sollicitudine de patria, quod rapinae eam addixissent Galilaei, tam quod perfliterint in amicitia cum Romanis initum quam quod et Cestio Gallo tum Syriae praefidi dextram fidemque dederint. Verum ego hos quidem omnes metu liberaui, cum illorum in gratiam mitiora persuasissem multitudini, permisissesque, vt, quoties vellent, in Dora (Dora enim vrbs est Phoeniciae) mitterent ad suos, quos obsides Gessio dederant. Tiberiadis autem incolas comperiebam prius aliquanto ad arma provolasse, ob huiusmodi causam.

Θ'. Στασεις τρεῖς ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν. μία μὲν ἀνδρῶν εὐσχημόνων, ἦρχε δ' αὐτῆς Ἰύλιος Καπέλλος. οὗτος δὴ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, Ηρώδης ὁ Μιαρῶ, καὶ Ηρώδης ὁ τῷ Γαμάλῃ, καὶ Κομφὸς ὁ τῷ Κομφῷ. Κρίσπος γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τῷ Ἀγρίππᾳ μεγάλῃ βασιλέως γενόμενός ποτε ἑπαρχος, ἐν ταῖς ἰδίαις κτήσεσιν ἐτύγχανεν, πέραν τῷ Ἰορδάνῃ. πάντες οὖν οἱ προειρημένοι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμμένειν συνεβόλευον τῇ πρὸς τὴν Ῥωμαίαν καὶ τὸν βασιλέα πίστι. τῇ γνώμῃ δ' ἔσυνηρέσκετο Πιστός, παραγενόμενος ὑπὸ Ἰῶσφ τῷ παιδός. καὶ γὰρ ἦν φύσει πῶς ἐπιφανής. ἡ δευτέρα δὲ γένεσις, ἐξ ἀσημοτάτων συνεσηκῦα, πολεμῶν ἔκρινεν. Ἰῶσος ὁ Πιστῷ παῖς, ὁ τῆς τρίτης μερίδος πρῶτος, ὑπεκρίνετο μὲν ἐνδοιάζειν πρὸς τὸν πόλεμον. νεωτέρων δ' ἐπεθύμει πραγμάτων, ἐν τῇ μεταβολῇ οἰόμενος δύναμιν ἑαυτῷ περιποιήσῃ. παρελθὼν οὖν εἰς μέσας διδάσκειν ἐπειρᾶτο τὸ πλῆθος, „ὥς ἡ πόλις αἰετῆς Γαλιλαίας, ἄρξῃεν δὲ ἐπὶ γε τῶν Ηρώδου χρόνων, ἢ τῷ τετραέρῃ, καὶ κτίσῃ γενομένου, βουληθέντος αὐτοῦ τὴν Σεπφωριτῶν πόλιν τῇ Τιβερίῳ ὑπακύναι. ἀποβαλῆναι δὲ τὸ πρῶτον αὐτοὺς, μηδὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππᾳ τῷ πατρὸς, διαμῆναι δὲ καὶ μέχρι Φήλικος προῖταμίου τῆς Ἰουδαίας. νῦν δὲ, ἔλεγεν, αὐτὰς ἡτυχηκέναι, τῷ νεωτέρῳ δωρεὰν Ἀγρίππᾳ δοθέντας ὑπὸ Νέρωνος. ἄρξαι γὰρ εὐθύς τὴν μὲν Σεπφώριν, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις ὑπήκῃτε, τῆς Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ' αὐτοῖς τὴν τε βασιλικὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἀρχαῖα.“ ταῦτα καὶ πρὸς τῶν τοις ἑτέροις πολλὰ κατὰ βασιλέως Ἀγρίππᾳ λέγων, ὑπὲρ τῶν τὸν δῆμον εἰς τὴν ἀποστασίαν ἐρεθίσαι, προσετίθει, „νῦν εἶναι καιρὸν ἀραμίνας ὅπλα, καὶ Γαλιλαίαν συμμάχῃ προσλαβόντας. ἄρξῃεν γὰρ αὐτῶν ἐκόντων διὰ τὸ πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας μίσος ὑπάρχειν αὐτοῖς, ὅτι τὴν πρὸς Ῥωμαίαν πίστιν διαφύλασσουσιν, μεγάλην χεὶρ πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν τιμωρίαν τρέψουσα.“ Ταῦτα λέγων, προετρέψατο τὸ πλῆθος ἦν

9. Tres in ea ciuitate factiones erant. Vna quidem constabat viris grauib; et honestis, duce Iulio Capello. Hic sane et qui eum sequebantur omnes, Herodes Miari, Herodes item Gamali, et Compfus Compfi filius; Crispus enim huius frater, olim ab Agrippa magno rege ei vrbi praefectus, tum in suis possessionibus trans Iordanem agebat: hi, inquam, omnes iam memorati eo tempore illis persuadere conabantur, vt in sua erga Romanos regemque fidelitate manerent. In hac autem sententia noui acquiescebat Pistus, qui aderat ex suasionem Iusti filii. nam erat suapte natura quodammodo honestus. Altera vero factio, ex iis, qui maxime erant ignobiles, conflata, bellandum esse decernebat. Iustus Pisti filius, tertiae partis primus, se quidem de bello dubio esse animo simulabat: rerum autem nouarum cupidus erat, fore ratus, vt ex rerum mutatione potentia aliqua potiretur. itaque in medium progressus, multitudinem docere pro virili adnitebatur, „quod vrbs eorum semper ad Galilaeam pertinuerit, pri-
„matum vero acceperit tempore Herodis, tetrarchae, eius-
„que conditoris, qui ipse voluit Sepphoritarum urbem isti
„Tiberiensium subditam esse. Hanc autem praeceminen-
„tiam ne quidem sub rege Agrippa, iunioris patre, eos
„amisisse, ipsam vero etiam vsque ad Felicem Iudaeae
„praesidem illis mansisse. Nunc autem, dicebat, eos
„felicitate ista excidisse, quippe quod Nero illos dono
„dederit iuniori Agrippae. Mox enim Sepphorim qui-
„dem, ex quo Romanis se subiecit, primam Galilaeae
„urbem exstitisse, apud ipsos vero desisse mensam regiam
„et archiuu.” His et aliis insuper multis in regem Agrippam iactatis, vt populum ad defectionem irritaret, adiciebat, „iam tempus esse, vt, armis correptis et Gali-
„laeis in societatem assumtis, (ipsos enim illis non inuitis
„imperaturos esse, propter odium, quo Sepphoritas prose-
„quantur, quod in Romanorum amicitia perseuerarent)
„ad vltionem ab eis expetendam magno cum exercitu se
„conuertant.” His ille dictis multitudinem ad bellum

γὰρ ἱκανὸς δημαγωγεῖν, καὶ τῶν ἀντιλεγόντων τὰ βελτίω
 περιεῖναι γεγεῖα καὶ ἀπάτη τῇ διὰ λόγων. καὶ γὰρ ἐδ'
 ἄπειρος ἦν παιδείας τῆς παρ' Ἑλλήσιν, ἥ Θαρρῶν ἐπεχεί-
 ρησεν καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν πραγμάτων τῶν ἀναγράψαι,
 ὡς τῷ λόγῳ τῷ περισσόμενος τῆς ἀληθείας. ἀλλὰ περὶ
 μὲν τὰς τῶ ἀνδρῶν, ὡς Φαῦλος τὸν βίον ἐγένετο, καὶ ὡς
 σὺν τῷ ἀδελφῷ μικρὸν δεῖν καταστροφῆς αἴτιος ὑπῆρξεν,
 προΐοντος τῷ λόγῳ δηλώσομεν. τότε δὲ πείσας Ἰῥτος τοὺς
 πολίτας ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ θελή-
 σοντας ἀναγκάσας, ἐξελθὼν σὺν πᾶσι τέτοις ἐμπίπρησι
 τὰς τε Γαδαρηνῶν καὶ Ἰππηνῶν κάμας, αἱ δὲ μεθόριοι
 τῆς Τιβεριάδος καὶ τῆς τῶν Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐτύγχανον
 κείμεναι.

ί. Καὶ Τιβεριάς μὲν ἐν τέτοις ἦν. τὰ περὶ Γίχαλα
 δὲ εἶχεν τὸν τρόπον τῶτον. Ἰωάννης ὁ τῷ Λευί, τῶν πολι-
 τῶν τινὰς ὄρων διὰ τὴν ἀποσασίαν τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων μέ-
 γα φρονῶντας, κατέχεν αὐτοὺς ἐπειρᾶτο, καὶ τὴν πίσιν
 ἡξίς διαφυλάττειν. ἔμην ἡδυνήθη, καίτοι πάνυ προθυ-
 μύμενος. τὰ γὰρ πέριξ ἔθνη, Γαδαρηνοὶ καὶ Γαβαρηνοὶ,
 Σωγαναῖοι καὶ Τύριοι, πολλὰν ἀθροίσαντες δύναμιν, καὶ
 τοῖς Γιχαλοῖς ἐπιπεσόντες, λαμβάνουσι τὰ Γίχαλα κα-
 τὰ κράτος. καὶ πυρπολήσαντες, εἴτα δὲ καὶ προσκατα-
 σκάψαντες, εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέζευξαν. Ἰωάννης δὲ, ἐπὶ
 τῷ παροξυνθεὶς, ὅπλιζεν πάντας τοὺς μετ' αὐτῷ. καὶ
 συμβαλὼν τοῖς προεξημένοις ἔθνεσιν, τὰς τε Γίχαλα
 κρείττονα πάλιν ἀνακτίσαι, τείχεσιν ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆς
 εἰς ὕψος ἐχώρυσεν.

ια. Γάμαλα δὲ πίσει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐνέμεινε, δι'
 αἰτίαν τοιαύτην. Φίλιππος ὁ Ἰακίμης παῖς, ἐπαρχος δὲ
 τῷ βασιλέως Ἀγρίππα, σωθεὶς παρὰ δόξαν ἐκ τῆς ἐν Ἰε-
 ρουσολύμοις βασιλικῆς αὐλῆς πολιορκημένης, καὶ διαφυγὼν,
 εἰς ἕτερον ἐπέπεσε κίνδυνον, ὥς ἐπὶ Μαναήμης καὶ τῶν
 σὺν αὐτῷ ληστῶν ἀναιρεθῆναι. διεκώλυσαν δὲ Βαβυλωνιοί
 τινες, συγγενεῖς αὐτοῦ ἐν Ἰερουσολύμοις ὄντες, πρᾶξαι τοῦ

hortatus est. erat quippe idoneus, qui populum dicendo regeret, eosque, qui ex aduerso meliora suaderent, verborum praestigiis et fallaciis vinceret. neque enim Graecae eruditionis expertus erat et ignarus, qua fretus etiam ad historiam hisce de rebus scribendam aggressus est, ut ista narratione veritatis fidem superaret. Atqui de hoc quidem viro, quam improbae fuerit vitae ac flagitiosae, utque una cum suo fratre patriae fere subuertendae auctor exstiterit, procedente sermone narrabimus. Tunc autem Iustus, cum ciuibus persuasisset arma sumere, multosque etiam praeter sui voluntatem eo vi adegisset, cum istis omnibus egressus Gadarenorum et Hippenorum vicos incendit: qui utique siti erant in confiniis Tiberiadis et agri Scythopolitani.

10. Atque in his quidem erat Tiberias: quae vero ad Gischala spectabant, hoc modo se habebant. Ioannes Leui filius, cum videret, ciuium suorum quosdam sese efferre, quod a Romanis descivissent, operam dabat, ut illos cohiberet, orabatque, ut fidem seruarent. nequicquam tamen, omni licet studio in id incumbibat. Nam vicini populi, Gadareni et Gabareni, Soganaei et Tyrii, ingenti coacto exercitu, Gischala adorti, in urbem istam expugnant: eaque incensa, ac deinde suffossa et solo adaequata, domum se receperunt. Caeterum Ioannes, hac re irritatus, omnes, qui cum eo erant, armis instruit; populisque praedictis praelio congressus, et Gischala in pulchriorem urbem resuscitavit, et in futuram securitatem moenibus firmavit.

11. Gamala autem in fide populi Romani manebat, ex huiusmodi causa. Philippus Iacimi filius, Agrippae regis praefectus, praeter opinionem ex regia Hierosolymitana, cum oppugnaretur, servatus, fugaque dilapsus, in aliud incidit periculum, sc. ne trucidaretur a Manahemo et latronibus, qui cum eo erant. At, quo minus id fieret a latronibus, impediunt Babylonii quidam eius cognati, qui tum Hierosolymis erant. Philippus itaque

λητάς τὸ ἔργον. ἐπιμείνας οὖν ἡμέρας τέσσαρας ὁ Φίλιππος ἐκεῖ, τῇ πέμπτῃ Φεύγει περιθετῇ χερσάμενος κόμη, τῷ μὴ κατάδηλος γενέσθαι. καὶ παραγενόμενος εἰς τινα τῶν ἐαυτῷ καμῶν κατὰ τοὺς ὄρους Γάμαλα τῷ Φερεΐδῃ κειμένην, πέμπει πρὸς τινος τῶν ὑπ' αὐτοῦ προσάσσων ὡς αὐτὸν ἀφικέσθαι. τὸν Φίλιππον δὲ ταῦτα ἐννοήσαντος ἐμποδίζει τὸ θῆναι ἐπὶ συμφέροντι. μὴ γὰρ τότε γενομένην, πάντως αὐτὸν ἀπολώλει. πυρετῷ δὲ καταχρόντος αὐτὸν ἐξαΐφνης, γράψας ἐπιστολὰς τοῖς παισὶν Ἀγρίππα καὶ Βερνίκη δίδωσι τῶν ἐξελευθέρων τινὶ κομίζειν πρὸς Οὐάρον. ἦν δ' οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ὁ τὴν βασιλείαν διοικῶν, καταστάντων αὐτὸν τῶν βασιλέων. αὐτοὶ γὰρ εἰς Βηρυτὸν ἀφικνῶντο, ὑπαντήσαντες βεβλόμενοι Γεσσίῳ. λαβάνουσι δὲ Οὐάρος τὰ παρὰ Φιλίππου γράμματα, καὶ πυθόμενος αὐτὸν διασείσθαι, βαρέως ἠσυχνέει, ἀχρεῖος τὸ λοιπὸν αὐτὸς νομίζων φανέσθαι τοῖς βασιλεῦσιν, ἀφικόμενος τῷ Φιλίππῳ. προαγαθὸν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφίαν ἐπικαλέσας, ψεύδεσθαι τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγέλλαντα ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φίλιππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίοις πολεμεῖν, ἀπέκτεινε. μὴ ὑποσφύσαντος δὲ τῷ ἐξελευθέρῳ, Φίλιππος ἀπορῶν τὴν αἰτίαν δεύτερον ἐκπέμπει μετ' ἐπιστολῶν, πάλιν τὸν ἀπαγγελλῆντα πρὸς αὐτὸν, τί τὸ συμβεβηκὸς εἴη τῷ ἀποσαλέντι, δι' ὃ βραδύνειν. καὶ τῷτον δὲ παραγενόμενον ὁ Οὐάρος συκοφαντήσας ἀνείλεν. καὶ γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν Καισαρείᾳ Σύρων ἐπῆρτο μέγα φρονεῖν, ἀναιρεθήσεσθαι μὲν λεγόντων ὑπὸ Ῥωμαίων Ἀγρίππα διὰ τὰς ὑπὸ Ἰουδαίων ἀμαρτίας. λήψεσθαι δ' αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, ἐκ βασιλέων ὄντα. καὶ γὰρ ἦν ὁμολογημένως ὁ Οὐάρος βασιλικῷ γένεσι, ἔγγονος Σοῦμα τῷ περὶ τὸν Λίβανον τετραρχῶντος. διὰ τῆς οὖν ὁ Οὐάρος τυφόμενος, τὰς μὲν ἐπιστολὰς παρ' ἐαυτῷ κατέχευε, μηχανώμενος μὴ ἐντυχῆν τοῖς γράμμασι τὸν βασιλέα, τὰς ἐξόδους δὲ πάσας ἐφῆρκε, μὴ διαδράς τις ἀπαγγεῖλαι τῷ βασιλεῖ τὰ πραττόμενα. καὶ δὴ χαρίζομενος τοῖς κατὰ τὴν Καισαρείαν Σύροις, πολλὰς

cum quatuor dies illic mansisset, quinta die, apposititia coma usus, ne internosci posset, fuga sibi quaesivit salutem. et cum peruenisset ad quendam suae ditionis vicum, prope castellum Gamala situm, ad nonnullos sibi subditos mandata mittit, ut ad ipsum venirent. At dum ista Philippus animo volueret, Deus, ne fierent, in rem illius prohibuit: nam nisi hoc accidisset, funditus periisset. Febri quippe repentina correptus, literas ad Agrippae liberos et Berenicen scriptas, liberto cuidam tradidit, Varo perferendas. Ille autem eo tempore regnum administrabat, cura eius a regibus ei demandata. nam illi ad Berytum profecti erant, eo animo, ut Gessio honoris causa occurrerent. Varus igitur, acceptis a Philippo literis, auditoque, illum saluum evasisse, tulit id grauter, ratus fore, ut ipse regibus nulli usui esse videretur, quando ad eos venerit Philippus. Producto igitur in mediam turbam eo, qui literas attulerat, obiectoque ei in crimen, quod literas finxisset, quodque, ut aiebat, mendacium dixisset, quippe qui nunciaret, Philippum Hierosolymis contra Iudaeos bellum gerere, morte eum affecit. Cum autem libertus non reuerteretur, Philippus, causae nescius, rursus alium cum literis amandat, renunciaturum ipsi, quidnam ei, quem miserat, accidisset, quod reditum non maturaret. Verum et hunc, ubi venerat, Varus oppressit per calumniam. Etenim animus ei, ut magnifice de se sentiret, sublatus erat a Caesareensibus Syris, dicentibus fore, ut Agrippa a Romanis occidatur, ob ea, in quibus deliquerant Iudaei, atque ut ipse regnum illius acciperet, quod a regibus oriundus esset. nam in confesso erat, Varum e stirpe regia esse, utpote nepotem Sohemi, eius, qui locorum circa Libanum tetrarchiam obtinuerat. Varus igitur, ista re elatus, literas apud se retinebat, inodis omnibus adnitens, ne in ea, quae scripta erant, incideret rex; exitusque omnes observabat, ne quis clam dilapsus renunciaret regi, quae ibi fierent: adeoque, ut a Syris Caesareensibus gratiam iniret,

τῶν Ἰσδαίων ἀπέκτεινεν. ἐβλήθη δὲ καὶ μετὰ τῶν ἐν Βα-
ταναίᾳ Τραχανιτῶν αἰαλαβὼν τὰ ὄπλα ἐπὶ τοὺς ἐν Εκ-
βατάνοις Βαβυλωνίᾳς Ἰσδαίᾳς, ταύτην γὰρ τὴν περσῆγο-
ρίαν ἔχουσιν, ὀρμῆσαι. καλέσας οὖν τῶν κατὰ τὴν Καισά-
ρειαν Ἰσδαίων δώδεκα τοὺς δοκιμωτάτους, προσέτασεν αὐ-
τοῖς ἀφικομένους εἰς Εκβάτανα, πρὸς τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦν-
τας αὐτῶν ὁμοφύλους εἰπεῖν, ὅτι Οὐαρος, ἀκῶσας ὑμᾶς ἐπὶ
βασιλέα μέλλεν ὀρμᾶν, καὶ μὴ πισεύσας, πέπομφεν ἡμᾶς
πίστοντας ὑμᾶς τὰ ὄπλα καταθέσθαι. τῷτο γὰρ αὐτὸ
τεκμήριον ἔσοθαι καὶ τῷ καλῶς μὴ πισεῦσθαι τῆς περὶ ὑμῶν
λέγουσιν. ἐκέλευε δὲ καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἄνδρας ἐβδο-
μήκοντα πέμπειν, ἀπολογησομένους περὶ τῆς ἐπηρεγμένης
αἰτίας. ἐλθόντες οὖν οἱ δώδεκα πρὸς τοὺς ἐν Εκβατάνοις
ὁμοφύλους, καὶ καταλαβόντες αὐτοὺς μὴδὲν ἐπὶ νεωτερισμῷ
φρονῶντας, ἔπεισαν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα πέμπειν. οἱ δὲ,
μὴδὲν ὑποπτεύσαντες τοῦτον, οἷον ἔμελλεν ἀποβῆσθαι,
ἔξαπέστειλαν. καταβαίνοντι δ' οὗτοι μετὰ τῶν δώδεκα
πρέσβειων εἰς τὴν Καισάρειαν. ὑπαντήσας οὖν ὁ Οὐαρος
μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, σὺν τοῖς πρέσβεσιν πάντας
ἀπέκτεινε, καὶ τὴν πορείαν ἐπὶ τοὺς ἐν Εκβατάνοις Ἰσδαίᾳς
ἐποιεῖτο. φθάσας δὲ τις ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα σωθεὶς ἀπ-
ήγγειλεν αὐτοῖς, κἀκεῖνοι τὰ ὄπλα λαβόντες σὺν γυναιξὶ
καὶ τέκνοις εἰς Γάμαλα τὸ Φερίριον ὑπεχώρησαν, καταλι-
πόντες τὰς κώμας πολλῶν ἀγαθῶν πλήρεις καὶ βοσκημά-
των πολλὰς μυριάδας ἐχούσας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος
ταῦτα, καὶ αὐτὸς εἰς Γάμαλα τὸ Φερίριον ἦκεν. παραγενο-
μένος δὲ, κατεβόα τὸ πλῆθος ἄρχειν αὐτὸν παρακαλῶντες,
καὶ πολεμεῖν πρὸς Οὐαρον καὶ τοὺς ἐν τῇ Καισαρείᾳ Σύρους.
διεδέχeto γὰρ ὑπὸ τῶν τὸν βασιλέα τεθνάναι. Φίλιπ-
πος δ' αὐτῶν κατέχευε τὰς ὀρμὰς, ὑπομνησκὼν τῶν τε τῷ
βασιλέως εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν, καὶ τὴν Ῥωμαίων θιγέ-
μενος ὅση τίς ἐστιν ἡ δύναμις, συμφέρειν ἢ ἐλγεῖν ἄραθαι
πρὸς τῆς πόλεμον. καὶ τέλος ἔπεισεν. ὁ δὲ βασιλεὺς,
πυθόμενος, ὅτι Οὐαρος μέλλει τοὺς ἐπὶ τῆς Καισαρείας σὺν

multos Iudaeorum interfecit. Quin et decreuit, armis sumtis vna cum Trachonitis Batanaeam habitantibus in Iudaeos Babylonios, (eam enim appellationem habuerunt) qui in Ecbaranis erant, impetum facere. Accitis igitur ad se Iudaeorum Caesareensium duodecim probatissimis, iussit eos, Ecbatana profectos, nunciare tribulibus suis loci istius incolis, quod Varus, audito, vos contra regem insurrecturos esse, nec tamen rumori fide habita, nos miserit, vobis vt persuadeamus arma deponere. id enim argumentum fore certissimum, quod merito illis non creditum fuerit, qui ista de vobis narraret. Iubebat praeterea mittendos esse viros septuaginta ex optimatibus, qui crimen obiectum diluerent. Itaque cum isti duodecim ad tribules suos, qui Ecbaranis erant, venissent, comperissentque, eos rebus novis minime studere, iis suaserunt, vt septuaginta viros mittendos curarent. Ulli autem, nihil tale suspicati, quale euenturum erat, viros ablegarunt. atque isti cum duodecim legatis Caesaream descenderunt. Varus igitur, illis obulam factus cum regio milite, omnes vna cum illis legatis interfici iubet; ac deinde expeditionem faciebat aduersus eos, qui Ecbaranis erant, Iudaeos. E septuaginta autem quidam, fuga servatus, facinus illis renunciare occupavit: moxque illi atreptis armis receperunt se cum vxoribus et liberis in Gamala castellum, relictis vicis magnis opibus refertis et multas pecorum myriadas habentibus. Haec Philippus simul atque audiuit, et ipse in Gamala castellum se conferebat. Quamprimum vero aduenit, inelamabat multitudo, ipsum obsecrantes, vt ducem se eis praeberet, et contra Varum et Syros Caesareenses bellum moueret. acceperat enim, regem ab istis occisum esse. At Philippus impetum eorum reprimebat: atque collata in ipsos a rege beneficia eis in memoriam reuocans, narransque, quanta esset Romanorum vis et potentia, haudquam e re ipsorum esse dicebat, bellum contra eos suscipere. Tandemque id eis persuasit. Rex porro, cum audisset, Varo in animo esse Iudaeos, qui Caesareae erant,

γυναιξὶ καὶ τέκνοις πολλὰς ὄντας μυριάδας ἀναρῶν ἡμεῖς
 ἅμα, μεταπέμπεται πρὸς αὐτὸν Λικνίκλον Μόδιον,
 πέμψας αὐτὸν διάδοχον, ὡς ἐν ἄλλοις ἐδηλώσαμεν. ὁ δὲ
 Φίλιππος Γάμαλα τὸ Φρύγιον κατέχευε, καὶ τὴν πύρρην
 χώραν πίσει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμένονσαν.

β. Ἐπὶ δ' εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀφικόμεν ἑγὼ, καὶ ταῦ-
 τα παρὰ τῶν ἀπαγγελλάντων ἔμαθον, γράψω τῷ συνεδρίῳ
 τῶν Ἱεροσολυμιτῶν περὶ τούτων. καὶ, τί με πράττειν κελεύ-
 οισιν, ἐρωτῶ. οἱ δὲ προσμείναν παρκαλέσαν, καὶ τοὺς συμ-
 πρέσβεις, εἰ θέλοισιν, καταχρόντα, πρόνοιαν ποιήσασθαι τῆς
 Γαλιλαίας. οἱ δὲ συμπρέσβεις εὐπορήσαντες πολλῶν χρη-
 ματῶν ἐκ τῶν διδομένων αὐτοῖς δεκάτων, ὡς ὄντες ἐρεῖς
 ὀφειλομένας ἀπελάμβανον, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποτρέφειν γῆν
 ἔκριναν. ἐμὲ δ' αὐτοὺς προσμείναν παρακάλεσαντος, ὥς
 ἃ τὰ πράγματα καταστήσωμεν, πείθονται. ἄρας οὖν μετ'
 αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σιπφωριτῶν πόλεως εἰς κάμπην τινα, Βηθ-
 μαοὺς λεγόμενῃ, ἀπέχουσαν Τιβεριάδος ἑσάδια τέσσαρα,
 παραγίνομαι. καὶ πέμψας ἐντεῦθεν τοὺς πρὸς τὴν Τιβε-
 ρεῖαν βελὴν, καὶ τοὺς πρώτους τῆ δῆμῃ παρακάλεν ἀφικέ-
 σθαι πρὸς με. καὶ παραγενομένων· ἐληλύθει δὲ καὶ Ἰῆσος
 σὺν αὐτοῖς· ἔλεγον ὑπὸ τῇ κοινῇ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρε-
 σβεύσαν μετὰ τούτων πεπήμεσθαι πρὸς αὐτοὺς, πείσων
 καθαιρεθῆναι τὸν οἶκον ὑπὸ Ἡρώδου τῆ τετραρχεῖα κατα-
 σκευαζέοντα, ζώων μορφᾶς ἔχοντα, τῶν νομῶν οὕτως τὴν
 κατασκευάζειν ἀπαγορευόντων, καὶ παρκαλέειν αὐτοὺς,
 εἰ ἡμῖν ἡ τάχος τοῦτο πράττειν. ἐπιπολὺ μὲν οὖν οἱ περὶ
 τὸν Καπέλλον καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἐπιτρέπεν εἰ ἡθέλον.
 βιαζόμενοι δ' ὑφ' ἡμῶν συγκατατίθενται. φθάνει δ' Ἰη-
 σὺς ὁ τῇ Σαπφίᾳ παῖς, ὃν τῆς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀπόρων
 τάσεως πρώτων ἔφαμεν ἄρξαι, παραλαβὼν τινὰς Γαλι-
 λαίους, καὶ τὴν πᾶσαν αὐλὴν ἐμπλήσας, πολλῶν οἰόμενος
 εὐπορήσειν ἐξ αὐτῆς χρημάτων, ἐπειδὴ τινὰς οἰκῶν ὀροφᾶς
 κεχρυσωμένους εἶδεν. καὶ διήρπασαν πολλὰ παρὰ γνώμην
 τὴν ἡμετέραν πράξαντες. ἡμεῖς γὰρ μετὰ τὴν πρὸς Καπέλ-

eum vxoribus et liberis, ad multas hominum myriadas, vna die neci addicere, *Æquiculum Modium*, ad se accersitum, misit, vt ei succederet, quemadmodum alibi indicauimus. *Philippus* autem *Gamala* castellum et regionem finitimam continebat, ne a sua erga Romanos fide desciscerent.

12. At postquam ego in *Galilæam* venissem, et ista, ab ipsis nunciis accepiissem, scribo *Hierosolymitarum Synedrio* hisce de rebus; et quid me facere iuberent, ab illis requiro. Illi vero me obsecrarunt, vt illic manerem, et retentis legationis sociis, si illis ita visum fuerit, *Galilæae* tutelae prouiderem. Caeterum collegae, cum grandem pecuniam habuissent ex decimis sibi datis, quas debitas, vt sacerdotes, accipiebant, in terram propriam reuerti statuerunt. Cum autem ego eos rogassem, vt tantisper manerent, donec res compositae essent, facile assenserunt. Vna igitur cum illis profectus a *Sepphoritarum* vrbe, in vicum quendam, cui nomen est *Bethmai*, quatuor stadiis a *Tiberiade* distantem, venio: missoque nuncio accersiui ad me senatum *Tiberiadis* et primores populi. Quibus, postquam affuerunt, (nam et *Iustus* vna cum illis venerat) dicebam, me ab *Hierosolymitarum* populo ad eos missum esse cum collegis, legatione vt fungerer, vtque his persuaderem, funditus tollendam esse domum ab *Herode tetrarcha* exstructam, quod antiquissima figuris eam exornauerat, cum eiusmodi quid effingere legibus nostris vetitum sit; eosque rogabam, vt nos quantocyus id facere permitterent. Multum quidem *Capellus* primoresque ciuium resisterunt, diuque id sinere noluerunt; tandem vero a nobis persuasione victi, in nostram concessere sententiam. *Iesus* autem *Sapphiae* filius nos praecuenit, quem primum pro nautarum et inopum factionis duce se gessisse diximus, qui, assumtis quibusdam *Galilaeis*, palatium omne incendit, ratus, se inde ingenti pecunia locupletatum iri, quia tecta quaedam conclauium inaurata viderat: multaue in eo diripuerunt praeter animi nostri sententiam, nos enim, post colloquium cum *Capello*

λον καὶ τοὺς πρώτους Τιβεριέων ὁμιλίαν εἰς τὴν ἄνω Γαλιλαίαν ἀπὸ Βηθθαῶν ἀνεχωρήσαμεν. ἀναιρῶσιν δ' οἱ περὶ τὸν Ἰησοῦν πάντας τὰς ἐνοικῶντας Ἑλλήνας, ὅσοι τε πρὸ τῆ πολέμου γεγόνασιν αὐτῶν ἐχθροί.

γ'. Πυθόμενος δ' ἐγὼ ταῦτα, παρωξύνθην σφόδρα καὶ καταβὰς εἰς Τιβεριάδα πρόνοιαν εἰσενεγκάμην τῶν βασιλικῶν σκευῶν, ὅσα δυνατόν ἦν τὴς ἀρπάσαιτας ἀφελῆσαι. λυχνίαι δ' ἦσαν Κορίνθιαί ταῦτα, καὶ τράπεζαι τῶν βασιλικῶν, καὶ ἀσήμῃ ἀργυρίῃ σαθρὸς ἱκανός. πάντα δ', ὅσα παρέλαβον, φυλάσσειν τῷ βασιλεῖ ἐκεῖνα. μεταπεμψάμενος ἔν τῇ τῆς βαλῆς πρώτης δέκα καὶ Καπέλλον τὸν Ἀντύλλαν, τὰ σκεύη παρέδωκα, μηδενὶ παραγγέλλας ἐτέρῳ πλὴν ἐμῷ δῶναι. κακῆθεν εἰς τὰ Γίγαλα πρὸς τὸν Ἰωάννην μετὰ τῶν συμπρέσβων ἀφικόμεν, βελομένοις γυνῶναι, τί ποτε φρονεῖ. κατεῖδον δ' αὐτὸν ταχέως νεωτέρων ὀρεγόμενον πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμίαν ἔχοντα. παρεκάλει γάρ με τὸν Καίσαρος σίτον κείμενον ἐν ταῖς τῆς ἀνωθεν Γαλιλαίας κώμας ἐξῆσιάν αὐτῷ δῶναι ἐκφορῆσαι. θέλει γὰρ ἔφασκεν εἰς ἐπισκευὴν τῶν τῆς πατρίδος τευχῶν αὐτὸν ἀναλῶσαι. κατανοήσας δὲ ἐγὼ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῆς, καὶ τί διανοοῖτο πράσσειν, ἐκ ἔφην αὐτῷ συγχωρεῖν. ἢ γὰρ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐννοέμην φυλάττειν, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἐξῆσιάν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων αὐτὸς παρὰ τῇ κοινῇ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπιστευθῆναι. μὴ κείθων δέ με περὶ τούτων, καὶ ἐπὶ τῆς συμπρέσβεος ἐτράπετο. καὶ γὰρ ἦσαν ἀπρονοήτοι τῶν ἐσομένων, καὶ λαβρῶν ἐτοιμότατοι. φθίρει δὲ χρέμασιν αὐτὰς ψηφίσασθαι πάντα τὸν σίτον αὐτῷ παραδοθῆναι, τὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαρχίᾳ κείμενον. καὶ γὰρ μόνος, ἡττώμειος ὑπὸ δύο, τὴν ἡσυχίαν ἤγον. καὶ δευτέρῳ Ἰωάννῃς ἐπεσέφερον πανηγυρίαν. ἔφη γὰρ Ἰσθαίης, τὴς τὴν Φιλίππῃ Καίσαρειαν κατοικῶντας, συγκεκληρισμένης κατὰ προσαγὴν τῇ βασιλείῳς ὑποδίκῃ τὴν δυνατείαν διοικῶντος, πεπομφέναι πρὸς αὐτὸν, παρακαλῶντας, ἵσχυρὰ ἐκ ἔχουσιν ἔλαιοι ᾧ χρῆσονται καθαροί, ποιησάμενοι πρόνοιαν.

et Tiberienſium primoribus habitum, in ſuperiorem Galilaeam a Bethmaïs ſecceſſimus. Ieſu autem factio Graecos omnes eam urbem habitantes interimit, et quotquot inimicos ante id bellum habuerant.

13. Ego vero his auditis vehementer commotus ſum: cumque Tiberiada deſcendiſſem, curam et diligentiam adhibui, ut ſalua eſſet omnis regia ſupellex, quae e diripientium manibus recuperari potuit. In his porro erant candelabra ex aere Corinthio, et menſae regiae, et ſatis magnum argenti non ſignati pondus. Quaecunque autem accipiebam, regi ſeruare ſtatuï. Accitis igitur decem ſenatus primoribus et Capello Antylli filio, vaſa eis tradidi, interminatus, ne cuiquam præter me ea redderent. Atque inde Giſchala cum collegis ad Ioannem veniebam, ſcire deſiderans, quidnam animo agigaret: moxque deprehendi eum rerum nouarum cupidum, et ad principatum arripiendum adſpirantem. rogabat enim me, ut ſibi poteſtatem facerem exportandi frumentum Caſaris, in ſuperioris Galilaeae vicis repoſitum: namque ſe velle dicebat id inſumere in ſtructuram patriae moenium. Atqui ego, cum intellexiſſem, quid moliretur, et quid ſibi in animo eſſet facere, negabam, me ei hoc permittere. cogitabam enim id frumenti aut Romanis ſeruare, aut mihi ipſi, quod poteſtatem in res iſtius regionis a communi Hieroſolymorum mihi commiſſam haberem. Iſtis igitur a me neutiquam impetratis, ad collegas ſe convertit. futurorum enim improuidi erant, et ad munera accipienda paratiſſimi. Proinde eos largitionibus corrumpit, ut eorum calculis ſibi frumentum omne addiceretur, quod in ipſius prouincia eſſet reconditum: atque ego, qui ſolum me vinci a duobus viderem, quieſcebam. Deinde altero dolo Ioannes uſus eſt. aiebat enim, Iudaeos Caſariae Philippi incolas, mandato vicarii regis imperii res adminiſtrantis intra moenia concluſos, ad eum per internuncium miſiſſe, obſecrantes, ut ipſe, quandoquidem eis non ſuppeteret oleum purum, quo vterentur, ſua vnus

εὐπορίαν αὐτοῖς τότε παραχῶν, μὴ δὲ ἀνάγκην Ἑλληνικῶν
 χρώμενοι τὰ νόμιμα παραβαίνωσιν. ταῦτα δ' ἔχ' ὑπὲρ εὐ-
 σεβείας ἔλεγεν Ἰωάννης, δι' αἰχροκέρδιαν δὲ Φανερωτά-
 την. γινώσκων γάρ, παρὰ μὲν ἐκείνοις κατὰ τὴν Καισάρ-
 ρειαν τὴς δύο ξέτας δραχμῆς μιᾶς πωλεμένες, ἐν δὲ τοῖς
 Γιχαίοις τὴς ὀγδοήκοντα ξέτας δραχμῶν τεσσάρων, πᾶν
 τὸ ἔλαιον, ὅσον ἦν ἐκεῖ, διεπέμψατο, λαβὼν ἐξ ἑσίας καὶ
 παρ' ἐμῆ τῷ δοκεῖν. ἡ γὰρ ἐκὼν ἐπέτρεπον, ἀλλὰ διὰ φό-
 βον τὸν ἀπὸ τῆ πλῆθους, μὴ κωλύων καταλευθεῖν ὑπ' αὐ-
 τῶν. συγχωρήσαντος οὖν μὲν, πλείων χρημάτων ὁ Ἰωάν-
 νης ἐκ τῆς κακουργίας ταύτης εὐπόρησεν.

ιδ'. Τὴς δὲ συμπερέσβεις ἀπὸ τῶν Γιχαίων ἀπολύ-
 σας εἰς τὰ ἱεροσόλυμα, πρόνοιαν ἐποιήσμεν ὅπλων τε κατα-
 σκευῆς καὶ πόλεων ὀχυρότητος. μεταπεμφάμενος δὲ τῶν
 ληστῶν τὴς ἀνδρεοτάτης, ἀφελέσθαι μὲν αὐτῶν τὰ ὅπλα
 ἔχ' αἰὼν τε ὅν ἐώρων. ἔπειτα δὲ τὸ πλῆθος μισοφορίαν αὐ-
 τοῖς παρέχεν, ἄμεινον εἶναι λέγων ἐκόντας ὀλίγον διδόναι
 μᾶλλον, ἢ τὰς κτήσεις διαρπαζομένας ὑπ' αὐτῶν περιορᾶν.
 καὶ λαβὼν παρ' αὐτῶν ὄρκους μὴ ἀφίξεσθαι πρότερον εἰς τὴν
 χώραν, εἰ μὴ μετακληθῶσιν, ἢ ὅταν τὸν μισθὸν μὴ λάβω-
 σιν, ἀπέλυσα, παραγγείλας, μήτε Ῥωμαίοις πολεμεῖν, μή-
 τε τοῖς περιραιοῖς. εἰρηνεύεσθαι γὰρ πρὸ πάντων τὴν Γαλι-
 λαίαν ἐφρόντιζον. τὴς δ' ἐν τέλει τῶν Γαλιλαίων, ὅσον ἐβ-
 δομήκοντα πάντας, βεβλόμενος ἐν προφάσει Φιλίας καθά-
 περ ὁμηρεᾶ τῆς πίστεως ἔχεν, Φίλος τε καὶ συνεκδήμης
 ἐποίησάμην, ἐπὶ τε κρίσεις παρελάμβανον, καὶ μετὰ γνώ-
 μης τῆς ἐκείνων τὰς ἀποφάσεις ἐποιήμην, μήτε προπετεῖα
 πειρώμενος τῇ δικαίᾳ διαμαρτάνειν, καθαρεύειν δὲ παντός
 ἐν αὐταῖς λήμματος.

ιε'. Περὶ τριακοστὸν γὰρ ἔτος ὑπάρχων, ἐν ᾧ χρόνῳ,
 καὶν ἀτέχταί τις παλαιόμων ἐπιθυμιῶν, δύσκολον τὰς ἐκ
 τῆ φθόνης διαβολὰς Φεῦγεν, ἄλλως τε καὶ ἐξ ἑστίας ὄντα
 μεγάλης, γυναῖκα μὲν πᾶσαν ἀνύβριτον ἐφύλαξα, πάν-
 των δὲ τῶν διδομένων ὡς μὴ χερίων κατεφρόνησα. ἀλλ'

cura eius copiam illis suppeditaret, ne cogerentur, Graecorum oleo adhibito, contra patrios ritus agere. Haec autem non religionis ergo dicebat Ioannes, sed manifestum admodum turpis lucri causa. Sciens enim, apud ipsos quidem Caesareae sextarios duos drachma una venire, Gischalis vero octoginta sextarios drachmis quatuor, omne quod illic esset oleum iussit efferi, quasi a me quoque potestatem id faciendi accepisset. non enim voluntate mea hoc ei permissum erat; sed prae metu populi, ne ab eis, si repugnarem, lapidibus obruerer. itaque postquam hoc concesseram, multum pecuniae Ioannes ex hoc maleficio sibi comparavit.

14. Cum autem Gischalis collegas Hierosolyma dimissem, omni cura in id incumbere, ut pararentur arma, urbesque munitionibus firmarentur. accitis deinde latronum fortissimis, cum viderem, nequaquam posse illis arma adimi, persuasi multitudini, ut mercede eos conducerent, praestabilius esse dicens, nonnihil stipendii vice sponte illis dare, quam ut finirent facultates suas ab illis diripi distrahi. Acceptoque ab eis iureiurando, in regionem nostram deinceps non venturos esse, nisi accersiti fuerint, aut cum condictam non accipiant mercedem, eos dimisi, iussos prius bello non lacescere aut Romanos, aut finitimos. id enim mihi inprimis curae erat, ut Galilaea tranquilla esset et pacata. cumque vellem Galilaeorum magistratus, circiter septuaginta omnes, praetexta amicitiae habere quasi obsides fidei, eos mihi amicos et itinerum comites feci et in iudiciis assessores adsciscebam, et ex illorum consensu sententias pronuntiabam, operam dans, ut temperate a iustitia non discederem, sed memet a muneribus quibuscunque accipiendis purum servarem.

15. Annum igitur agens circiter tricesimum, qua aetate etiam si quis sibi temperat a cupiditatibus illicitis, difficile tamen admodum est, ut fugiat invidiae calumnias, idque praesertim magna pollens auctoritate, mulierem quidem omnem a contumelia defendi, quaeque dono offerre.

ὡδὲ τὰς ὀφειλομένας μοι ὡς ἱερῇ δεκάτας ἀπελάμβανον παρὰ τῶν κομιζόντων. ἐκ μέντοι τῶν λαφύρων μέρους, τῆς Σύρης τῆς τὰς πέριξ πόλεις κατοικῶντας νικίσας, ἔλαβον, ἃ καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα τοῖς συγγενέσιν ὁμολογῶ πεπομφέναι. καὶ δις μὲν κατὰ κράτος ἐλὼν Σεπφωρίτας, Τιβεριῆς δὲ τετράκις, Γαδαρῆς δ' ἅπαξ, καὶ τὸν Ἰωάννην πολλάκις ἐπιβηλεύσαντά μοι λαβὼν ὑποχείριον, ἔτ' αὐτὸν ἔτε τινας τῶν προσηρμένων ἐθνῶν ἐτιμωρησάμεν, ὡς προῖων ὁ λόγος παραστήσει. διὰ τῆς οἰμαι καὶ τοῦ Θεόν· ὃ γὰρ λελήθασιν αὐτὸν οἱ τὰ δέοντα πράττοντες· καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων ῥύσασθαι με χεῖρος, καὶ μετὰ ταῦτα πολλοῖς περιπεσόντα κινδύνους διαφυλάξαι. περὶ ὧν ὕστερον ἀπαγγελλῶμεν.

ισ'. Τοσαύτη δ' ἦν πρὸς με τῇ πλήθους τῶν Γαλιλαίων εὐνοία καὶ πίστις, ὥστε, ληφθεῖσάν αὐτῶν κατὰ κράτος τῶν πόλεων, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἀνδραποδιωθέντων, ἐκ ἔτις ταῖς αὐτῶν ἐπετέναζον συμφοραῖς, ὥσπερ τῆς ἐμῆς ἐφρόντισαν σωτηρίας. ταῦτα δ' ὁρῶν Ἰωάννης ἐφθόνησε. καὶ γράφει πρὸς με παρακαλῶν ἐπιτρέψαι καταβάντι χρεῖσασθαι τοῖς ἐν Τιβεριάδι θέρμοις ὕδασι, τῆς τῷ σώματος ἔνεκα θεραπείας. ἀγῶν, μηδὲν ὑποπτεύσας πράξιν αὐτὸν πονηρὸν, ἐκ ἐκάλυσα. πρὸς δὲ καὶ τοῖς τῆς Τιβεριάδος τὴν διαίτησιν ὑπ' ἐμῷ πεπιστευμένοις κατ' ὄνομα γράφω, κατάλυσιν ἐτοιμάσαι τῷ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἀφιζομένοις σὺν αὐτῷ, πάντων τε τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν παρασχῆν. διέτρεβον δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐν κώμῃ τῆς Γαλιλαίας, ἣ προσαγορεύεται Κανά.

ιβ'. Ο δὲ Ἰωάννης, ἀφαιόμενος εἰς τὴν Τιβεριῶν πόλιν, ἔπειθε τὴν ἀνθρώπους ἀποσάντας τῆς πρὸς με πίστεως προσθίσθαι αὐτῷ. καὶ πολλοὶ τὴν παράκλησιν ἡδέως ἐδέξαντο, νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες αἰετῶν πραγμάτων, καὶ φύσει πρὸς μεταβολὰς ἐπιτηδείως ἔχοντες, καὶ εἰς τὴν χαίροντες. μάλιστα δὲ Ἰῦτος καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ Πιπτός ἐμεμήνησαν ἀποσάντες ἐμῷ προσθίσθαι τῷ Ἰωάννῃ. διέκλυσα δ' αὐ-

bantur omnia, quasi nullius rei indigens, contemsi: imo ne decimas quidem ab afferentibus accipiebam, licet mihi, ut sacerdoti, debitas. ex manubiis tamen, postquam Syros vrbes finitimas incolentes viceram, partem mihi sumsi, quam me Hierosolyma misisse ad cognatos non inuitos fateor. Cumque bis Sepphoritas vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenses semel, et Ioannem saepius infidias mihi molitum in potestatem redegissem, neque de ipso, neque de vlllo praedictorum populorum poenas sumere sustinui, prout in sequentibus ostendet narratio. Quamobrem Deum arbitror, (ipsum enim non latent, qui honesto se gerunt) ex illorum etiam manibus me eripuisse, ac deinde, cum in multa pericula incidissem, conseruasse, de quibus posthac narrabimus.

16. Tanta autem erat populi Galilaeorum erga me benevolentia ac fides, ut, vrbeb. eorum expugnatis, et vxoribus liberisque in captiuitatem abductis, non adeo suis ingemiscerent calamitatibus, ac de mea vnius incolumitate solliciti fuerunt. Atqui Ioannem, cum ista videret, subiit inuidia: et ad me scribit, obsecrans, ut, cum Tiberiadem descenderet, ipsi permitterem uti calidis loci istius aquis ad corporis valetudinem curandam. Atque ego minime illum mali alicuius auctorem fore suspicatus, non prohibui: quin et his, quibus a me commissa erat rerum Tiberiadis administratio, nominatim scripsi, hospitium ut appararent excipiendo Ioanni, illisque, qui cum eo venturi erant, rerumque omnium necessariorum copiam eis suppeditarent. atque ipse eo tempore agebam in vico Galilaeae, qui vocatur Cana.

17. Ioannes autem, cum ad Tiberiensem urbem venisset, egit cum hominibus illis, ut a sua erga me fide desciscerent semet illi adiungerent. et multi preces illius libenter admiserunt, rerum nouarum semper appetentes, et a natura facti aptique ad mutationes, et seditionibus gaudentes: praecipue vero Iustus et pater eius Pylus animum impulerunt, ut, facta a me defectione, Ioanni se

τῆς Φθάσας. ἦκεν γάρ ἄγγελός μοι παρὰ Σίλα, ὃν ἐγὼ καθεδέσκειν τῆς Τιβεριάδος στρατηγόν, ὡς προῖπον, τὴν τῶν Τιβερίων γνώμην ἀπαγγέλλων, καὶ μὲ σπεύδην παρακαλῶν· βραδύνατος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐτέρω ἐξουσίαν γενέσθαι τὴν πόλιν. ἐντυχὼν οὖν τοῖς γράμμασι τῇ Σίλα, καὶ διακρίσας ἀναλαβὼν ἄδρας, δι' ἧς τῆς νυκτὸς τὴν πορείαν ἐποιέμην, προπέμψας ἄγγελον τὸν τὴν ἐμὴν παρυσίαν τοῖς ἐν τῇ Τιβεριάδι σημανῆντα. πρῶτὸ δὲ πλησιάζοντός με τῇ πόλει, τὸ πλῆθος ὑπηντίαζεν, καὶ Ἰωάννης σὺν αὐτοῖς. ὅς καὶ πάνυ με τεταραγμένως ἀσπασάμενος, δέσας, μὴ, εἰς ἔλεγχον αὐτῇ τῆς πράξεως ἀφικομένης, ἀπολέσθαι κινδυνεύσῃ, ὑπεχώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἑαυτῇ κατάλυσιν. ἐγὼ δὲ, γενόμενος κατὰ τὸ σάδιον, τὰς περὶ ἐμὲ σωματοφύλακας ἀπολύσας, πλὴν ἑνός, καὶ μετὰ τῆς καταρχῆς δέκα τῶν ὀπλιτῶν, δημηγορεῖν ἐπερώμην τῷ πλῆθει τῶν Τιβερίων, τὰς ἐπὶ τριγῇ τινος ὑψηλῇ, παρακάλων τε μὴ ἔτι αὐτὰς ταχέως ἀφίστασθαι. κατὰ γνώσιν γὰρ αὐτοῖς οἴσιν τὴν μεταβολὴν, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα προεσταμένων δι' ὑποψίας γενήσεσθαι δικαίας, ὡς μῆτε τὴν πρὸς ἐκείνους πίσιν φυλαζάντων.

ιη. Οὕτω δὲ μοι πάντα λελάλητο, καὶ τινος ἐξήκησα τῶν οἰκείων καταβαίνειν κελεύοντος. ἔ γάρ μοι καιρὸν εἶναι φροντίζειν τῆς παρὰ Τιβερίων εὐνοίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πῶς τὰς ἐχθρὰς ἐκφύγω. ἐπεπόμεθα δ' ὁ Ἰωάννης τῶν περὶ αὐτὸν ὀπλιτῶν ἐπιλέξας τὰς πιστοτάτας, ἐκ τῶν χιλίων, οἷπερ ἦσαν αὐτῷ. καὶ προσέταξε τοῖς περιφθῆσιν ἀνελεῖν με, πεπυσμένος ὡς εἶην μετὰ τῶν οἰκείων μεμονωμένος. ἦκον δ' οἱ πεμφθέντες, καὶ ἐπεπράχσαν τῆς γον, εἰ μὴ τῇ τριγῇ θᾶττον ἀφαλλόμενος ἐγὼ μετὰ τῷ σωματοφύλακῳ Ἰακώβῃ, καὶ ὑπὸ τινος Τιβερίως Ηρώδῃ προσαναγκασθεὶς, ὁδηγηθεὶς τε ὑπὸ τῆς ἐπὶ τὴν Λίμνην, καὶ πλοῖον λαβόμενος καὶ ἐπιβάς, παρὰ δόξαν τὰς ἐχθρὰς διαφυγών, εἰς Ταριχείας ἀφικομένη.

ιθ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικῶντες, ὡς ἐπύθον-

addicerent. id quod, eos praeuertendo, facere prohibui. Venerat enim ad me nuncius a Sila, quem ego Tiberiadis praetorem constitueram, ut iam ante dicebam, Tiberiensium voluntatem mihi indicans, hortantque, ut festinarem; quippe fore, si cunctarer, ut ciuitas in aliorum potestatem veniat. Acceptis igitur Silae literis, assumptisque viris ducentis, tota nocte iter faciebam, praemisso nuncio, qui aduentum meum iis, qui erant in Tiberiade, significaret. Mane autem, cum urbi appropinquarem, frequens populi multitudo mihi obuiam veniebat, et cum illis Ioannes, qui cum me perturbate admodum salutasset, verius, ne, facinore eius detecto, vitae discrimen adiret, pleno gradu in diversorium suum se recepit. Ego vero, cum in stadium peruenissem, dimissis omnibus, qui circa me erant, satellitibus, praeter vnum, cumque eo retentis decem armatis, id agebam, ut Tiberiensium multitudinem alloquerer e septo quodam sublimi, hortabarque eos, ne tam cito deficerent: mutationem enim illis cessuram esse in vituperationem, foreque, ut merito illis, qui posthac praefecturam gerent, in suspicionem veniant, ut qui fidem eis debitam non seruaturi sint.

18. Nondum omnia loquutus sum, cum audieram ex meis quendam iubentem me descendere. non enim me tempus finire sollicitum esse de Tiberiensium beneuolentia, sed de mea ipsius incoluntate, et quo pacto effugere possem inimicos. Nam Ioannes, ubi intellexit, me solum relictum esse cum domesticis, delectos e militibus suis, qui mille numero secum erant, fidiissimos quosque miserat; illisque in mandatis dederat, ut me occiderent. iamque missi veniebant, atque patratum fuisset facinus, nisi ipse ocyus e septo desiliens cum Iacobo, corporis mei custode, et ab Herode quodam Tiberienti subleuatus, ab eoque praecunte viam deductus ad lacum, navigio, quod forte ibi nactus sum, conscenso, e manibus inimicorum praeter omnium opinionem elapsus, Taricheas me contulissem.

19. Urbis autem istius incolae, audita Tiberiensium

το τὴν τῶν Τιβεριέων ἀπισίαν, σφόδρα παρώξυνθησαν. ἀρπάσαντες οὖν τὰ ὅπλα παρεκάλεν σφᾶς ἄγειν ἐκ αὐτῆς. θέλειν γὰρ ἔφασκον ὑπὲρ τῆ στρατηγῆς δίκας λαβεῖν παρ' αὐτῶν. διήγγελλον τε τὰ γεγονότα καὶ τοῖς κατὰ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, ἐρεθίσαι καὶ τέτταρ' κατὰ τῶν Τιβεριέων διὰ σπαρῆς ἔχοντες. παρεκάλεν τε πλείους συναχθόντας ἀφικέσθαι πρὸς αὐτὸς, ἵνα μετὰ γνώμης τῆ στρατηγῆς πράττωσι τὸ δόξαν. ἦκου οὖν οἱ Γαλιλαῖοι πολλοὶ πανταχόθεν μεθ' ὅπλων, καὶ παρεκλεισθέντό μοι προσβαλεῖν τῇ Τιβεριάδι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξελεῖν, καὶ πᾶσαν ἑδαφος ποιήσαντα τῆς ἐνοίκου σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἀνδραποδίσασθαι. συνεβέβησεν δὲ ταῦτα καὶ τῶν φίλων οἱ ἐκ τῆς Τιβεριάδος διασωθέντες. ἐγὼ δὲ ἔσυνεπένευσον, δεινὸν ἡγούμενος ἐμφυλίᾳ πολέμῳ κατὰρχεν. μέλει λόγων γὰρ ὥμην εἶναι δεῖν τὴν Φιλονεικίαν. καὶ μὴν ἑὰ αὐτοῖς ἔφασκον συμφέρεται τῆτο πράττειν, Ῥωμαίων ταῖς πρὸς ἀλλήλους εἰσέσειν αὐτὸς ἀπολέσθαι προσδοκῶντων. ταῦτα δὲ λέγων, ἔπαυσα τῆς ὀργῆς τῆς Γαλιλαίης.

κ'. Ο δὲ Ἰωάννης, ἀπράκτου τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ γενομένης, ἔδωκε περὶ ἑαυτοῦ. καὶ, τῆς περὶ αὐτὸν ὀπλίτας ἀναλαβὼν, ἀπῆρεν ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς τὰ Γίγχαλα, καὶ γράφει πρὸς με περὶ τῶν πεπραγμένων ἀπολογούμενος, ὡς μὴ κατὰ γνώμην τὴν αὐτῇ γενομένην. παρεκάλει τε μηδὲν ὑποποιεῖν κατ' αὐτῷ, προσιθεῖς ὅρκους καὶ δεινὰς τινας ἀράς, δι' ὧν ὥστε πιστευθήσεσθαι περὶ ὧν ἐπέσειλεν.

κα'. Οἱ δὲ Γαλιλαῖοι, πολλοὶ γὰρ ἕτεροι πάλιν ἐκ τῆς χώρας πάσης ἀνήχθησαν μεθ' ὅπλων, εἰδότες τὸν ἀνδραπὸν, ὡς πονηρὸς ἐστὶ καὶ ἐπίορκος, παρεκάλεν ἀγαγεῖν σφᾶς ἐπ' αὐτόν, ἀρδὴν ἀφανίσαι ἐπαγγελλόμενοι σὺν αὐτῷ καὶ τὰ Γίγχαλα. χάριν μὲν οὖν ἔχεν αὐτῶν ταῖς προθυμίαις ὡμολόγηεν ἐγὼ, καὶ νικήσαν αὐτῶν τὴν εὐδοίαν ἐπαγγελλόμεν. παρεκάλεν δ' ὅμως ἐπιχεῖν αὐτῶν ἀξίων, καὶ συγγινώσκειν μοι δέόμενος προσηρημένῳ τὰς ταραχὰς χωρὶς Φόνων καταστέλλειν, καὶ πείρας τὸ

perfidia, maiorem in modum exasperati erant, Armis igitur correptis me obsecrabant, ut ipse aduersum eos ducerem, (se enim pro suo duce dicebant sumere velle poenas ab ipsis) facinusque hoc per Galilaeam omnem sermonibus diuulgabant, studiose id agentes, ut Galilaeos contra Tiberienses irritarent. eosque adhortabantur, ut quamplurimi conferti ad se accederent, facturi de consilio ducis id, quod visum fuisset. Venerunt itaque permulti ex omni undique Galilaea armis accincti, meque obsecrabant, ut Tiberiadem inuaderem, eamque vi expugnarem; totaque solo adaequata incolas cum vxoribus et liberis in seruitutem abducerem: eademque sua sebant amici, qui ex Tiberiade salui euaserant. Ego vero illis non assentiebar, nefarium ratus belli civilis initium facere, arbitrabar enim, contentiorem non debere ultra verba progredi: immo ne ipsis quidem aiebam id expedire, Romanis expectantibus, dum nos mutuis dissidiis nosmet consciamus. atque ista loquutus feci, ut resideret Galilaeorum ira.

20. At Ioannes, ubi ex animi sententia non successerant insidiae, sibi ipsi minere coepit: et, militibus, quos circa se habebat, assumtis, relicta Tiberiade Gischala petiit, et inde ad me scripsit, quae facta erant excusans, quasi non ex sua voluntate fierent. rogabatque, ne quam aduersus ipsum suspensionem admitterem, iusiurandum etiam adhibens et diras quasdam execrationes, quibus existimabat se iis, quae scripserat, fidem esse facturum.

21. Galilaei autem, (nam alii quam plurimi ex omni regione armis instructi denuo adducti erant) quod hominem probe nosset malum esse et periarum, rogabant, ut ipsos contra eum ducerem, promittentes, funditus se deleturos et ipsum et patriam eius Gischala. Caeterum ego me quidem illis pro sua erga me voluntate propensa gratias habere fatebar, meque illorum beneuolentiam vicinarum esse spondebam: verumtamen ut sibi temperarent ab eiusmodi conatu precibus contemnebam, veniamque orabam, quod tumultus compescere maluerim abique casibus.

πλήθος τῶν Γαλιλαίων, εἰς τὴν Σεπφωρίην ἀφικνού-
μεν.

κβ. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικῶντες ἄνδρες, κεκρι-
κότες τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐρμῆναι πίστι, διδόντες δὲ τὴν ἐμὴν
ἀφίξιν, ἐπειράθησαν, ἑτέρα μὲ πρᾶξι περισπᾶσαντες,
ἀδείεις εἶναι περὶ αὐτῶν. καὶ δὴ πῆμψαντες πρὸς Ἰησοῦν τὸν
ἀρχιελεῖν εἰς τὴν Πτολεμαίδος μεθορίαν, ὑπέσχετο δῶσεν
πολλὰ χρήματα θελήσαντι μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμεως,
ἦσαν δὲ ὀκτακόσιοι τὸν ἀριθμὸν, πόλεμοι ἐξάψαι εἰς ἡμᾶς.
ὁ δ', ὑπακούσας αὐτῶν ταῖς ὑποσχέσεσιν, ἠθέλησεν ἐπιπε-
σεῖν ἡμῖν ἀντοίμοις καὶ μηδὲν προγινώσκουσιν. πέμψας
γὰρ πρὸς με παρεκάλει λαβεῖν ἐξουσίαν ἀσπασόμενοι ἀφί-
κεσθαι. συγχωρήσαντος δὲ με, τῆς γὰρ ἐπιβληῆς οὐδὲν
προηπισάμην, ἀναλαβὼν τὸ σύνταγμα τῶν ληστῶν ἔσπει-
δεν εἰς ἐμὲ. ἢ μὴν ἔφθασεν αὐτοῦ τέλος λαβεῖν ἢ κακῆρ-
γία. πλησιάζοντος γὰρ ἤδη, τῶν σὺν αὐτῷ τις αὐτομολή-
σας ἦεν πρὸς με τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῷ φεράων. καὶ γὰρ
αὐτόνομος ταῦτα, προῆλθεν εἰς τὴν ἀγορὰν, σκηψάμενος
ἀγορεῖν τὴν ἐπιβλην. ἐπηγόμην δὲ πολλὰς ὀπλίτας Γα-
λιλαίους, τινὰς δὲ καὶ Τιβερίων. εἴτα προσάξας τὰς ὁδὸς
κῆσας ἀσφαλέςατα φρουρεῖσθαι, παρήγγειλα τοῖς ἐπὶ
τῶν πυλῶν, μόνοι Ἰησοῦν, ἐπειδὴν παραγένηται, μετὰ τῶν
πρώτων εἰσελθεῖν εἴσθαι. ἀποκλείσθαι δὲ τοὺς ἄλλους, βια-
ζόμενος δὲ τύπτειν. τῶν δὲ τὸ προσάχθην ποιεσάντων,
εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς μετ' ὀλίγων. καὶ κτερεύσαντος ἐμοῦ ρίψαι
τὰ ὄπλα θάττον, εἰ γὰρ ἀπειθοῖη τεθνήξεισθαι, περιεσῶ-
τας ἰδὼν πάνταχόθεν αὐτῷ τὰς ὀπλίτας. φοβηθεὶς ὑπή-
κουσεν. οἱ δ' ἀποκλεισθέντες τῶν ἐπακολουθούντων αὐτῷ,
πυδόμενοι τὴν σύλληψιν, ἔφυγον. καὶ γὰρ προσκαλεσάμε-
νος τὸν Ἰησοῦν κατ' ἰδίαν, ἔκ' ἀγορεῖν ἔφην τὴν ἐπ' ἐμὲ συ-
σκευασθεῖσαν ἐπιβλην, ἔδ' ὑπὸ τίνων πεμφθεῖν. συγ-
γνώσεισθαι δ' ὅπως αὐτῷ τῶν παρηγαγμένων, εἰ μέλλοι με-
ταισθῆναι καὶ πρὸς ἐμοὶ γενήσεσθαι. ὑπακούμενος δὲ πάντα
πείθεσθαι ἐκείνῃ, ἀπέλυσας, συγχωρήσας αὐτῷ συναγαγεῖν

Cumque id persuasissem Galilaeorum multitudini, Sēphorim me recipiebam.

22. Viri autem huius urbis incolae, cum statuissent in fide erga Romanos permanere, meum vero aduentum metuissent, conati sunt, aliis negotiis me distrahendo, suae prospicere securitati. Adeoque nuncio ad Iesum latronum principem misso in Ptolemaidis confinia, magnam pecuniae vim se daturus pollicebantur, si vellet cum sua militum manu (erant autem numero octoginta) bellum in nos commovere. Atque illi, cum non displicerent ei, quae promissa erant, in animo fuit, nos nec opinantes et imparatos aggredi. Itaque ad me rogatum misit, ut sibi liceret me salutatum venire. Quod cum ei concessissem, (nihil enim insidiarum praesentem) assumpta latronum cohorte, ad me opprimendum festinabat. Non tamen ei successit quod in animo agitauerat maleficium. Cum enim iam non longe abesset, quidam e suis transfuga ad me veniebat, quid ille moliretur indicans. Atque ego, cum ista audiissem, in forum processi, de insidiis simulaturus nihil me rescivisse. Mihi autem in auxilium adscisceram multos Galilaeos armatos, et quosdam etiam Tiberienses: cumque edixissem, ut aditus in urbem omnes firmissimis praesidiis et custodiis munirentur, portarum praefectis in mandatis dedi, ut solum Iesum, cum adveniret, et primos e suis intromitterent, caeteros vero excluderent, vimque adhibentes plagis repellerent. Illis autem, quae imperaueram, facientibus, Iesus cum paucis ingressus est: cumque ipse iussissem, ut ocyus arma proliceret, alioqui moriturum, ni pareret, ubi vidit se undique armatis obsessum, timore percussus iussis obtemperavit. Qui vero ex eius comitibus exclusi erant, ut ducem suum comprehensum esse audierant, in fugam se coniecerunt. Atque ego, Iesu ad me seorsum accito, dicebam, me non ignorare paratas mihi insidias, neque a quibus conductus et missus esset, ei tamen factorum veniam daturum, si voluerit resipiscere, mihi que fidelis esse. Illo autem omnia se facturum esse pollicente, hominem dimisi, hoc ei concessio, ut iterum colligeret

πάλιν ὅς ἐπρότερον εἶχεν. Στεφφώρεταις δ' ἠπώλησα, καὶ μὴ παύσαιντο τῆς ἀγνωμοσύνης, λήψεσθαι παρ' αὐτῶν δίκας.

κγ'. Κατὰ τῆτον τὸν καιρὸν ἀφικνέσθαι πρὸς με δύο μεγίσταις τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῷ βασιλεὺς ἐκ τῆς τῶν Τραχωνιτῶν χώρας, ἐπαγόμενοι τῆς ἐαυτῶν ἵππων, καὶ ὄπλα καὶ χεῖματα δ' ἐπικομίζοντες. τῆτας περιτέμνεσθαι τῶν Ἰσθαίων ἀναγκαζόντων, εἰ θέλῃσιν εἶναι παρ' αὐτοῖς, ἐκ εἴσασι βιαδύναι. Φίσκων δ' αὖν ἕκαστοι ἀνδρῶπον κατὰ τὴν ἐκαστὴν προαίρεσιν τὸν Θεὸν εὖσεβῆν, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας. χρῆται δὲ τῆτας δι' ἀσφάλειαν πρὸς ἡμᾶς καταφύγοντας μὴ μετανοῖν. πειθύντος δὲ τῷ πλήθους, τοῖς ἥκιστα ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν συνήθη δίαίταν ἅπαντα παρῆχον δαψιλῶς.

κδ'. Πέμπει δ' ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας δύναμιν καὶ στρατηγὸν ἐκ αὐτῆς Λικνίκλῳ Μόδιον, Γάμαλα τὸ Φερίον ἐξαίρεσοντας. οἱ δὲ πεμφθέντες, κυκλώσασθαι μὲν τὸ Φερίον ἐκ ἤρεσαν. ἐν δὲ τοῖς Φανεροῖς τῶν τόπων ἐφωδρεύοντες ἐπολιόρευον τὰ Γάμαλα. Λιβέτιος δὲ ὁ δεκάδραρχος, ὁ τῷ Μεγάλῳ πεδὶς τὴν προσασίαν πεπιστευμένος, κινῶσας, ὅτι περὶ εἰς Σιμωνιάδα κόμην ἐν μεθορίῳς κειμένην τῆς Γαλιλαίας, αὐτῷ δ' ἀπέχουσιν ἐξήκοντα σταδίους, νυκτὸς ἀναλαβὼν τῆς ἑκατὸν ἱππεῖς, ὅς εἶχεν σὺν αὐτῷ, καὶ τινὰς περὶ ὅς περὶ διακοσίους, καὶ τῆς ἐν Γαβᾷ πόλει κατοικῶντας ἐπαγόμενος συμμαχίας, νυκτὸς ὁδούσας, ἦκεν εἰς τὴν κόμην, ἐν ἣ διέτριβον. ἀντιπαρεταξαμένους δὲ καμῶ μετὰ δυνάμειος πολλῆς, ὁ μὲν Λιβέτιος εἰς τὸ πεδῖον ὑπάγειν ἡμᾶς ἐπέκρωτο. σφόδρα γάρ τοις ἱππεῦσιν ἐπισπείθει. ἐμὴν ὑπὲρλασάμεν. ἐγὼ γὰρ τὸ πλεονέκτημα συνιδὼν, τὸ γενησόμενον τοῖς ἱππεῦσιν, εἰ καταβαίημεν εἰς τὸ πεδῖον, περὶ οἱ γὰρ ἡμεῖς σύμπαντες ἦμεν, ἔγνω αὐτῷ τοῖς πολεμίοις συναπτὴν, καὶ μέχρι μὲν τινος γενναίως ἀντέχεν σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ Λιβέτιος. ἀρχεῖον δ' ὅρῳ κατὰ τὸν τρόπον τῆτον ἔσαν αὐτῷ τὴν ἱππικὴν δύναμιν,

quos prius habuerat. Sepphoritis vero interminatus sum, me poenas ab illis sumpturum esse, nisi in me ingrati esse desinerent.

23. Per idem tempus e Trachonitarum regione ad me venerunt magnates duo, e numero illorum, qui regis imperio suberant, suos secum adducentes equos, insuper et arma et pecuniam asferentes. Hos cum Iudaei circumcidi coacturi essent, si apud illos manere vellent, non permisi, ut vi vlla eo adigerentur, dicens, hominum quemque oportere ex animi sui voluntate Deum colere, et non ad id faciendum cogi: neque committendum aliquid, unde eos, qui securitatis causa ad nos confugerint, eius consilii poeniteat. atque ita persuasa multitudine, viris ad nos venientibus omnia ad consuetum victum assatim suppeditabam.

24. Interea autem rex Agrippa copias mittit duce Aequicolo Modio, Gamala castellum expugnaturas. Qui vero missi erant, cum numero nimis exiguo essent ad castellum obsidione cingendum, in locis apertis collocati Gamala oppugnabant. Aebutius autem decurio, cui vni credita erat Magni campi praefectura, audito, quod in Simoniada vicum venissem in confiniis Galilaeae situm, distantem ab ipso sexaginta stadiis, noctu assumtis quos secum habebat centum equitibus, peditibus item aliquot circiter ducentis, adscitis insuper in auxilium ciuitatis Gabae incolis, nocturno itinere in eum vicum peruenit, in quo morabar. Cum autem ipse cum valido exercitu aciem ex aduerso explicuissem, Aebutius quidem id sedulo egit, ut nos in planitiem proliceret. nam equitibus magnopere confidebat. Nos tamen eo adduci noluimus. ego enim, cum probe nossem, quam magnum in commodum cessurum esset equitibus, si in planitiem descenderemus, (nam nos vniuersi pedites eramus) decreui in vico cum nostris configere. Et quidem Aebutius iique, qui cum eo erant, aliquantisper strenue resisterunt. Cum autem videret, copias equestres sibi isto in loco inutiles esse,

ἀναζεύγνυσθαι ἄπρακτος εἰς Γαβὰν πόλιν, τρεῖς ἄνδρας ἀποβαλὼν κατὰ τὴν μάχην. εἰκόμην δὲ κατὰ πόδας ἐγὼ, διχαλίως ἐπαγόμενος ὀπλίτας. καὶ περὶ Βησαράν πόλιν γινόμενος ἐν μεθορίοις τῆς Πτολεμαίδος κειμένην, εἴκοσι δ' ἀπέχυσαν σάδια τῆς Γαβᾶς, ἐνθα διέτριβεν ὁ Αἰβύτιος, σήσας τὰς ὀπλίτας ἐξώθεν τῆς κώμης, καὶ Φερρεῖν αὐτοῖς ἀσφαλῶς τὰς ὁδὸς πρὸς Ἀζάας ὑπὲρ τῆ μη ἐνοχλῆσαι τὰς πολεμίας ἡμῖν, ἕως τὸν σῖτον ἐκφορήσομεν· πολὺς γάρ ἀπέκειτο Βερνίκης τῆς βασιλίδος, ἐκ τῶν πέριξ κωμῶν εἰς τὴν Βησαράν συλλεγόμενος· πληρώσας καμήλας καὶ τὰς ὄνους, πολλὰς δὲ ἐπηγόμεν, διέπεμψα τὸν σῖτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν. τῷτο δὲ πράξας, προσκαλέμην εἰς μάχην τὸν Αἰβύτιον. ἢ ὑπακῶσαντος δ' ἐκείνου· κατεπέπληκτο γάρ τὴν ἡμετέραν ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρσος· ἐπὶ Νεοπολιτανῶν ἐτραπόμην, τὴν Τιβερίαν χώραν ἀκῶσας ὑπ' αὐτῆς λεηλατῆσθαι. ἦν δὲ ὁ Νεοπολιτανὸς εἰλῃς μὲν ἑπαρχος, παρελήθει δὲ τὴν Σκυθόπολιν εἰς φυλακὴν τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων. τῷτον οὖν κωλύσας ἐπὶ πλεον τὴν Τιβεριάδα κακῶν, περὶ τὴν τῆς Γαλιλαίας πρόνοιαν ἐγινόμην.

κβ'. Ο δὲ τῷ Λευὶ παῖς Ἰωάννης, ὃν ἔφαμεν ἐν τοῖς Γιγῆλοις διατερεῖν, πυθόμενος πάντα κατὰ νοῦν μοι προχωρεῖν, καὶ δι' εὐνοίας μὲν εἶναι με τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πολεμίοις δὲ δι' ἐκπλήξεως, ἐκ εὐ τὴν γνώμην ἐτέθη. κατὰ λυσιν δ' αὐτῷ τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν φέρειν νομίζων, εἰς Φθόρον ἐξώκειλεν ἢ τι μέτριον. καὶ παύσεν με τῆς εὐτυχίας ἐλπίσας, εἰ παρὰ τῶν ὑπηκόων μῖσος ἐξάψαιεν, ἔπειθεν τὰς τὴν Τιβεριάδα κατοικῶντας καὶ τὰς τὴν Σεπφωρίν, νομίζων πρὸς τῷτοις καὶ τὰς Γαβαρά, πόλεις δ' εἰσὶν αὐταὶ τῶν κατὰ τὴν Γαλιλαίαν αἱ μέγισται, τῆς πρὸς με πίστεως ἀποσάντας αὐτῷ προσέθεσθαι. κρεῖττον γάρ ἐμῷ στρατηγήσειν αὐτῶν ἔφασκεν. καὶ Σεπφωρεῖς μὲν, ἃδ' ἐτέρῳ γὰρ ἡμῶν προσεῖχον διὰ τὸ Ρωμαῖκῃς ἡγεῖσθαι δεσπότας, ἐκ ἐπένευσον αὐτῷ. Τιβερεῖς δὲ τὴν μὲν ἀπόσασιν ἐκ ἐδέχοντο, καὶ αὐτῇ δὲ συγκατένευσον γενήσεσθαι Φίλοι. οἱ δὲ Γά-

re infecta in Gabam ciuitatem se recepit, tribus tantum viris in ea pugna amissis. Ego vero e vestigio eos persequabar, cum armatorum duobus millibus; et postquam fere ad urbem Besaram venissem, in confiniis Ptolemaidis firam, viginti autem stadiis a Gaba distantem, vbi tum erat Æbutius, cum milites extra villam statuissem, iussissemque eos caute admodum obseruare omnes viarum aditus, ne nobis molestiam facerent hostes, quamdiu frumentum exportabimus, (nam magna eius vis, quae Berenices reginae erat, recondebatur, ex vicis finitimis in Besaram congesta) oneratis camelis asinisque, quippe multos adduxeram, frumentum in Galilaeam dimittendum curavi. Cum autem hoc perfecissem, ad pugnam provocabam Æbutium. illo vero eam detrectante, (perterritus enim erat nostra alacritate et audacia) versus Neopolitanum iter deflexi, audito, Tiberiensium regionem ab eo esse depraedatam. erat autem Neopolitanus hic equitum quidem agmini praefectus: Scythopolim vero acceperat, vt eam ab hostium incurfu custodiret et tueretur. Huic igitur cum obstitissem, ne amplius Tiberiada vexaret, in eo eram, vt Galilaeae rebus prospicerem.

25. Caeterum Ioannes Leui filius, (quem diximus Gischalae agere) postquam audiuit, omnia mihi ex animi sententia succedere, quodque subditorum quidem benevolentiam haberem, hostibus vero terrori essem, iniquo animo id tulit: meamque felicitatem sibi exitio fore existimans, vehementer mihi inuidere coepit. cumque sperasset, se prosperam meam fortunam euerfurum esse, si subditorum in me odium concitaret, sollicitabat Tiberienses et Sepphoritas, ratus his accessuros Gabarenos, (illae enim ciuitates omnium in Galilaea maximae sunt) vt a sua in me fide digressi ei se adiungerent. aiebat enim, se illis ducem fore me praestantiorum. Et Sepphoritae quidem (nostrum enim neutri auscultabant, quod Romanos pro dominis elegerant) illi nequaquam assenserunt. Tiberienses autem, etsi ad defectionem se persuaderi non sinebant, omnes tamen in eam sententiam ibant, se illi futuros esse

βαρε κατοικῶντες προσίθονται τῷ Ἰωάννῃ. Σίμων δ' ἦν ὁ παρακαλῶν αὐτὸς, πρωτεύων μὲν τῆς πόλεως, ὡς φίλῳ δὲ καὶ ἐταίρῳ τῷ Ἰωάννῃ χρώμενος. ἐκ μὲν οὖν τῷ Φανερῷ τὴν ἀπότασιν οὐχ ὡμολόγησεν, σφόδρα γὰρ ἐδεδόκεισαν τὰς Γαλιλαίως, ἅτε δὴ πῆραν αὐτῶν τῆς πρὸς ἐμὲ πολ- λάκις εὐνοίας λαβόντες. ἐκ τῷ λεληθότος δὲ καιρὸν παρα- Φυλάσσοντες ἐπιτήδεον ἐπιβέβλευον. καὶ δὴ ἀφικόμεν εἰς κίνδυνον τὸν μέγιστον, διὰ τοιαύτην αἰτίαν.

ης'. Νεανίσκοι τινὲς θρασεῖς, Δαβαριτηνοὶ γένος, ἐπιτηρήσαντες τὴν Πτολεμαίῃ γυναῖκα, τῷ βασιλέως ἐπι- τρώπῃ, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς καὶ τινων ἱππέων ἀσφα- λείας χάριν ἐπομένων, διὰ τῷ Μεγάλῳ πιδίς τὴν πορείαν ποιημένην, ἐκ τῆς τοῖς βασιλεῦσι ὑποτελὲς χώρας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν, ἐπιτίπτησιν αὐτοῖς ἄφνω. καὶ τὴν μὲν γυναῖκα Φεύγειν ἠνάγκασαν, ὅσα δ' ἐπιφέρειτο πάν- τα διήρπασαν. καὶ ἦγον εἰς Ταριχίας πρὸς με τέσσαρας ἡμίονους καταφέρειντες ἄγοντες ἰοδίητος καὶ σκυῶν. ἦν δὲ καὶ ἀργυρεῖς σαθμὸς ἐκ ὀλίγος, καὶ χρυσοὶ πεντακίσιοι. ταῦτ' ἐγὼ βεβλόμενος διαφυλάξαι τῷ Πτολεμαίῳ· καὶ γὰρ ἦν ὁμόφυλος, ἀπηγόρευται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων μηδὲ τῆς ἐχθρῆς ἀποστερεῖν· πρὸς μὲν τὰς κομίσαντας ἔφην αὐτὰ φυλάττειν δεῖν, ἵν' ἐκ τῆς πράξεως αὐτῶν ἐπισκευασθῇ τὰ τεῖχη τῶν Ἱερουσολύμων, οἱ δὲ νεανίαι χαλεπῶς ἔχον, ἔλχρόντες μοῖραν ἐκ τῶν λαφύρων, καθάπερ προσεδόκη- σαν. καὶ πορευθέντες εἰς τὰς πέριξ τῆς Τιβεριάδος κώμας, προδίδοναι μέλλειν με Ῥωμαίοις τὴν χώραν αὐτῶν ἔλεγον. περὶ ᾧ γὰρ σοφίσματι πρὸς αὐτὸς, λέγοντα, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομιζόμενα φυλάττειν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν τευχῶν τῆς Ἱερουσολυμιτῶν πόλεως, ἐγνωκέναι δὲ πάλιν τῷ δεσπότῃ ἀποδῆναι τὰ ἡρπασμένα. καὶ κατὰ τὸτό γε τῆς ἐμῆς γνώμης ἔδihμαρτον. ἀπαλλαγέντων γὰρ αὐτῶν, με- ταπεμφάμενος δύο τὰς πρώτας Δασσίωνα καὶ Ιάιναιον τὸν τῷ Λευί, φίλος ἐν τοῖς μάλισα τῷ βασιλέως καθεστῶτας, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς σκευὴ λαβόντας διαπέμφασθαι πρὸς

amicos. At Gabarorum incolae Ioanni sese addixerunt: vtpote quod ad hoc faciendum eos adhortaretur Simon, qui primas ferebat in ciuitate, et Ioanne vt amico socioque vltus est. Caeterum se defectores esse haud palam declarabant; nam Galilaeos valde metuerant, vt qui iam ante saepius experti fuissent eorum erga me beneuolentiam: verum clam, obseruato tempore opportuno, mihi insidiabantur. adeoque maximum adii periculum, ex huiusmodi causa.

26. Iuuenes quidam audaces, genere Dabaritteni, cum animaduertissent, vxorem Ptolemaei, regis procuratoris, multo cum apparatu, equitibus etiam aliquot securitatis gratia eam sequentibus, per Magnum campum ex prouincia regibus subdita in Romanorum ditionem iter facere, in eos repente irruunt: et mulierem quidem profugere coegerunt, quae vero secum portabat, omnia diripuerunt. Quo facto Taricheas, vbi tum eram, ad me veniebant, quatuor mulos adducentes vestimentis onustos et alia supellectile: quin et argenti pondus erat non exiguum, et aurei quingenti. Haec ego seruare volens Ptolemaeo, (nam et eiusdem necum tribus erat, et nobis legibus vetitum est vel inimicos quidem spoliare) his, qui ea attulerant, dicebam, oportere seruari, vt ex illis venditis instaurarentur Hierosolymorum muri. Iuuenes autem illi moleste ferebant, quod partem de praeda non ceperant, quemadmodum expectabant: profectique in viros Tiberiadi finitimos, rumorem spargebant, velle me Romanis regionem eorum prodere, me enim ipsos commento elusile, dicentem, quae ex rapto allata erant seruatum ire in reparationem murorum ciuitatis Hierosolymitanae, cum contra apud me decreuisssem, quae erepta erant, suo reddere domino. Atque meum hac de re propositum recte coniciebant. Post illorum enim discessum, accitis duobus e primoribus ciuitatis, Dalfione et Iannaeo Leui filio, qui regi facti erant amicissimi, mandabam eis, vt, sumpta, quae rapta erat, supellectile, eam ad

ἐκείνον ἐκέλευον, θάνατον ἀπειλήσας αὐτοῖς τὴν ζῆμίαν, εἰ πρὸς ἕτερον ταῦτα ἀπαγγεῖλθωσιν.

κζ'. Ἐπιχώσης δὲ Φήμης τὴν Γαλιλαίαν ἄπασαν, ὡς τῆς χώρας αὐτῶν μελλύσης ὑπ' ἐμῷ τοῖς Ῥωμαίοις προδίδοσθαι, καὶ πάντων παροξυνθέντων ἐπὶ τὴν ἐμὴν τιμωρίαν. οἱ τὰς Ταριχέας κατοικῶντες, καὶ αὐτοὶ τὰς νεανίσκας ἀληθεύειν ὑπολαμβάνοντες, πείθουσι τὰς σωματοφύλακας καὶ τὰς ὀπλίτας, κοιμώμενόν με καταλιπόντας, παραγενέσθαι θάττον εἰς ἱππόδρομον, ὡς ἐκεῖ βελευσομένους μετὰ πάντων κατὰ τὴν στρατηγῶν. πειθομένων δὲ τῶν καὶ συναλθόντων, πολὺς ὄχλος ἤδη προσυνήθροιστο, μίαν τε πάντες ἐποιῶντο Φωνήν, κολάζειν τὸν προδότην πονηρὸν περὶ αὐτὸς γεγεννημένον. μάλιστα δ' αὐτὸς ἐξέκλειν ὁ τῷ Σαπφίᾳ παῖς Ἰσηῆς, ἄρχων τότε τῆς Τιβεριάδος, πονηρὸς ἄνθρωπος, καὶ ταράξαι μεγάλα πράγματα Φύσιν ἔχων, φασιοποιὸς τε καὶ νεωτεριστὴς ὡς ἕτερος. καὶ τότε δὴ λαβὼν εἰς χεῖρας τὰς Μωϋσέως νόμους, καὶ προσελθὼν εἰς μέσον, ἡμὶ μὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφην, πολῖται, μισῶν δύνασθαι, ἡμῶσιν, εἰς τὰς πατρίδας ἀποβλέψαντες νόμους, ὧν ὁ πρῶτος ὑμῶν στρατηγὸς προδότης ἔμελλε γίνεσθαι, καὶ ἡμισοπονηρήσαντες ὑπὲρ τῶν, τιμωρήσασθαι τὸν τοιαῦτα ἡτολμήσαντα.

κη'. Ταῦτ' εἰπὼν, καὶ τοῦ πλήθους ἐπιβοήσαντος, ἀναλαβὼν τινὰς ὀπλίτας, ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ κατηγόμην, ἔσπευδεν ὡς ἀναιρήσων. ἐγὼ δ' οὐδὲν προκαθόμενος διὰ κόπον πρὸ τῆς ταραχῆς κατεσχέμην. Σίμων δ', ὁ τοῦ σώματος μου τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, ὁ καὶ μόνος παραμείνας, ἰδὼν τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολιτῶν, διηγείρει με καὶ τὸν ἐφ' ὧτά μοι κίνδυνον ἐξαγγέλλει. ἤξιν τε γενναίως θνήσκην ὡς στρατηγὸν ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν διελθεῖν τὰς ἐχθρὰς ἀναγκάσσοντας, ἢ κτενοῦντας. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἐγὼ δὲ, τῷ Θεῷ τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέψας, εἰς τὸ πλῆθος ὠρμήθην προσελθεῖν. μετενδύς οὖν μέλαιναν ἐσθῆτα, καὶ τὸ ξίφος ἀπαρτησάμενος ἐκ τοῦ αὐχένος, καθ'

regem transmittendam curarent, mortem eis in multam interminatus, si vel alteri renunciauerint.

27. Cum autem rumor Galilaeam totam peruasisset, quasi regio ipsorum a me prodenda esset Romanis, eo-que omnibus exasperatis ad expetendum de me supplicium, Tarichearum etiam incolae, qui et ipsi iuvenes verum dicere arbitrabantur, suadent satellites ac milites me obdormientem deserere, seque quam ocyslime in circum recipere, cum omnibus contra ducem suum consilium inituros. Cum autem isti persuaderentur eoque conuenissent, frequens iam ante congregatus erat populus, unaque voce clamabant omnes, supplicio plectendum esse, qui sese pro nefario illorum proditore gesserat. Sed maxime eos accendebat Iesus Sapphiaec filius, summus eo tempore Tiberiadis magistratus, vir malus, et a natura factus ad res magnas turbandas, quique, ut nemo alius, seditiosus erat rebusque nouis studebat. Et tum quidem, cum manu sumsisset Moysis leges et in medium prodiisset, „si „non vestri gratia, inquit, o ciues, Iosephum poteritis „odisse, certe oculis in patrias leges coniectis, quarum „iste, exercitus vestri dux primarius, proditor futurus est, „et illarum ergo odio ipsum prosequuti, ab eo, qui huiusmodi quid ausus est, poenas exigit.

28. Ista loquutus et populi acclamatione exceptus, militibus quibusdam assumtis, ad domum, in qua ipse versabar, properabat, quasi me e vestigio occisurus. Ego vero, ut qui nihil praesenseram, ex lassitudine ante tumultum somno captus, quiescebam. At Simon, cui commissa erat corporis mei custodia, et qui tum solus mecum permauerat, viso ciuium incurfu, e somno me excitat, et periculum mihi impendens enunciat: orabatque, ut forti animo, prout ducem oportebat, ipsius manu mortem opteterem, priusquam ad illos peruenirent hostes vim ei illaturi eumue interfecturi. Atque ille quidem ista dicebat, ego vero, ut qui me ipsum Deo permiseram, desiderio tenebar memet propiciendi in mediam multitudinem. Veste igitur nigra indutus, appensoque ad collum gladio,

ἐδὸν ἐτέραν, ἢ μηδέν μοι τῶν πολέμων ὑπαυτιάσειν ὄμην, ἦεν εἰς τὸν ἱππόδρομον· ἄφνω τε Φανείς, καὶ πρηνὴς πτωχῶν, καὶ τὴν γῆν δάκρυσι Φύραν, ἐλευνὲς ἐδοξα πᾶσιν. συνεῖς δὲ τοῦ πλήθους τὴν μεταβολήν, διῆσαναι τὰς γνώμας αὐτῶν ἐπειρώμην πρὸ τῆς τῆς ὀπλίτας ἀπὸ τῆς οἰκίας ὑποσέψαι. καὶ συνεχώρουν μὲν ἀδικεῖν, ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν. ἐδόμην δὲ διδάξαι πρότερον, εἰς τίνα χρεῖαν ἐφύλαττον τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομιζόμενα χρήματα, καὶ τότε θνήσκην, εἰ κελεύουσιν. τοῦ δὲ πλήθους λέγειν κελεύοντος, ἐπῆλθον οἱ ὀπλίται, καὶ θεασάμενοί με, προσέτρεχον ὡς κτενοῦντες. ἐπιρῆν δὲ τοῦ πλήθους κελεύοντος, ἐπέσθην, προσδοκῶντες, ἐπειδὴν ὁμολογήσω πρὸς αὐτῆς τὰ χρήματα τῷ βασιλεῖ τετηρηκέναι, ὡς ὁμολογηκόντα τὴν προδοσίαν ἀναιρήσειν.

κθ'. Σιγῆς οὖν παρὰ πάντων γενομένης, „ἄνδρες, εἰ-
 „πον, ὁμόφυλοι, θανεῖν μὲν, εἰ δίκαιόν ἐστιν, ἐπαιρητῆμα
 „βύλαμαι δ' ὅμως πρὸ τῆς τελευτῆσαι τὴν ἀλήθειαν φρά-
 „σαι πρὸς ὑμᾶς. τὴν γὰρ πόλιν ταύτην φιλοξενωτάτην
 „ἔσαν ἐπιστάμενος, πληθύσαντες τε τοσούτων ἀνδρῶν, οἱ
 „τὰς ἐαυτῶν πατρίδας καταλιπόντες ἀφίκοντο κοινῶν
 „τῆς ὑμετέρας γενόμενοι τύχης, ἐβλήθη τείχη κατα-
 „σκευάσαι ἐκ τῶν χρημάτων τούτων, περὶ ὧν ἡ παρ' ὑμῶν
 „εἰς ἑγὴ δαπανωμένων εἰς τὴν οἰκοδομίαν αὐτῶν.” πρὸς
 „ταῦτα, παρὰ μὲν τῶν Ταριχεατῶν καὶ ξένων ἐγείρεται φω-
 „νὴ, χάριν ἔχειν ὁμολογούντων καὶ θαρρῆν προτερομένων.
 „Γαλιλαῖοι δὲ καὶ Τιβεριεῖς τοῖς θυμοῖς ἐπέμεινον. καὶ γίνε-
 „ται εἰς πρὸς ἀλλήλους, τῶν μὲν κόλασιν ἀπειλόντων,
 „τῶν δὲ καταφρονούν. ἐπεὶ δὲ ἐπηγγειλάμην καὶ Τιβεριάδι
 „κατασκευάσειν τείχη, καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν αὐτῶν ταῖς
 „ἀναγκαίαις, πιστεύσαντες ὑπεχώρουν ἕκαστος εἰς τὴν ἐαυτοῦ.
 „καὶ γὰρ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα διαφυγὼν τὸν προρηγμένον
 „κίνδυνον, μετὰ τῶν φίλων καὶ ὀπλιτῶν εἰκασεν εἰς τὴν οἰκίαν
 „ὑπέσχεσθαι.

alia via, qua neminem hostium mihi occursurum esse putabam, in circum veniens, ex improviso in conspectum omnium inermis dedi; humique prostratus, et terram lacrymis perfundens, omnibus miserandum visus sum spectaculum. Cum autem intellexissem, factam esse in populo mutationem, pro virili adnitebar, illos ut in varias distraherem sententias, priusquam milites a domo, ubi fueram, reuenterentur: et quidem concedebam me inique egisse, ut illorum fert opinio; postulabam vero, ut primum eos docerem, quem in usum pecuniam raptam quaesitam et ad me aliatam seruarem, et tunc me mori non recusare, si iuberent. Multitudine vero, ut dicerem, iubente, supervenerunt milites, et ad me conspectum occidendi animo accurrerunt. At cum plebs imperaret, ut sese continerent, illico paruerunt; fore expectantes, ut, ubi ipsis fassus fuero, me regi pecuniam seruasse, quasi mea confessione proditoris compertum necarent.

29. Itaque facto ab omnibus silentio: „Viri, inquam, tribules, mortem, si eam commeritus fuerim, non deprecor: volo tamen, antequam moriturus sim, veritatem apud vos proloqui. Civitatem enim hanc cum animadverterem ad hospites excipiendos propensissimam, multisque adeo hominibus abundantem, qui, patria sua relicta, huc se contulerunt, ut de vestra participarent fortuna, mihi in animo erat moenia vobis condere ex istis pecuniis, de quibus vos mihi succensetis et irascimini, quas plane fueram insumturus in eorum structuram.” Ad haec verba Taricheatae quidem et hospites vocem attolunt, gratias mihi agentes, meque bono esse animo adhortantes: Galilaei vero et Tiberienses perstabant in iracundia. factumque est inter ipsos dissidium, his quidem supplicium minantibus, illis vero contra securum me esse iubentibus. Postquam autem promiseram, et Tiberiadi me aedificaturum moenia, et aliis eorum civitatibus, quibus necessaria erant, fide mihi habita, ad sua quisque sese subducebant, atque cum praeter omnem spem periculum iam dictum effugissem, cum amicis et viginti militibus domum redi.

λ'. Πάλιν δὲ οἱ ληστὰὶ καὶ τῆς γάσεως αἵτιοι, δέσαντες περὶ ἑαυτῶν, μὴ δίκας εἰσπραχθῶσιν ὑπ' ἐμῶν τῶν πεπραγμένων, ἀναλαβόντες ἐξακοσίαις ὀπλίτας ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἔνθα διέτριβον, ἐμπρήσοντες αὐτήν. ἀπαγγελθείσης δέ μοι τῆς ἐφόδου, Φεύγειν μὲν ἀπερπείς ἡγησάμην. ἔπειτα δὲ παραβαλλόμενος χρησάσθαι τι καὶ τόλμῃ. προστάξας οὖν ἀποκλείσαι τῆς οἰκίας τὰς θύρας, αὐτὸς ἐπὶ τὸ ὑπερῶον ἀναβὰς, παρεκάλειν εἰσπύμψαι τινὰς ληψομένους τὰ χρήματα. παύσασθαι γὰρ ὥτως τῆς ὀργῆς αὐτὰς ἔφην. εἰσπυμψάντων δὲ τὸν θρασυτάτον αὐτῶν μάστιξιν αἰκισάμενος, τὴν ἐτέραν τε τῶν χειρῶν ἀποκόψαι κελεύσας, καὶ κρεμάσας ἐκ τῆ τραχήλου, τοιῶτον ἐξέβαλον πρὸς τὰς ἀποσείλαντας. τὰς δ' ἔλαβεν ἑκπληξίς, καὶ φόβος ἔτι μέτριος. δέισαντες ἄν καὶ αὐτοὶ ταυτὰ πείσεσθαι, εἰ μένοιεν, εἰκαζόν γὰρ ἔνδον ἔχεν με πλείους αὐτῶν ὀπλίτας, εἰς Φυγὴν ὤρμησαν. καὶ γὰρ τοιῶτω στρατηγήματι χρησάμενος τὴν δευτέραν ἐπιβλήν διέφυγον.

λα'. Πάλιν δὲ τὸν ὄχλον τινὲς ἡρέθιζον, τὰς ἀφικομένους πρὸς με βασιλικὰς μεγιστάνας ἢ ὀφείλειεν ζῆν λέγοντες, μὴ μεταβῆναι θέλοντας εἰς τὰ παρ' αὐτοῖς ἔσθῃ, πρὸς ἃς σωθησόμενοι πάρεσι. διέβαλλόν τε Φαρμακείας εἶναι λέγοντες, καὶ κελεύοντας τὰς Ῥωμαῖς παραγενέσθαι. ταχὺ δὲ τὸ πλῆθος ἐπέθετο, ταῖς τῶν λεγομένων πρὸς χάριν αὐτοῖς πιθανότησιν ἀπατῶμενοι. πυθόμενος δὲ περὶ τῆτων, ἐγὼ πάλιν τὸν δῆμον ἀνεδίδασκον, μὴ δεῖν διώκεισθαι τὰς καταφυγόντας πρὸς αὐτάς. τὸ δὲ Φλύαρον τῆς περὶ τῶν Φαρμάκων αἰτίας διέσυρον, ἢ ἂν τοσαύτας μυριάδας στρατιωτῶν Ῥωμαῖς λέγων τρέφειν, εἰ διὰ Φαρμακῶν ἦν νικᾶν τὰς πολεμίας. ταῦτα λέγοντος ἐμῶν, πρὸς ὀλίγον μὲν ἐκείθοντο· πάλιν δ' ἀναχωρήσαντες ὑπὸ τῶν ποιηρῶν ἐξηρηθίζοντο κατὰ τῶν μεγιστάνων. καὶ ποτε μεθ' ὅπλων ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῶν τὴν ἐν Ταρχεῖα ἐπῆλθον, ὡς ἀναμνήσοντες. ἴδουσα δ' ἐγὼ πυθόμενος, μὴ, τῇ μύσσει τέλος λαβόντος, ἀνεπίβατος γένηται τοῖς καταφυγεῖν εἰς αὐ-

30. Sed denuo latrones et seditionis auctores, timentes sibi ipsis, ne poenas ab iis exigereim ob ea, quae perpetrarant, assumtis secum sexcentis militibus ad domum, in qua diuersabar, veniebant, eam incendio deleturi. Nunciato autem mihi illorum aduentu, turpe ratus fuga me proripere, decreui memet periculo audacter et intrepide ubiicere. Clausis igitur meo iussu aedium foribus, cum coenaculum ipse conscendissem, postulabam, vt ad me aliquos mitterent pecuniam accepturos; ita enim ab ira ipsos desituros esse dicebam. cumque audacissimum eorum, quos intromiserant, verberibus cecidissem, iussis-
seique alteram e manibus ei abscindi, colloque eius appendissem, ita affectum eieci ad eos, qui ipsum miserant, rediturum. At illi animis consternati erant et metu non medioeri perculsi. Veriti igitur, ne ipsi, si diutius illie haerent, eadem paterentur, (coniiciebant enim, me plures intus habere milites, quam qui cum illis essent) subito omnes diffugerunt. atque ego, eiusmodi vsus strategemate, insidias iterum in me structas euasi.

31. Verum non defuerunt, qui rursum in me populum concitarent, affirmantes, magnates illos regio, qui ad me confugerant, indignos esse, qui viuerent, transire recusantes in illorum ritus et instituta, apud quos agunt incolumitatis ergo: eosque traducebant, veneficos esse dicentes, quique Romanos contra se venire hortarentur. atque illico in eorum sententiam adducta erat multitudo, decepti verborum praestigiis, quae ad gratiam eorum aucupandam erant accommodata. Cum autem ista auditione accepissem, ego rursus populum edocebam, non oportere eos exagitari, qui ad ipsos confugerint: futilemque istam veneficii accusationem irridebam, dictitans, Romanos nolle militum tot myriades alere, si veneficorum opera hostes superare possent. Me ista dicente, ad breue quidem tempus quiescebant: cum autem digressi essent, rursum a perditis quibusdam in magnates irritabantur. et aliquando armati in aedes, quas Taricheae habitabant, impetum faciebant, quasi eos interfecturi. Quod vt audiui, valde timui, ne, hoc scelere perpetrato, nemo in posterum vel-

τὴν Θέλυσιν. παρεγενόμην οὖν εἰς τὴν τῶν μαγιστάνων εἰ-
κίαν μετὰ τινων ἑτέρων, καὶ κλείσας διώρυγὰ τε ποιήσας
ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὴν λίμνην ἄγασαν, μεταπεμφθέντός τε
πλοῖον, καὶ σὺν αὐτοῖς ἐμβάς, ἐπὶ τὴν μεθόριον τῶν Ἰπ-
πηνῶν διεπέρασα, καὶ δὲς αὐτοῖς τὴν τιμὴν τῶν ἱππῶν· ἡ
γὰρ ἡδυνήθην αὐτὴς ἐπαγαγέσθαι, τοιαύτης γενομένης τῆς
ἀποδράσεως· ἀπέλυσα, πολλὰ παρακαλέσας τὴν προσ-
πεσῶσαν ἀνάγκην γενναίως ἐνεγκεῖν. αὐτὸς τε μεγάλως
ἠχθόμεν, βιασθεὶς τῆς προσφυγόντας ἐκθεῖναι πάλιν εἰς
τὴν πολεμίαν. ἄμεινον δ' εἶναι νομίσας παρὰ Ῥωμαίοις
ἀποθανεῖν αὐτὴς, εἰ συμπέσοι, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν
χώραν. οἱ δ' ἄρα δισσώθησαν. συνεχώρησεν γὰρ αὐτοῖς
βασιλεὺς Ἀγρίππας τὰ ἡμαρτημένα. καὶ τὰ μὲν περὶ ἐκέ-
νους τῷτ' ἔχει τὸ τέλος.

λβ'. Οἱ δὲ τὴν τῶν Τιβεριέων πόλιν κατοικοῦντες γερά-
φθοι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλῶντες πέμψαι δύναμιν
τὴν φυλάξωσαν αὐτῶν τὴν χώραν. θέλειν γὰρ αὐτῷ προσ-
τίθεσθαι. κακείνῳ μὲν ταῦτ' ἔγραφον. ἀφικόμενον δὲ με-
πρὸς αὐτὴς παρεκάλεν, τὰ τεῖχη κατασκευάζειν αὐτοῖς,
ὡς ὑπεχόμεν. ἠκηκόσαν δὲ τὰς Ταριχέας ἤδη τοτετχι-
σθαι. κατανύσας οὖν ἐγὼ, καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν οἰκα-
δομίαν παρασκευασάμενος, τῆς ἀρχιτέκτονας ἐκέλευον
ἐνεργεῖν. μετὰ δὲ τρίτην ἡμέραν, εἰς Ταριχέας ἀπερχομέ-
νε μὲν, τῆς Τιβεριίδος ἀπεχόμενος σάδια τριάκοντα, συνέ-
βη τινὰς Ῥωμαίων ἱππεῖς ἡ πόρρωθεν τῆς πόλεως ὁδοιπορεῖν-
τας εἰσθῆναι, οἱ δόξαν παρέχον τὴν παρὰ τῷ βασιλεῷ
δύναμιν ἦκεν. εὐθέως γὰρ εἰς μὲν τὸν βασιλέα μετὰ πολ-
λῶν ἐπαίνων ἠφίσταν ὦνας, κατ' ἐμὴ δὲ βλασφῆμιας.
καὶ ἐπιδραμὼν τις ἀπήγγειλέν μοι τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὡς
ἀφίστασθαι μὴ διγνώσασιν. ἐγὼ δ' ἀκούσας ἐταράχθην
μὲν σφόδρα. τῆς γὰρ ἐπλίας ἔτυχον ἐκ τῶν Ταριχεῶν
ἐπὶ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις ἀφηνώς, διὰ τὸ τὴν ἐπιῆσαν ἡμέ-
ραν σάββατον ὑπάρχειν. ἡ γὰρ ἐβελόμην ὑπὸ τῷ στρατιω-
τικῷ πλήθους ἐνοχλείσθαι τῆς ἐν ταῖς Ταριχεαῖς. οὐδένως

let auderetue ad eam confugere. Itaque cum aliis quibusdam in magnatum aedes proficiscebar, et obseratis foribus, ac fossa excavata, quae inde ad lacum duceret, accitum nauigium cum eis inscendens in Hippenorum confinia traieci; datoque eis equorum pretio, (in eiusmodi enim fuga praecipiti non satis commodè poteram equos ex agris accersere) illinc eos dimisi, multis verbis rogatos, ut praesentem necessitatem forti ferrent animo. quin et ipse valde dolebam, quod necesse haberem eos in hostilem terram reponere, qui ad fidem meam confugerant: satius tamen esse ducebam, Romanorum manu eos, si ita accideret, perire, quam in mea ditione per scelus opprimi. Atqui demum seruati sunt. iis enim peccatorum veniam indulxit rex Agrippa. Et quae ad eos quidem spectabant, huiusmodi exitum habebant.

32. Ciues autem Tiberienses per literas regem roga-
verunt, ut milites, qui regionem illorum custodirent,
mittendos curaret: se enim velle ad eum transire. Atque
ita quidem ei scribebant. Cum autem ad eos venissem,
postulabant, ut moenia illorum vrbi, sicuti fueram polli-
citus, exstruerem. audiuerant enim Taricheas iam moe-
nibus cinctas. Ego itaque cum annuissem, et omnia ad
structuram necessaria parassem, architectos iubebam ope-
ri manus admouere. Post triduū vero, cum a Tiberia-
de digrederer Taricheas, triginta stadiis inde distans, con-
tingit, ut equites aliquot Romanorum conspicerentur non
procul a ciuitate iter facientes, qui Taricheas eo ad-
duxerunt, ut crederent, exercitum venire a rege missum.
Mox igitur ingenti clamore ouabant, regem multis laudi-
bus esserentes, et in me contumelias iactantes: et quidam
accurrens mihi nunciabat, quae fuerit eorum sententia,
quod a me scilicet defectionem facere decreuerant. Ego
vero, istis auditis, valde perturbatus eram. nam milites
Taricheis domum quemque suam dimiseram, quod dies
insequens Sabbatum esset. quippe nolebam iis, qui Tari-
cheis erant, militari multitudine molestiam facessere, (et

γῆν ἐν αὐταῖς διέτριβον. ἡ δὲ τῆς περὶ τὸ σῶμα Φυλακῆς ἐποιώμην πρόνοιαν, πείραν παρὰ τῶν ἐνοικούντων τῆς πρὸς με πίστεως λαβαὶν πολλάκις. μόνους δ' ἔχων περὶ ἑμαυτὸν ἑπτὰ τῶν ὀπλιτῶν, καὶ τὴς Φίλης, ἡ πόρην, ὃ πρᾶξω. μεταπέμπεσθαι γὰρ τὴν ἐμὴν δύναμιν διὰ τὸ λήγειν ἤδη τὴν ἐνεῶσαν ἡμέραν ἐκ ἐδοκίμαζον. οὐδὲ γὰρ ἀφικομένης αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιῦσαν ὄπλα λαβεῖν, κωλυόντων ἡμᾶς τῶν νόμων, πᾶν μεγάλη τις ἐπέειγεν ἀνάγκη δοκῇ. εἰ δὲ τοῖς Ταριχεαταῖς καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς ξένοις ἐπιτρέψαιμι τὴν πόλιν διαρπάζειν, ἑώρων ἐχ ἱκανὰς ἐσομένης, τὴν δὲ ἐμὴν ὑπέρθεσιν ἑώρων μακροτάτην. φθίσεσθαι γὰρ καὶ τὴν παρὰ βασιλέως δύναμιν ἀφικνουμένην, καὶ ἐκπισθεῖσθαι τῆς πόλεως ὥμην. ἐβλεπούμην οὖν στρατηγῆματι χρῆσθαι τινι κατ' αὐτῶν. παραχρῆμα δὴ τὴς πιστοτάτης τῶν Φίλων ταῖς πύλαις τῶν Ταριχεῶν ἐπιστήσας φυλάζοντας μετ' ἀσφιλείας τὴς ἐξίεναι θέλοντας, καὶ τὴς πρῶτης τῶν οἰκων προσκαλεσάμενος, αὐτῶν ἕκαστον ἐκέλευσα καθεκλύσαντες πλοῖον, ἐμβάντα συνεπαγόμενον τὸν κυβερνήτην ἔπεσθαι μοι πρὸς τὴν Τιβερίων πόλιν. καὶ αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν Φίλων καὶ ὀπλιτῶν, ἕς ἔφην ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν εἶναι, ἐμβοῖς ἔπλεον ἐπὶ τὴν Τιβερίαν.

Λγ'. Τιβερίης δὲ τὴν παρὰ τῷ βασιλέως δύναμιν ὡς ἔγνωσαν ἐχ ἤκυσαν αὐτοῖς, πλοίων δὲ τὴν λίμνην πᾶσαν ἐθέασαντο πλήρη, δέσαντες περὶ τῇ πόλει καὶ καταπλεγάντες, ὡς ἐπιβατῶν πλήρεις εἶναι αἱ νῆες, μετατίθενται τὰς γνώμας. ρίψαντες οὖν τὰ ὄπλα, μετὰ γυναικῶν καὶ παιδῶν ὑπηντίαζον, πολλὰς μετ' ἐπαίνων φωνὰς εἰς ἐμὲ ἀφιέντες. εἵκαζον γὰρ οὐ προσιπύεσθαι με τὴν διάνοιαν αὐτῶν. καὶ παρεκάλην φείσεσθαι τῆς πόλεως. ἐγὼ δὲ πλησίον γινόμενος, ἀγκύρας μὲν ἐτι πόρῳ τῆς γῆς ἐκέλευον βαλέσθαι τὴς κυβερνήτας, ὑπὲρ τῷ μὴ κατὰ δῆλα τοῖς Τιβεριεύσιν εἶναι τὰ πλοῖα κενὰ τῶν ἐπιβατῶν ὄντα. πλησιάσας δ' αὐτὸς ἐν τινὶ πλοίῳ κατεμεμφόμενι αὐτῶν τὴν ἄνοιαν, καὶ ὅτι δὴ ἔτως εὐχερεῖς εἶναι, πάσης δικαίας

alioquin, quoties illic versarer, nihil mihi curae erat corpori adhibere custodiam, ut qui incolarum in me fidei experimentum saepius fecerim) sed septem duntaxat militibus et amicos quosdam circa me habens, incertus haerebam, quid mihi agendum esset. meas autem copias revocare non placebat, die iam inclinante et vespere appetente. neque enim, si advenissent, crastina die ad arma iretur, lege nos id facere vetante, magna licet necessitas eo nos adigere videretur. Quod si Taricheatis et peregrinis, qui apud ipsos erant, urbem diripiendam permisisset, eos numero haud satis magno fore perspiciebam, meamque moram longiusculam esse sentiebam: nam copias a rege missas breui venturas et ciuitatem praecoccupaturas esse, foreque arbitrabar, ut ciuitate exciderem. Itaque mecum statuebam quodam aduersus eos uti stratagemate. E vestigio scilicet cum amicorum fidissimos Tarichearum portis praefecissem, summa cum cautione eos, qui egredi vellent, obseruatos, et familiarum principes ad me aduocaessem, singulos eorum iussi nauem ad ipsos attractam conscendere, et gubernatore secum adducto, me sequi ad urbem usque Tiberiensium. Dein ipse cum amicis et militibus, quos septem numero fuisse dicebam, naue conscensa, ad Tiberiada nauigabam.

33. Tiberienses autem ubi cognouerunt, nullas a rege ipsorum in auxilium venire copias, lacum vero omnem nauibus stratum conspexerunt, de urbe sua solliciti et timore perculsi, ac si vectoribus complerentur naues, priorem mutarunt sententiam. Armis igitur proiectis, obuiam mihi cum vxoribus et liberis prodibant, me summis laudibus ad coelum efficientes, (existimabant enim, me nihil adhuc de illorum proposito ne fando quidem audiuisse) et obsecrabant, ut urbi illorum parcerem. Ego vero, cum iam in propinquo essem, iussi gubernatores paulo longius a terra ancoras iacere, ne Tiberienses vectoribus vacuae esse naues deprehenderent. Ego vero, cum certa quadam, naui vectus eis propinquassem, illorum stultitiam increpabam, quodque adeo faciles essent ad discedendum a sua in

ἄνευ προφάσεως, ἐξίτασθαι τῆς πρὸς με πίστεως. ὡμολόγουν δ' εἰς τε τὸ λοιπὸν αὐτοῖς συγγνώσκειν βεβαίως, εἰ πέμψαιεν δέκα τῷ πλήθους προσεῳτας. ὑπακυσάντων δ' εἰσιόμενος καὶ πεμψάντων ἄνδρας, ἕς προεῖπον, ἐμβιβάσας ἀπέλουν εἰς Ταριχέας Φυλαχθποσμένους.

λδ'. Τῷ στρατηγῇματι δὲ τέτω τὴν βελὴν πᾶσαν κατ' ὀλίγους λαβὼν, εἰς τὴν προεξημένην πόλιν καὶ μετ' αὐτῶν τὴς πολλὰς τῷ δήμῳ πρώτους ἄνδρας ἔκ ἐλαττῆς ἐκείνων ὄντας διεπεμφάμην. τὸ δὲ πλήθος, ὡς εἶδον, εἰς ὧν κακῶν ἦκυσι μέγεθος, παρεκάλει με τὸν αἰγιον τῆς γάσεως τιμωρῆσασθαι. Κλεῖτος δ' ἦν ὄνομα τέτω, θρασὺς τε καὶ προπετὴς νεανίας. ἐγὼ δ' ἀποκτεῖναι μὲν ἔχ' ὅσιον ἡγέμενος ὁμόφυλον ἄνδρα, κολάσαι δ' ἀνάγκην ἔχων, τῶν περὶ ἐμέ τιμι σωματοφυλάκων Λευὶ προσέταξα προσελθόντι κόψαι τῷ Κλεῖτῃ τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν. δέσαντος δὲ τῷ πελευθέντος εἰς τοσῷτο πλήθος προδιελθὲν μόνος, τὴν δειλίαν τῷ στρατιώτῃ μὴ βεληθεὶς κατάδηλον γενέσθαι τοῖς Τιβεριεύσιν, αὐτὸν Κλεῖτον Φωνήσας, „ἐπειδὴ καὶ ἄξιος, „εἶπον, ὑπάρχεις ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἀποβαλεῖν, „ἔτις ἀχάριστος εἰς ἐμὲ γενόμενος, γενέσθαι αὐτῷ δῆμιος. „μὴ καὶ ἀπειθήσας χεῖρονα τιμωρίαν ὑπόσχῃς.” τῷ δὲ τὴν ἐτέραν αὐτῷ συγχωρῆσαι πολλὰ δεομένην, μόλις κατέτευσσα. κἀκείνος ἄσμενος, ὑπὲρ τῷ μὴ τὰς δύο χεῖρας ἀποβαλεῖν, λαβὼν μάχαιραν κόπτει τὴν ἀριστεράν ἑαυτοῦ. καὶ τῷτο τὴν γάσιν ἔπαυσεν.

λε'. Τιβεριεῖς δὲ, ὡς εἰς τὰς Ταριχέας ἀφικόμενοι, γνόντες τὴν στρατηγίαν, ἥ κατ' αὐτῶν ἐχρησάμην, ἀπεθαύμαζον, ὅτι χωρὶς φόβου ἔπαυσεν τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν. ἐγὼ δὲ τῆς ἐκ τῆς εἰρηκτῆς μεταπεμφάμενος τῷ πλήθους τῶν Τιβεριέων, ἦν δὲ σὺν αὐτοῖς Ἰῆτος καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ Πιτὸς, συνδέειντος ἐποίησάμην· καὶ παρὰ τὴν ἐξίασιν ἐλεγον, ὅτι τὴν Ῥωμαίων δύναμιν ἐδ' αὐτὸς ἀγνοῶ πασῶν διαφέρεισαν, σιγῶν μέντοι διὰ τῆς λησείας περὶ αὐτῆς. καὶ αὐτοῖς δὲ ταυτὰ συνεβέβλεπον πείναι, τὸν ἐπιτήδειον

me fide, idque sine omni iusta causa. pollicebar tamen etiam in posterum me veniam illis certo daturum, si decem eorum, qui populo praeerant, ad me mitterent. Cum autem promte mihi auscultassent, misissentque quos iam dictos postulaueram, in nauem impositos Taricheas misi in custodiam.

34. Atque hoc stratagemate cum paulatim nactus essem vniuersum senatum, eos in ciuitatem praedictam, vnaque cum eis multos e populi primoribus, nec illis numero pauciores, mittendos curavi. Populus vero, ubi viderunt, in quam magnam calamitatem inciderant, me rogabant, ut seditionis auctorem supplicio afficerem. is autem nomine erat Clitus, iuuenis et audax et temerarius. Ego vero, qui nefas ducebam eiusdem tribus hominem interficere, et tamen necesse habebam poenam de eo sumere, Leui, vni e satellitibus, qui tum forte aderant, praecepi, ut Clitum adiret, eique manum alteram amputaret. Cum autem is, qui iussus erat, non ausus fuerit solus in tantam multitudinem progredi, ipse, ut qui nollem militis timiditatem Tiberiensibus innotescere, Clitum ipsum alloquutus: „quandoquidem, siebam, meritis es ambas manus amittere, qui in me adeo ingratus exstitisti, esto „tibi ipsi carnifex, ne, si recusaueris, poenam grauiorem „subeas.“ Cumque multis precibus, alteram manum sibi ut condonarem, peteret, aegre annui. atque ille libenter, ut utramque non perderet manum, suinto gladio sinistram sibi praecidit. Atque hoc ipsum seditionem istam restinxit.

35. Tiberienses autem, postquam Taricheas perueni, ubi rescierunt, quo essem aduersus eos vsus stratagemate, mirabantur, quod absque caede sedauissem eorum vesaniam. Ego autem, cum certos quosdam Tiberiensium e custodia acciuissem, (erat enim in his Iustus, et Iusti pater Pistus) eos conuiuio adhibui: atque inter epulandum dicebam, me non ignorare, Romanorum potentiam omni potestati praestare; eam licet dissimularim propter larronum multitudinem. Quin et ipsis suadebam, ut ea.

περιμένονσι καιρὸν, καὶ μὴ δυσαναχέτειν ἱμοὶ στρατηγῶ. μηδεὶς γὰρ αὐτὲς ἐτέρᾳ δυνήσεσθαι ραδίως ἐπιεικὲς ὁμοίως τυχεῖν. τὸν Ἰῦσον δὲ καὶ ὑπεμίμησκον, ὅτι προῶθεν ἢ με παραγενέσθαι ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων οἱ Γαλιλαῖοι τὰδελφῶ τὰς χεῖρας ἀποκόψαν αὐτῷ, πρὸ τῆ πολέμου πλαστῶν αὐτῷ γραμμάτων κακουργίαν ἐπικαλέσαντες. καὶ ἔτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν Φιλίππου Γαμαλίται πρὸς Βαβυλωνίους τασιάζοντες ἀνέλοιεν Χάρητα· συγγενὴς δ' ἦν ἕτος τῷ Φιλίππου· καὶ ὡς Ἰησοῦν τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ, ἀνδρα τῆς ἀδελφῆς Ἰῆστη, σωφρονῶς κολάσειαν. ταῦτα παρὰ τὴν ἐξίασιν διαλεχθεῖς, τὲς περὶ τὸν Ἰῦσον ἔωθεν ἐκέλευσα πάντας τῆς Φυλακῆς ἀπολυθῆναι.

λς'. Πρὸ δὲ τῶτων συνέβη τὸν Ἰακίμω Φίλιππον ἀπελθεῖν ἐκ Γάμαλα τῷ Φερξείῳ, τοιαύτης αἰτίας γε ομείης. Φίλιππος, πυθόμενος μεταστῆναι μὲν Οὐαρον ἀπὸ τῆ βασιλείας Ἀγρίππα, διάδοχον δὲ ἀφίχθαι Μόδιον Λικνικλὸν, ἀνδρα φίλον αὐτῷ καὶ συνήθη πάλα, γράφει πρὸς τῷτον τὰς καθ' ἑαυτὸν τύχας ἀπαγγέλλων, καὶ παρακαλῶν τὰ παρ' αὐτῷ πεμψθέντα γράμματα πρὸς τὲς βασιλέας ἀποστείλαι. καὶ Μόδιος, δεξάμενος τὰς ἐπιστολάς, ἐχάρη σφόδρα, σάζεσθαι τὸν Φίλιππον ἐξ αὐτῶν ἐπιγνῶς, καὶ πρὸς τὲς βασιλέας ἐπεμψε τὰ γράμματα, περὶ Βηρυτὸν ὄντας. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ὡς ἔγνω ψευδῇ τὴν περὶ Φιλίππου φήμην γενομένην, λόγος γὰρ διήλθεν, ὡς στρατηγῇ τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον, ἐπεμψεν ἱππεῖς τὲς παραπέμψαντας τὸν Φίλιππον. καὶ παραγενόμενον ἀσπάζεται τε Φιλοφρόνως, τοῖς τε Ῥωμαίων ἡγεμόσιν ἐπεδείκνυσεν, ἔτι δὲ Φίλιππος ἕτος ἐστίν, περὶ ᾧ διεξῆλθ' ὡς Ῥωμαίων ἀποσάντος. κελύει δ' αὐτὸν, ἱππεῖς τινὰς ἀναλαβόντα, θάττον εἰς Γάμαλα τὸ Φερξεῖον πορευθῆναι, τὲς οἰκείας αὐτῷ πάντας ἐκῆθεν ἐξάχοντα, καὶ τὲς Βαβυλωνίους εἰς τὴν Βαταναίαν πάλιν ἀποκαταστήσονται. παρήγγειλε δὲ καὶ πᾶσαν ποιήσασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τῆ μὴ γίνεσθαι τινα νεωτερισμὸν παρὰ τῶν ὑπηκόων.

dem facerent, tempus opportunum expectantibus; neque grauatim ferrent, quod ipse exercitum ducerem: neminem enim alium eos facile nacturos esse, qui miti adeo mansuetoque eos regeret imperio. porroque Iusto in memoriam reuocabam, quod, antequam ego, Hierosolymis relictis, huc venissem, Galilaei fratri eius manus amputauerint, obiecto ei literarum ante bellum fictarum maleficio: et quod post Philippi discessum Gamalitae, dissidentes a Babyloniiis, Charetem interfecerint, (erat autem hic Philippi consanguineus) quodque Iesum eius fratrem, sororis Iusti maritum, modica poena affecerint. Ista cum in conuiuio loquutus essem, mane Iustum cum suis omnibus e custodia dimittendos esse iussi.

36. Verum paulo ante contigit, Philippum Iacimi filium e Gamala castello discessisse, huiusmodi de causa. Philippus, audito, Varum a rege Agrippa defecisse, eique successurum venisse Modium Aëquicolum, virum sibi amicum olimque familiarem, ad hunc scribit, quaecunque ei euenerant narrans, simulque obsecrans, ut literas ab ipso missas ad reges perferendas curaret. Tum Modius, cum literas accepisset, valde laetatus est, ut qui ex eis Philippum saluum esse et incolumem intellexerit; easque literas ad reges misit, qui circa Berytum agebant. Rex autem Agrippa, ubi rescivit, falsum esse rumorem de eo sparsum, (fama enim percrebuit, ipsum ducem esse Iudaeorum, qui bellum contra Romanos mouerant) equites misit Philippum ad ipsum deducturos. Cumque iam adesset, eum amice comiterque salutat rex, Romanisque ducibus monstrabat, hunc scilicet Philippum esse, qui ferebatur a Romanis descivisse. moxque iubet eum, assumpta equitum manu, ocyus Gamala castellum proficisci, domesticos suos omnes inde abducurum, rursusque Babylonios in Batanaeam restitutum. insuper illi in mandatis dedit, ut modis omnibus prouideret, ne quid noui moliantur subditi. Et Philippus quidem, cum ista

Φίλιππος μὲν ἦν, ταῦτα τῇ βασιλείῳ ἐπιτείλαντος, ἔσπευ-
δε ποιήσων ἃ προσέταξεν.

λζ'. Ἰώσηπος δὲ τῆς ἱατρείης πολλὰς νεανίσκας θρα-
σεῖς προτερφάμενος αὐτῷ συνάραθαι, καὶ ἐπαναστὰς τοῖς
ἐν Γάμαλα πρώτοις, ἔπειθεν αὐτοῖς ἀφίστασθαι τῇ βασι-
λείῳ, καὶ ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, ὡς δὲ αὐτοῦ τὴν ἐλευθε-
ρίαν ἀποληφόμενης, καὶ τινες μὲν ἐβιάσαντο, τὴς δὲ μὴ
συναρυσκομένους αὐτῶν ταῖς γνώμαις ἀνῆκν. κτείνεσι δὲ
καὶ Χάρητα, καὶ μετ' αὐτοῦ τινα τῶν συγγενῶν Ἰησοῦν, καὶ
Ἰῦσα δὲ τῇ Τιβερίῳ ἀδελφὸν ἀνῆκον, καθὼς ἤδη προεί-
πομεν. γράψουσιν δὲ καὶ πρὸς με, παρακαλῶντες πέμψαι
δύναμιν αὐτοῖς ὀπλιτῶν, καὶ τὴς ἀναστήσοντας αὐτῶν τῇ
πόλει τείχη. καὶ γὰρ πρὸς ὑδέτερον ἀντίπον ὦν ἡξίωσαν.
ἀφίσταται δὲ τῇ βασιλείῳ καὶ ἡ Γαυλιανίτις χώρα μέχρι
κώμης Σολύμης. Σελευκεία δὲ καὶ Σωγαννὶ φύσει κώ-
μαις ὀχυρωτάταις ἀκοδόμησα τείχη. τὰς τε κατὰ τὴν
ἄνω Γαλιλαίαν κώμας, καὶ πάνυ πετρῶδεις ὄσας, ἐτείχι-
σα παραπλησίως. ὀνόματα δ' αὐταῖς, Ιάμνια, Μηρῶθ,
Λχαβάρη. ὠχύρωσα δὲ καὶ τὰς ἐν τῇ κάτω Γαλιλαίᾳ,
πόλεις μὲν Ταριχέας, Τιβεριάδα, Σεπφῶριν, κώμας δὲ,
Λεβήλων σπηλαιον, Βηρσοβὲ, Σελαμίν, Ἰωτάπατα, Κα-
Φαρκχώ, καὶ Σιγῶ, καὶ Ἰαφά, καὶ τὸ Ἰταβύριον ὄρος.
εἰς ταύτας καὶ σῖτον ἀπεθέμην πολὺν, καὶ ὅπλα πρὸς
ασφάλειαν τὴν μετὰ ταῦτα.

λη'. Ἰωάννη δὲ τῷ τῇ Λευὶ τὸ κατ' ἐμὲ μῖσος μάλ-
λον προσηύξετο, βαρέως φέροντι τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν.
προθέμενος ἦν πάντως ἐκποδὼν με ποιήσασθαι, τῇ μὲν αὐ-
τῇ πατρίδι τοῖς Γιχαλοῖς κατασκευάζει τείχη. τὸν ἀδελ-
φὸν δὲ Σίμωνα, καὶ τὸν τῇ Σισένῳ Ἰωνάθην, καὶ ὀπλίτας
περὶ ἑκατὸν εἰς Ἱεροσόλυμα πέμπει πρὸς τὸν τῇ Γαμαλιή-
λῃ Σίμωνα, παρακαλέσοντας αὐτὸν πείσαι τὸ κοινὸν τῶν
Ἱεροσολυμιτῶν, τὴν ἀρχὴν ἀφελόμενος ἐμὲ τῶν Γαλιλαίων,
αὐτῷ ψηφίσασθαι τὴν ἐξουσίαν τέτων. ὁ δὲ Σίμων ἄτος ἦν
πόλεως μὲν Ἱεροσολύμων, γένους δὲ σφόδρα λαμπρῆ, τῆς

rex imperasset, festinabat ea sedulo exsequi, quae facere iussus erat.

37. Iosephus autem quidam, medicastrae filius, cum iuvenes multos petulantes et audaces secum stare hortatus esset, et in priores Gamalitarum insurrexisset, illis persuasit a rege desciscere et arma corripere, ut qui illius opera sese in libertatem vindicarent. et vi quidem nonnullos eo adegerunt, alios vero, quibus illorum displicerent consilia, peremerunt. Quin et Charetem occidunt, et cum eo lesum unum e consanguineis eius, porroque Iusti Tiberiensis fratrem interfecerunt, ut iam ante diximus. Post haec ad me scribunt, obsecrantes, ut vim militum ad ipsos mitterem, quique ciuitatis illorum moenia excitaturi essent. Atque ego neutri postulationi contradicebam. Tunc et a rege desciscit Gaulanitis regio usque ad vicum Solymam. Quin et Soganni et Seleucia, vicis natura munitissimis, moenia circumdedit. Alios item in Galilaea superiore vicos, quamuis scopulis praeruptis impositos, muris similiter muniti. nomina autem illis sunt, Iamnia, Meroth, Achabare. Ciuitates praeterea Galilaeae inferioris munimentis firmavi, Taricheas, Tiberiada, Sepphorin, vicos etiam, Arbelorum speluncam, Bersobe, Selamin, Iotapata, Caphareccho, et Sigo, et Iapha, et montem Itabyrium. In ea loca et frumenti magnam vim recondidi, et arma in maiorem securitatem.

38. Interim Ioanni Leui filio odium in me adaugebatur, ut qui successus meos grauiter ferebat. Cum itaque decreuisset omnino me de medio tollere, Gischalis patriae suae moenia aedificat: Simonem vero fratrem, et Ionathan Sisennae filium, et milites plus minus centum Hierosolyma mittit ad Simonem Gamalielis filium, eum obsecraturus, ut suaderet commune Hierosolymorum mihi auferre imperium in Galilaeos, et potestatem in eos ipsi decernere. Simon autem hic ortu quidem erat Hierosolymitanus, genere vero perquam illustis, et

τῶν Φαρισαίων αἵρεσις, οἱ περὶ τὰ πάτρια νόμιμα δοκῶσι τῶν ἄλλων ἀκριβείᾳ διαφέρειν. ἦν δ' ἔτος ἀνὴρ πλήρης συνέσεώς τε καὶ λογισμῶ, δυνάμενός τε πράγματα κακῶς κείμενα φρονήσει τῇ ἐαυτῷ διορθώσασθαι, φίλος τε παλαιὸς τῷ Ἰωάννῃ καὶ ἀνιήθῃς, πρὸς μὲ δὲ τότε διαφθῶς εἶχεν. δεξιόμενος οὖν τὴν παράκλησιν, ἔπειθεν τὰς ἀρχιερεῖς Ἀνατοῦν καὶ Ἰησοῦν τὸν τῷ Γαμαλᾷ, τινὰς τε τῶν τῆς αὐτῶν γένεως ἐκείνης, ἐκκόπτειν με φροσέμενον, καὶ μὴ πτεριδεῖν ἐπὶ μῆμτον αὐξηθέντα δόξης. συνοίσεν αὐτοῖς, λέγων, εἰ τῆς Γαλιλαίας ἀφαιρεθείην. μὴ μέλλειν δὲ παροκάλει τὰς περὶ τὸν Ἀνανο, μὴ καὶ φθάρσας γυνῶναι μετὰ πολλῆς ἐπέλθω τῇ πόλει δυνάμεως. ὁ μὲν Σίμων ταῦτα συνεβούλευεν. ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανὸς ἡ ράδιον εἶναι τὸ ἔργον ἀπέφαινε. πολλὰς γὰρ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶ πλῆθος προεσῶτας μαρτυρεῖν, ὅτι καλῶς ἐγὼ στρατηγῶ ποιεῖσθαι δὲ κατηγορίαν ἀνδρός, καθ' οὐ μὴδὲν λέγειν δύναταί, Φαύλων ἔργον εἶναι.

Λθ'. Σίμων δ' ὥς ἤκουσε ταῦτα παρὰ τῷ Ἀνάνῳ, σιωπᾶν μὲν ἐκείνους ἤξιώσεν, μὴ δ' εἰς πολλὰς ἐκφέρειν τὰς λόγους αὐτῶν. προνοήσασθαι γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν, ἵνα θάττον μετασταθῇεν ἐκ τῆς Γαλιλαίας. προσκαλεσάμενος δὲ τὸν ἀδελφὸν τῷ Ἰωάννῃ, προσέταξε πέμπειν ἄνδρας τοῖς περὶ τὸν Ἀνανο. τάχα γὰρ ἔτι, ἔφη, πείσεν αὐτὰς μεταστῆσαι τὰς γνώμας. καὶ τέλος ἐπραξεν ὁ Σίμων ὁ πρεσβύτερος, ὁ γὰρ Ἀνανὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, τοῖς χρήμασι διαφθάρεσθαι, συντιθέμεται τῆς Γαλιλαίας ἐκβαλεῖν με, μηδεὶς ἄλλος τῶν κατὰ τὴν πόλιν τῆτο γινώσκοντος. καὶ δὴ ἔδοξεν αὐτοῖς πέμπειν ἄνδρας κατὰ γένος μὲν διαφέροντας, τῇ παιδείᾳ δ' ὁμοίους. ἦσαν δ' αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικοὶ δύο, Ἰωάννης καὶ Ἀνανίας, Φαρισαῖοι τὴν αἵρεσιν. ὁ δὲ τρίτος Ἰόζαβας ἰσρατικῷ γένους, Φαρισαῖος καὶ αὐτός. Σίμων δ' ἔξ ἀρχιερέων νεώτατος ἐκείνων. τῆτις ἐκέλευον, ἀφικομένους εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων, πυθνέσθαι παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐμὲ φιλήσῃ. εἰ δὲ φαῖεν, ὅτι πόλεως εἶναι

et secta Phariseorum, qui, in accurata legum patriarum scientia et custodia, inter alios videbantur excellere. Hic proinde vir sapientia abundabat et ratione plurimum valebat, et suo vnus consilio res labantes restituere poterat, vetusque erat Ioannis amicus eique per familiaris, mihi vero tunc temporis infensus infestusque. Huic igitur adhortationi obsequutus, pontifices Ananum et Iesum Gamalae filium, alios item aliquot, eiusdem cum illis factionis, suadebat me viribus crescentem tollere, nec sinere me ad summum gloriae fastigium euectum iri; e re sua fore, dicens, si a Galilaeae praefectura summoouerer. Ananum autem, et qui cum eo erant, hortabatur, ut nullam moram facerent, ne ipse, si prius rem resciscerem, urbem magno cum exercitu inuaderem. Et Simon quidem ista suggerebat. Ananus vero pontifex id negotii difficile esse ostendebat; quod magna pars pontificum, eorumque, qui populo praeerant, mihi laudem boni ducis suo adstruerent testimonio. atque improborum esse adiciebat, in eum accusationem instituire; cui nihil haberent quod obiceretur.

39. Tum Simon, ubi ab Anano ista acceperat, illos quidem tacere obsecrabat, neque sinere, ut isti sermones in vulgus emanarent: sibi enim curae fore dicebat, ut ipse quantocyus e Galilaea eiiceretur. dein, accito fratre Ioannis, mandauit ei munera mittere ad Ananum eiusque amicos, ita enim forsitan futurum esse, aiebat, ut de sua sententia decedere persuadeantur. tandemque, quod proposuit, effecit Simon. Nam Ananus suique, largitionibus corrupti, constituunt me de Galilaea deturbare, et civibus nemine alio huius rei conscio. adeoque illis visum est viros mittere, generis nobilitate spectabiles, paresque doctrinae laude. Horum quidem duo viri erant populares, Ionathas et Ananias, secta Pharisei: tertius autem Iozarus, genere sacerdotali natus, et ipse Phariseus: Simon vero e pontificibus illorum natu minimus. Hos misserunt, cum in Galilaeorum concionem venirent, ab iis quaerere; quid causae esset, cur me ita diligerent. Quod, si respon-

τῆς Ἱεροσολύμων, καὶ αὐτὰς ἐξ ἐκείνων λέγειν ὑπάρχειν τὰς τέσσαρας. εἰ δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν νόμων, μηδ' αὐτὰς ἀγνοῖν ἔφη τὰ πάτρια φάσκειν. εἰ δ' αὖ διὰ τὴν ἱερωσύνην λέγοιεν ἀγαπᾶν μὲ, καὶ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι δύο ἱερεῖς ὑπάρχειν.

μ'. Ταῦθ' ὑποθέμενοι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην, τέσσαρας μυριάδας ἀργυρεῖς διδόασιν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. ἐπεὶ δὲ τίνα Γαλιλαῖον ἤκησαν, Ἰησὺν ὄνομα, περὶ αὐτὸν τάξιν ἐξακοσίων ὀπλιτῶν ἔχειν, ἐκιδημῶντα τοῖς Ἱεροσολύμοις, τότε μεταπεμφόμενοι τῷτον, καὶ τριῶν μηνῶν μισθὸν δόντες, ἐκέλευσαν ἔπειθαι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην πειθαρχῶντα αὐτοῖς, καὶ τῶν πολιτῶν δὲ τριακοσίοις ἀνδράσι δόντες ἀργύριον εἰς τροφὴν τῶν ὅλων, προσέταξαν ἀκολουθεῖν τοῖς πρέσβεσιν. πειθόντων οὖν αὐτῶν, καὶ πρὸς τὴν ἐξοδὸν εὐτρεπιδέντων, ἐξήσαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην σὺν τῷτοις, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννη καὶ ὀπλίτας ἑκατὸν, λαβόντες ἐντολαὶς παρὰ τῶν πεμφάντων, εἰ μὲν ἐκὼν καταθείμεν τὰ ὅπλα, ζῶντα πέμπειν εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιτασσοίμεν, ἀποκτεῖναι μηδὲν δειδύσας· αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρόσαγμα. ἐγγεγράφισαν δὲ καὶ τῷ Ἰωάννῃ πρὸς τὸν κατ' ἐμὲ πόλεμον ἐτοιμάζεσθαι, τοῖς τε Σεπθῶρην καὶ Γάβαρα κατοικῶσι καὶ Γιβεριεύσι προστάττον συμμαχίαν τῷ Ἰωάννῃ πέμπειν.

μα'. Ταῦτά μοι τῷ πατρὸς γραψάντος· ἐξῆλπε δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰησὺς ὁ τῷ Γαμαλᾷ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βελῇ γενομένων εἰς, φίλος ὢν καὶ συνήθης ἐμοί· σφόδρα περιήλυσσα, τὴν τε πολίτας ἔτω περὶ ἐμὲ γενομένης ἀχαρίστως ἐπὶ γυνὴς διὰ φθόνου ἀναιρεθῆναι με προσάξαι, καὶ τῷ τὸν πατέρα διὰ τῶν γραμμάτων πολλὰ με παρακαλεῖν ἀφικέσθαι πρὸς αὐτὸν, ποθεῖν γὰρ ἔφη θεάσασθαι τὸν υἱὸν πρὸ τῆ τελευταῖας. ταῦτα δὲ πρὸς τὴν φίλος εἶπον, καὶ ὅτι μετὰ τρίτην ἡμέραν καταλιπὼν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα πορευσοίμεν. λύπη δ' ἅπαντας τὰς ἀκούσας κατέχευε, παρεκάλει τε κλαίοντες μὴ ἐγκαταλιπεῖν αὐτὰς

deant, quia Hierosolymitanus sum; dicere, et ipsos quatuor ex eadem urbe esse. sin autem adderent, quod legum bene peritus sum; subiungere, nec ipsos institutorum patrum ignaros esse. sin vero dicere pergerent, se me amare ob sacerdotii dignitatem; denuo subiicere, et ex ipsis duo sacerdotes esse.

40. Cum ista suggessissent Ionathae eiusque collegis; quatuor illis argenti myriadas dant e publicis pecuniis. Deinde audito, Galilaeum quendam, Iesum nomine, cum sexcentorum militum cohorte iam venisse Hierosolyman; tunc ipsum accitum, et trimestri stipendio donatum, iusserunt Ionathan eiusque collegas sequi et illis obtemperare, insuper et trecentis e ciuib; imperarunt legatos comitari, dato omnibus in comitatum argento. Illis igitur persuasis et ad profectionem paratis, Ionathas eiusque collegae egressi sunt, secum habentes etiam Iohannis fratrem atque milites centum, mandatis ab his, qui ipsos miserunt, acceptis, ut, si sponte ab armis discederem, me vivum in Hierosolymitarum urbem ablegarent; sin vero repugnarem, nihil metuentes me occiderent, freti scilicet ipsorum mandato. Scripserunt autem et Iohanni, ut ad bellum adversus me sese accingeret. quin et Sepphoritis et Gabarenis et Tiberiensibus iniungebant, ut Iohanni suppetias mitterent.

41. Ista mihi cum pater literis significasset, (ut qui ea acceperat a Iesu Gamalae filio, qui concilio interfuit, mihi scilicet amico et familiari) valde indolui; et quod noueram, ciues in me adeo ingratos exstissee, ut per Inuidiam de medio me tolli iuberent; et quod pater me per literas vehementer obsecrauerat, ad se ut venirem: dicebat enim, se filium videre velle, antequam oppeteret. Ista sane amicis narrabam, quodque post triduum, regione relicta, in patriam profecturus essem. Vniuersos autem, qui ea audierant, occupabat moeror, meque lacrymautes obtestabantur, ne eos desere;

ἀπολεσμένους, εἰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἀποστρεφθεῖεν. ἔκ κατα-
νεύοντες δὲ μὴ ταῖς ἰκατέαις αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐμαυ-
τῷ φροντίζοντος σωτηρίας, δέισαντες οἱ Γαλιλαῖοι, μὴ
ἀπειλῶντος εὐκαταφρόνητοι τοῖς λησαῖς γένοιτο, πέμπ-
σιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν τῆς σημανέντας τὴν ἐμὴν
γνώμην περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν
συνήχθησαν, ὡς ἤκησαν, μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, ἔ-
καστος, δοκῶ μοι, τῷ πρὸς ἐμὲ μᾶλλον, ἢ τῷ περὶ αὐτῶν
δεῖν, τῷτο πρᾶττοντες. ἐμῷ γὰρ παραμένοντος, πείσεσθαι
κακὸν ἔδεν ὑπελάμβανον. ἦνοι οὖν πάντες εἰς τὸ Μέγα
πεδίον, ἐν ᾧ διέτριβον. Ἀσώχως ἐστὶν ὄνομα τῷτω.

μβ'. Θαυμάσιον δὲ οἶον ὄνειρον διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης
ἐθεασάμην. ἐπεὶ γὰρ εἰς κοίτην ἐτραπόμην διὰ τὰ γρα-
φέντα λυπόμενος καὶ τεταραγμένος, ἔδοξά τινα λέγειν
ἔπισάντα μοι, „παῦσαι τὴν ψυχὴν, ᾧ ἔτος, αἰγῶν, παν-
κτός τ' ἀπαλλάσσεσθαι φόβον. τὰ γὰρ λυπέντα ἔς μέγιστον
ἠποίησας, καὶ ἐν πᾶσιν εὐτυχέστατον. κατορθώσεις δ' ἔ-
κ μόνου ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἕτερα. μὴ κάμνεις δὲ.
„μῆμνός δ' ἐστὶ καὶ Ῥωμαῖοις δεῖ σε πολεμῆσαι.“ τῷτον δὲ
τὸν ὄνειρον θεασάμενος, διανίσταμαι καταβῆναι προθυμέ-
μενος εἰς τὸ πεδίον. πρὸς δὲ τὴν ἐμὴν ὄψιν πᾶν τὸ πλη-
θος τῶν Γαλιλαίων, ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε καὶ
παῖδες, ἐπὶ σῶμα ρίψαντες ἑαυτοὺς, καὶ δακρύοντες ἰκέ-
τευον μὴ σφᾶς ἐγκαταλιπεῖν τοῖς πολεμίοις, μηδ' ἀπειλ-
θῆναι ἑάσαντα τὴν χώραν αὐτῶν ἐνύβρισμα τοῖς ἐχθροῖς
ἔσομένην. ὡς δὲ ταῖς δεήσεσιν ἔκ ἔπειθεν, κατηνάγκασθαι
ἔρχοις μένειν παρ' ἑαυτοῖς. ἐλοιδορῆντό τε τῷ δήμῳ πολ-
λὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, ὡς εἰρηνεύεσθαι τὴν χώραν αὐτῶν ἐκ
ἑῶντι.

μγ'. Ταῦτα δὲ καὶ ἐπακούων αὐτῶν, καὶ βλέπων τῷ
πλήθει τὴν κατήφειαν, ἐκλάδην πρὸς ἔλεον, ἄξιον εἶναι
νομίζων ὑπὲρ τοσούτη πλήθους καὶ προδήλως κινδύνως ὑπο-
μένειν. κατένευσεν δὲ μένειν, καὶ πεντακιχλίας ἐξ αὐτῶν
ὀπλίτας ἤκειν καλεύσας ἔχοντας ἑαυτοῖς τροφάς, ἐπὶ τὰς

tem, perituros, si desinerent meo regi imperio. Cum autem precibus illorum non annuerem, sed de mea vnius salute sollicitus essem, veriti Galilaei, ne post meum discessum latronibus contemptibiliōres fierent, nuncios per Galilaeam omnem dimiserunt, meam de profectione mea sententiam indicaturos. Multi autem, quam primum id feciuerunt, etiam vndique congregati erant cum vxoribus et liberis, non tam mei, vt opinor, desiderio id agentes, quam quod sibi metuerent, nam persuasum habuerunt, me apud eos permanente, nihil se mali adiuturos. Venerunt igitur ad me visuerſi in Magnum campum, vbi tum agebam: Asochis nomen ipsi est.

42. Nocte autem illa mirandum mihi obiectum est somnium. Cum enim in cubile me recepissem, moestas et turbatus ex iis, quae ad me scripta erant, visus sum mihi videre quendam adstantem, dicentemque: „Heus, tu qui moeres, allecta animum a moerore, et liber esto a formidine, quae tu doles, magnum te reddet et in omnibus felicissimum.” nam facies, vt non „haec solum tibi prospere cedant, sed et alia permulta, itaque ne labora, fac memineris, quod oporteat te et „cum Romanis bellum gerere.” Cum ista per somnium vidissem, statim surgebam, eo animo, vt in campum descenderem. Vbi vero me conspexerant, multitudo omnis Galilaeorum (erant autem in his mulieres et liberi) prostrata in faciem cum lacrymis supplicabant, ne ipsos dederem in hostium potestatem, neue discederem, regione illorum relicta expositaque inimicorum iniuriis. Et cum precibus nihil proficerent, cogeabant me, adiuratione adhibita, apud se manere; iactabantque multa in populum Hierosolymitarum conuicia, vt qui regionem suam pace et tranquillitate frui non suerent.

43. Itaque cum ista audissem, et vidissem populi moestitiam, flectebar ad misericordiam, aequum esse existimans, vt pro tanta multitudine non recusarem vel manifestum adire discrimen, itaque mansurum me annuebam: cumque iussissem quinque millia ex illis cum armis et comitatu ad me venire, caeteros in domum quem-

οικήσεις διαφῆκα τὰς ἄλλας. ἐπεὶ δὲ οἱ πεντακίχλιοι παρῑγένοντο, τέττας ἀνελαβὼν καὶ τριχίλις τὰς σὺν ἑαυτῷ στρατιώτας, ἰππεὺς δ' ὀγδοήκοντα, τὴν πορείαν εἰς Χαβωλὴ κώμην, Πτολεμαῖδος μεθόριον ἦσαν, ἐποιησάμην. καὶ αἱ τὰς δυνάμεις συνέχον, ἐτοιμαζόμεθα σκηπτόμενοι ἐπὶ τὸν πρὸς Πλακίδον πόλεμον. ἀφίκετο δ' ἔτος μετὰ δύο σπειρῶν περὶ στρατεύματος καὶ ἰππέων εἰλης μιᾶς, ὑπὲρ Κεσίω Γάλλῃ πεμφθεῖς, ὃν ἐμπέρῃσεν τὰς κώμας τῶν Γαλιλαίων, αἱ πλησίον ἦσαν Πτολεμαῖδος. βαλλομένῃ δ' ἐκίνησεν χάρακα πρὸ τῆς Πτολεμαίων πόλεως, τιθεμαι καὶ γὰρ στρατοπέδον, τῆς κώμης ὅσον ἐξήκοντα σταδίους ἀποχῶν, πολλάκις μὲν οὖν τὰς δυνάμεις προηγάγομεν, ὡς εἰς μάχην, πλέον δ' ἔδεν ἀκροβολισμῶν ἐπράξαμεν. ὁ γὰρ Πλακίδος ὅσον περ ἐγίνωσκε σπεύδοντά με πρὸς μάχην, αὐτὸς καταπληττόμενος ὑπεσέλλετο. τῆς μείτοιο Πτολεμαῖδος ἔκ ἐχωρίζετο.

μδ'. Κατὰ τῆτον δὲ τὸν καιρὸν ἀφικόμενος Ἰωνάθης μετὰ τῶν συμπεσόντων, ὧν ἔφαμεν ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων ὑπὸ τῶν περὶ Σίμωνα καὶ Λυανὸν τὸν ἀρχιερεῖα πεπεμφθαι, λαβεῖν με δι' ἐνέδρας ἐπιβεβλυσεν. φανερώς γὰρ ἐπιχειρεῖν ἔκ ἐτόλμα. γράφει δὲ πρὸς με τοιαύτην ἐπιστολήν· „ΙΩΝΑΘΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝ ΑΥΤΩ, ΠΕΜΦΘΕΝΤΕΣ ὑΠΟ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΩΝ ΙΩΣΗΠΩ, ΧΑΙΡΕΙΝ. Ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτων, ἀκνησάντων, τὸν ἀπὸ Γιχαλῶ Ἰωάννην ἐπιβεβλυσκέναί σοι πολλάκις, ἐπέμψθημεν ἐπιπλήζοντες αὐτῷ, καὶ παρανήσοντες εἰς τὸ λοιπὸν ὑπακῆναι σοι. βεβλυσάσθαι δὲ σὺν σοὶ θέλοντες περὶ τῶν κοινῇ πρακτέων, παρακαλῶμεν ἥκειν θάττον πρὸς ἡμᾶς, καὶ μὴ μετὰ πολλῶν. ἔδὲ γὰρ καὶ ἡ κώμη δύναται ἂν στρατιωτῶν πλῆθος ἐκιδίξασθαι.“ ταῦτα δ' ἔγραψον προσδοκῶντες δυοῖν θάτερον, ἢ ὅτι χωρὶς ὅπλων ἀφικόμενοι πρὸς αὐτὰς ἔχουσιν ὑποχείριον, ἢ πολλὰς ἐπαγόμενοι κρινῆσι πολέμιον. ἥκε δὲ μοι τὴν ἐπιστολήν ἰππεὺς κομίζων, θρασὺς ἄλλως νεανίας τῶν παρὰ

que suam dimisi. Postquam vero mihi praesto essent quinque illa millia, assumtis his et ter mille militum, quos mecum habebam, et equitibus octoginta, recta contende-
 bam ad vicum Chabolo in Ptolemaëdis confiniis situm: atque ibi continebam exercitum, simulans mihi bellum gerendum esse contra Placidum. Is autem aduenit cum duabus peditum cohortibus et ala vna equitum, missus a Cestio Gallo, ut incenderet Galilaeorum vicos, qui proximi erant Ptolemaëdi. dumque ille ante Ptolemaëdensium urbem vallum exstrueret, ipse etiam, cum stadiis circiter sexaginta a Chabolo abessem, castra metatus sum. Et saepe quidem militem vtrinque produximus, quasi praelio congressuri; sed non ultra velitationes processimus. Placidus enim, in quantum norat, me modis omnibus agere, ut pugnam inirem, prae metu praelium detrectabat. Veruntamen a Ptolemaëde non recessit.

44. Per idem autem tempus aduenit Ionathas cum collegis, quem missum Hierosolymis diximus a factione Simonis et Anaui pontificis, et insidias ad me capiendum intendebat: non enim audebat Marte aperto me adoriri. Ad me porro huiusmodi epistolam scribit: „IONATHAS „ET QVI CVM EO MISSI ERANT AB HIERO- „SOLYMITIS IOSEPHO S. Nos ab Hierosolymitarum „primoribus, qui audiuerant, Ioannem Giscalenum saepe „tibi insidias tetendisse, in hoc missi sumus, ut illum ver- „bis increparemus, et in posterum facere admoneremus, „quicquid tu imperabis. Itaque cum nobis in animo sit „tecum deliberare de iis, quae in communem tibi nobis- „cum vilitatem agenda sunt, obsecramus, ut ad nos ocyus „non magno comitatu venias: neque enim vicus hic ex- „cipiendo est militum multitudinem.” Atque haec qui-
 dem scribebant, alterutrum expectantes, aut fore, ut me ad ipsos sine armis venientem in sua potestate haberent; aut ut multos mecum adducentem pro hoste condemna-
 rent. Illas ad me literas deferens veniebat eques, iuue-
 nis alioqui audaculus, qui olim sub rege stipendia

βασιλεῖ ποτε στρατευσαμένων. ἦν δ' ὥρα νυκτὸς ἥδη δευ-
 τέρα, καθ' ἣν ἐτύγχανον μετὰ τῶν φίλων καὶ τῆς Γαλι-
 λαίας πρώτων ἐσιώμενος. ἔτος δὲ, προσαγγείλαντος οἰκί-
 τη μοι ἦκεν τινὰ ἱππέα Ἰσδαλον, εἰσκληθεὶς, ἐμὲ κελεύ-
 σαντος, ἡσπάσατο μὲν εἰς ὅλως. τὴν δὲ ἐπιστολὴν προτεί-
 νας, ταύτην, εἶπεν, οἱ ἐξ Ἱεροσολύμων ἥκοντες πεπόμεθα-
 σί σοι, γράφε δὴ τάχιστα καὶ σύ. καὶ γὰρ ἐπείγομαι πρὸς
 αὐτὰς ὑποτρέφειν. οἱ μὲν οὖν κατακείμενοι τὴν τῷ στρατώ-
 τη τόλμαν ἐθαύμασαν. ἐγὼ δὲ καθίξισθαι παρεκάλεν,
 καὶ συνδειπνῆν ἡμῖν. ἀρνησαμένους δὲ, τὴν μὲν ἐπιστολὴν με-
 τὰ χεῖρας ὡς ἐδεξάμην, πρὸς δὲ τὰς φίλους περὶ πραγμά-
 των ἐτέρων τὴν ὁμιλίαν ἐποιόμην. μετ' ἔτι πολλὴν δὲ ὥραν
 ἐξαναστὰς, καὶ τὰς μὲν ἄλλας ἀπολύσας ἐπὶ κοίτην, τίς-
 σαρως δὲ μοι μόνων τῶν ἀναγκαίων φίλος προσμῆναι κε-
 λεύσας, καὶ τῷ παιδί προσάξας οἶον ἐτοιμάσας, τὴν ἐπι-
 στολὴν ἀναπτύξας μηδενὸς ἐμβλέποντος, καὶ αὐτῆς ταχὺ
 συνεῖς τὴν τῶν γεγραφότων ἐπίνοιαν, πάλιν αὐτὴν ἐσημη-
 νάμην. καὶ ὡς μὴ προανεγνωκώς, ἀλλὰ μετὰ χεῖρας αὐ-
 τὴν ἔχων, προσέτεξα τῷ στρατιώτῃ δραχμὰς εἴκοσιν ἐφό-
 διον δοθῆναι. τοῦ δὲ λαβόντος καὶ χάριν ἔχεν φήσαντος,
 συνεῖς τὴν αἰχροκερδίαν αὐτῆ, καὶ ὡς ταύτῃ μάλιστα εἶναι
 ἀλώσιμος, ἀλλ' εἰ συμπιεῖν ἡμῖν, ἔφην, θελήσας, λήψει
 κατὰ κύαθον δραχμὴν μίαν. ὁ δ' ἀσμένως ὑπήκουσεν, καὶ
 πολὺν τὸν χρόνον προσφερόμενος ὑπὲρ τῶ πλεον λαβεῖν ἀρ-
 γύριον, καὶ μεθυθεὶς, ἐκέτι τὰ ἀπόρρητα σέγειν ἐδύνατο,
 ἀλλ' ἔφραζεν ἐκ ἐρωτώμενος τὴν τε συνισκευασμένην ἐπι-
 βλήν, καὶ ὡς κατεψηφισμένος εἶην θάνατον παρ' αὐτοῖς.
 ταῦτα ἀκούσας ἀντιγράφω τὸν τρόπον τῆτον. „ΙΩΣΗ-
 „ΠΟΣ ΙΩΝΑΘΗ, ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΣΥΝ ΑΥΤΩ, ΧΑΙΡΕΙΝ.
 „Ἐρρωμένους ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἦκεν πυθόμενος ἡδο-
 „ναι, μάλιστα δ' ὅτι δυνήσομαι, παραδῆς ὑμῖν τὴν τῶν
 „ἐνθάδε πραγμάτων ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν πατρίδα πορευ-
 „θῆναι. τῆτο γὰρ καὶ πάλας ποιεῖν ἠθέλον. ἔδει μὲν οὖν
 „μη μόνον εἰς Ξαλῶθ παραγενέσθαι με πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ

meruerat. erat autem hora noctis iam secunda, et tunc forte amicos et Galilaeorum primores conuiuio excipiebam. Hic sane, cum mihi nuntiasset famulus, adesse equitem quendam Iudaeum, intro iussu meo vocatus, non salutare quidem me dignatus est; sed porrecta epistola, hanc, inquit, tibi miserunt legati Hierosolymitani. scribe iam et tu quam ocyssime: nam mihi necesse est reditum ad ipsos accelerare. Et quidem ii, qui accumbebant, valde mirati sunt militis audaciam: ego vero obsecrabam, ut discumberet et nobiscum epularetur. Cum autem hoc abnuisset, epistolam quidem, uti eam acceperam, manu tenebam, cum amicis vero aliis de rebus colloquebar. At non multo post cum surrexissem, et alios quidem cubitum dimissem, quatuor vero solum e necessariis meis et amicis manere hortatus essem, iussissemque puero, ut vinum appararet, literis explicatis, cum nemo animaduerneret, statimque ex iis intellecto, quid sibi velint, rursum illas obsignabam, et quasi nondum eas legissem, sed manibus adhuc tenens, praecepi, ut drachmae viginti militi darentur in viaticum. Quas cum ille accepisset, seque mihi gratias habere dixisset, inde coniiciens, hominem lucri valde cupidum esse, quodque hac parte facillime expugnari posset, dicebam, si nobiscum potare volueris, in singulos cyathos drachmam accipies. Ille libenter dicto audiebat, multoque vino epoto, quo plus pecuniae auferret, tandemque ebrius factus, non amplius secreta tacere potuit; sed nemine rogante narrabat insidias mihi structas, quodque ipsorum decreto morti essem addictus. Quibus auditis, ad hunc modum rescripsi: „IOSEPHVS IONATHAE EIVSQUE COLLEGIS S. „Audito, vos bona cum valetudine in Galilaeam peruenisse, equidem laetor. idque maxime, quod, rerum in hac regione cura vobis commissa, liceat mihi „in patriam reueri. Hoc enim facere mihi iampridem „in votis fuit. Et oportebat quidem me, ut vos conuenirem, non solum in Xaloth proficisci, sed et longius,

ἡ πόρῳ, καὶ μηδὲ καλουσάντων. συγγνώμης δὲ τυχεῖν
 ἡ ἀξιώ μὴ θυνάμενος τῆτο ποιῆσαι. παραφυλάσσω γὰρ
 ἡ ἐν Χαβωλῷ Πλακίδον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐν-
 ἡ νοίας ἔχοντα. ἤκετε ὅν ὑμεῖς πρὸς με τὴν ἐπιστολὴν ἀνα-
 ἡ γνόντες. ἔρρωθε.

μέ. Ταῦτα γράψας καὶ δὲς τῷ στρατιώτῃ Φέριν, συν-
 ἐξέπεμψα τριάκοντα τῶν Γαλιλαίων δοκιμωτάτους, ὑπο-
 θέμενος αὐτοῖς ἀσπασάσθαι μὲν ἐκείνους, ἔτερον δὲ μηδὲν
 λέγειν. ἔταξα δὲ καθ' ἑκάστον αὐτῶν πιστῶν ὀπλιτῶν ἕνα
 παραφυλάζοντα, μὴ τις τοῖς πεμψομένοις ὑπ' ἐμῷ πρὸς
 τῆς περὶ τὸν Ἰωνάθην ὁμιλία γένηται καὶ οἱ μὲν ἐπορεύθη-
 σαι. οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, τῆς πρώτης πείρας ἀμαρτόν-
 τες, ἔτερον ἐπιστολὴν μοι τοιαύτην ἐπέμψαν· **ἸΩΝΑΘΗΣ**
ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝ ΑΥΤΩΙ, ΙΩΣΗΠΩΙ, ΧΑΙΡΕΙΝ. Παραγ-
 ηγέλλομέν σοι χωρὶς ὀπλιτῶν εἰς τρίτην παραγενέσθαι πρὸς
 ἡμᾶς εἰς Γαβαρῶθ κώμην, ἵνα διακῆσωμεν τὸν πρὸς Ἰω-
 ἡ ἀνὴν ἐγκλημάτων σοι γεγυότων· ταῦτα γράψαντες,
 καὶ ἀσπασάμενοι τῆς Γαλιλαίας ἕς πέτομφα, ἀφίκοντο
 εἰς Ἰάφαν κώμην μεγίστην ἦσαν τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, τεί-
 χισιν ὀχυρωτάτην, καὶ πολλῶν οἰκητόρων μεσῇ. ὑπηντία-
 ζεν δὲ τὸ πλῆθος αὐτῆς μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, καὶ
 κατεβόων κελύοντες ἀπίναί καὶ μὴ φθονεῖν αὐτοῖς ἀγαθῷ
 τῷ στρατηγῷ. παρηγεθίζοντο δὲ ταῖς φωναῖς οἱ περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην, καὶ Φανερεῖν μὲν τὴν ὄρεγν ἔκ ἐτόλμων. ἡκ ἀξιώ-
 σαντες δ' αὐτῆς ἀποκρίσεως, εἰς τὰς ἄλλας κώμας ἐπο-
 ρεύοντο. ὅμοιοι δ' ὑπῆντων αὐτοῖς παρὰ πάντων αἱ κατα-
 βοήσεις, μετακείσιν αὐτῆς βοῶντων ἕδνεα περὶ τῷ στρα-
 τηγὸν ἔχειν Ἰώσηπον. ἄπρακτοι δὲ παρὰ τῶν ἀπελθόν-
 τες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς Σεπφῶρεν μεγίστην τῶν ἐν τῇ
 Γαλιλαίᾳ πόλιν ἀφικνῶνται. οἱ δ' ἐντεῦθεν ἄνθρωποι, πρὸς
 Ῥωμαῖς ταῖς γνώμας ἀποβλέποντες, ἐκείνοις μὲν ὑπῆν-
 των, ἐμὲ δὲ ὅτε ἐπῆλθον, ὅτε ἐβλασφῆμην. παρὰ δὲ Σεπ-
 φορετῶν εἰς Ἀσωχὶν καταβάντες, οἱ ἐντεῦθεν παραπλησίως
 τοῖς Ἰαφνηοῖς κατεβόων αὐτῶν. οἱ δὲ τὴν ὄρεγν ἡκέτι κα-

„etiam si a vobis non accerferer. rogo tamen, veniam mihi
„detis, quod iam non possem quod volui facere. Nam
„apud Chabolo notus Placidi obseruo, in animo id ha-
„bentis, vt in Galilaeam adscendat. Vos igitur, cum
„haec epistolam legeritis, ad me venite. Valeto.

45. Cum has literas scripsissem, militique, qui eas
perferret, dedissem, misi cum eo triginta Galilaeorum
spectatissimos, quibus iussi, vt legatos quidem salutarent,
nihil vero praeterea dicerent. Singulis autem horum ad-
iunxi e militibus vnum mihi fidissimum, qui eos obser-
varet, an, qui a me missi erant, sermones sererent cum Io-
natha eiusque sociis. Et illi quidem profecti sunt: Iona-
thas vero sociique, vbi primum iis non successit tentamen,
alteram mihi miserunt epistolam, huiusmodi verbis:
„IONATHAS EIVSQUE COLLEGAE IOSEPHO S.
„Tibi denunciamus mandamusque, vt tertio abhinc die
„absque militibus venias ad nos in oppidum Gabaroth, ex
„te cognituros de criminationibus, quas Ioanni obiecisti.”
His scriptis et consalutatis Galilaeis, quos miseram, ve-
niunt in Iapham, vicum Galilaeae maximum, moenibus
munitissimum, plenumque incolarum. Obuiam autem
eis prodiit vniuersa multitudo virorum cum vxoribus et
liberis, et sublato clamore iuebant eos discedere, et du-
cem bonum illis non inuidere. Ista vociferatione valde
irritati erant Ionathas eiusque collegae; et iram quidem
patfacere non audebant, illos vero nullo dignati respon-
so, alios adibant vicis. clamore autem non dissimili ab
omnibus excipiebantur, vociferantibus, neminem posse
illos a sententia dimouere Iosephum pro duce habendi.
Ionathas igitur eiusque collegae, re infecta illinc disce-
dentes, Sepphorim se recipiunt, urbem omnium in Gali-
laea maximam. Istius autem loci homines, animis in
Romanos propendentes, illis quidem obuiam ibant; de
me vero nihil dicebant, neque in laudem, neque in vitu-
perium. At cum a Sepphoritis in Asochim descendis-
sent, eius incolae similiter ac Iapheni clamoribus eos
excipiebant. Illi vero, vtpote qui iram non amplius

ταχόντες, κελύουσι τοῖς μετ' αὐτῶν ὀπλίταις τύπτειν ξύλοις τὰς καταβοῶντας. κατὰ Γάβαρα δὲ γενομένης ὑπαντιάης μετὰ τριχιλίων ὀπλιτῶν Ἰωάννης. ἐγὼ δ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἤδη συνηκώς, ὅτι διεγνώκασι πρὸς με πολεμεῖν, ἀναστὰς ἀπὸ Χαβῶλ μετὰ τριχιλίων ὀπλιτῶν, καταλιπὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πιστότατον τῶν φίλων, εἰς Ἰωτάπατα παραγενόμεν, πλησίον αὐτῶν εἶναι βεβλόμενος ὅσον ἀπὸ τεσσαράκοντα σταδίων. καὶ γράφω πρὸς αὐτὰς τάδε·
 „εἰ πάντως με πρὸς ὑμᾶς ἐλθεῖν βέλεσθε, διακίσια καὶ
 „τέσσαρες κατὰ τὴν Γαλιλαίαν εἰσὶ πόλεις καὶ κῶμαι.
 „τῶν εἰς ἣν θελήσετε παραγενήσομαι χωρὶς Γαβάρων
 „καὶ Γιχάλων. ἡ μὲν γὰρ πατρίς ἐστὶν Ἰωάννης, ἡ δὲ σύμ-
 „μαχος καὶ φίλος.

μς'. Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ περὶ τὸν Ἰωάννην, ἃν ἔτι μὲν ἀντιγράψουσιν· συνέδριον δὲ τῶν φίλων καθίσάντες, καὶ τὸν Ἰωάννην παραλαβόντες, ἐβεβλύνοντο, τίνα τρόπον ἐπιχειρήσωσί μοι. καὶ Ἰωάννη μὲν ἐδόκει γράφειν πρὸς πάσας τὰς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλεις καὶ κώμας. εἶναι γὰρ ἐν ἐκάσῃ πάντως ἓνα γυν καὶ δεύτερον διάφορον ἐμοί, καὶ καλεῖν τῆς ὡς ἐπὶ πολέμιον. πέμπειν δ' ἐκέλευε τὸ δόγμα τῷτο καὶ εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, ἵνα καὶ κῆνοι γνόντες ὑπὸ τῶν Γαλιλαίων κερῖσθαι με πολέμιον, καὶ αὐτοὶ ψηφίσωνται. γενομένης γὰρ τῆς, καὶ τοὺς εὐνόως ἔχοντάς μοι Γαλιλαίους ἐγκαταλείψειν ἔφη φοβηθέντας. ταῦτα συμβεβλυσαντος Ἰωάννης, ὁφείδρα καὶ τοῖς ἄλλοις ἤρεσε τὰ λεχθέντα. περὶ δὲ ὥραν τῆς νυκτὸς τρίτην εἰς γινώσιν ἤκέ μοι ταῦτα, Σακχαὶς τῶν σὺν αὐτοῖς τινος αὐτομολήσαντος πρὸς με, καὶ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῶν ἀπαγγείλαντος. ἃν ἔτι δὲ ἦδεν ὑπερτίθεισθαι τὸν καιρὸν. ἄξιον δὲ κρίνας Ἰάκωβον ὀπλίτην τῶν περὶ ἐμὲ πιστῶν, κελύω διακοσίας ὀπλίτας λαβόντα φερεῖν τὰς ἀπὸ Γαβάρων εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐξόδους, καὶ τὰς παρόντας συλλαμβάνοντα πρὸς ἐμὲ πέμπειν, μάλιστα δὲ τὰς μετὰ γραμμάτων ἀλισκομένας. Ἱερεμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν φίλων με μετὰ

cohibendo erant, iubent suos milites fustibus eos caedere, qui aduersus ipsos inclamarent. At postquam Gabara venissent, Ioannes illis occurrit cum tribus militum millibus. Proinde ego, qui iam ex literis praesenseram, quod mihi bellum inferre decreuerint, Chabolo digressus cum tribus militum millibus, relictoque in castris amicorum fidissimo, Iotapata me conferebam, ut qui ab illis longius quadraginta stadiis abesse nollem: scripsique eis in hunc modum: „Si valde me conuentum esse expetitis, in Galilaea vrbes sunt vicique quatuor et ducenti: horum in quemcunque, prout vos statueritis, ipse veniam, praeter Gabara et Gischala. nam haec quidem ciuitas patria est Ioanni, illa vero socia et amica.

46. Cum istas literas accepissent Ionathas eiusque collegae, non amplius ad me rescribunt: sed conuocato amicorum concilio et in id adhibito Ioanne, consultabant, quo modo me possent aggredi. Et quidem Ioanni videbatur scribi oportere ad omnes in Galilaea vrbes vicosque, esse enim omnino in singulis vnum et alterum in diuersum a me abeuntes, illosque vocandos esse tanquam aduersus hostem. atque decretum hoc mittendum esse iubebat etiam in Hierosolymitarum urbem, ut, cum et illis cognitum esset, me a Galilaeis haberi pro hoste capitali, idem et ipsi confirmatum irent, quod si fieret, fore aiebat, ut Galilaei, quotquot beneuolis vterer, hac re perterriti me desererent. Cum ita eis consulisset Ioannes, valde caeteris placuere quae dicebat. Caeterum sub horam noctis tertiam ista mihi innotuerunt, beneficio Sacchaei cuiusdam, qui cum illis erat, et ad me transfugit, et, quid molirentur, renunciavit. Noueram autem non amplius cunctandum esse. itaque cum virum idoneum exisimassem Iacobum, e fidis, qui circa me erant, militibus, iubeo, ut, ducentis militibus assumtis, exitus omnes e Gabaris in Galilaeam custodiret, et quotquot illac praeterirent comprehensos ad me mitteret, eosque in prius, qui cum literis caperentur. Quin et Ieremiam,

ἑξακοσίων ὀπλιτῶν εἰς τὴν μεθόριον τῆς Γαλιλαίας ἔπεμψα, τὰς ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ὁδὸς παραφυλάζοντα, πρόσαγμα δὲς καί κείνῳ τὰς μετ' ἐπισολῶν ὁδεύοντας συλλαμβάνειν, καὶ τὰς μὲν ἀνδρας ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπῳ φυλάττειν, τὰ δὲ γράμματα πρὸς ἐμὲ διαπέμπειν.

μζ'. Ταῦτα τοῖς πεμπομένοις ἐντειλάμενος, Γαλιλαίοις διηγγέλα κελύων εἰς τὴν ἐπιῖσαν ἀναλαβόντας τὰ ὄπλα καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφὴν εἰς Γαβαρῶθ κώμην παραγνέσθαι πρὸς με. τῶν δὲ περὶ ἐμὲ ὀπλιτῶν μοίρας τέτταρας νείμας, τοὺς πισοτάτης αὐτῶν περὶ τὴν τῆ σάματος Φυλακὴν ἔταξα, ταξιάρχους αὐτοῖς ἐπισήσας, καὶ φροντίζεν κελύσας, ὑπὲρ τῆ μηδεία στρατιώτην ἄγνωστον αὐτοῖς συναναμίγνυσθαι. τῇ δ' ἐπίσῃ περὶ πέμπτην ὥραν ἐν Γαβαρῶθ γενόμενος εὗρισκω πᾶν τὸ πεδίον τὸ πρὸ τῆς κώμης ὀπλιτῶν πλήρες, τῶν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὴν συμμαχίαν παρόντων, ὡς αὐτοῖς παρεγγέλκειν. πολὺς δὲ καὶ ἄλλος ἐκ τῶν κωμῶν ὄχλος συνέτρεχεν. ἐπεὶ δὲ καταστὰς εἰς αὐτὰς λέγειν ἤρξάμην, ἐβόαν ἅπαντες εὐεργέτην καὶ σωτῆρα τῆς χώρας αὐτῶν καλῶντες. καὶ γὰρ χάριν αὐτοῖς ἔχεν ὁμολογήσας συνεβύλευον πρὸς μηδένα μῆτε πολεμεῖν, μῆτε ἀρπαγὴ λαμβάνειν τὰς χώρας, ἀλλὰ σκηνῆν κατὰ τὸ πεδίον ἀρκυμένους τοῖς ἑαυτῶν ἐφοδίοις. θέλειν γὰρ ἔφασκον τὰς ταραχὰς χωρὶς φόνων κατασεῖλαι. συνέβη δὲ αὐθιμῆρον εἰς τὰς ὑπ' ἐμὲ κατασταθείσας τῶν ὁδῶν Φυλακὰς τὰς παρὰ τῇ Ἰωνάθῃ πεμφθέντας μετὰ τῶν ἐπισολῶν ἐμπεσεῖν. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐφυλάχθησαν ἐπὶ τῶν τόπων, ὡς παρεγγέλα. τοῖς δὲ γράμμασιν ἐντυχὼν πλήρεις βλασφημιῶν καὶ ψευσμάτων, ἐδενὶ ταῦτα φράσας, ὀρμῶν ἐπ' αὐτὰς διενεόμην.

μη'. Αἰχμαίνοντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην περὶ τῆς ἐμῆς ἀφίξεως, τὰς ἰδίους πάντας ἀναλαβόντες καὶ τὸν Ἰωάννην, ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰησὺ οἰκίαν. βάρις δ' ἦν αὕτη μεγάλη, καὶ ἐδὲν ἀκροπόλεως ἀποδέσσεια. κρύψαντες οὖν λόχον

ipsumque ex amicis meis, cum sexcentis militibus misi in confinia Galilaeae, qui vias inde in Hierosolymitarum urbem ducentes caute observaret, dato illi in mandatis, ut iter illac facientes cum literis corripere, hominesque in vincula coniectos illic loci in custodia teneret, literas vero ad me deferendas curaret.

47. Ista cum iis, qui missi erant, imperassem, Galilaeis per nuncios edixi, ut in crastinum cum armis et trium dierum cibariis mihi ad Gabaroth vicum praesto essent. Illis vero, quos circa me habebam, militibus in tres cohortes diuisis, fidissimos illorum in corporis custodiam adhibui, et centuriones eis praefeci, qui iussi erant sedulo curare, ne quem militem ignotum suis immisceri sinerent. Postridie autem eius diei, circiter horam quartam, cum essem in vico Gabaroth, inuenio campum omnem ante oppidum a militibus occupatum, qui a Galilaea mihi in auxilium aderant, sicuti eis praeceperam: et praeter hos ingens multitudo e vicis finitimis eo confluerat. Postquam vero in medium surrexi, verba illis facturus, clamorem omnes sustulerunt, benefactorem appellantes me et regionis suae seruatorem. Tum ego, me gratiam illis habere professus, huiusmodi consilium dedi, ut nec quemquam pugna lacefferent, nec vi inuaderent regiones, sed in agris tentoria figerent, contenti suis stipendiis: nam mihi in animo esse dicebam omnem tumultum absque caede componere. Accidit autem, ut, qui a Ionatha missi erant cum literis, eodem die in viarum custodias inciderent, quae a me constitutae erant. Et viri quidem, prout iusseram, illic locorum arcte tenebantur; literis vero perlectis, quae calumniis plenae erant et mendaciis, mecum statuebam, ne verbo quidem cuiquam facto, ad eos aggrediendum properare.

48. At Ionathas eiusque collegae, cum de aduentu meo nonnihil accepissent, cum omnibus suis et Ioanne se receperunt in domum Iesu. nam turris erat magna, et nihil ab arce differens. Itaque cum in eam militum cohort-

ὀπλιτῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰς ἄλλας ἀποκλείσαντες θύρας, μίαν δὲ ἀνοίξαντες, προσεδόκων ἤκειν ἐκ τῆς ὁδῆς με πρὸς αὐτοὺς ἀσπασόμενον. καὶ δὴ διδόασιν ἐντολὰς τοῖς ὀπλίταις, ἐπειδὴν παραγένομαι, μόνον εἰσελθεῖν εἰς αὐτὴν, τῆς ἄλλης ἀπείρξαντας. ὥτως γὰρ ὦντό με γενήσεσθαι ραδίως αὐτοῖς ὑποχέριον. ἐψεύσαντο δὲ τῆς ἐλπίδος. ἐγὼ γὰρ τὴν ἐπιβελὴν προαιδόμενος, ὡς ἐκ τῆς ὁδῆς παρεγενέμην, καταλύσας ἀντικρυς αὐτῶν καθεύδειν ἐσηκπτόμην. καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπολαμβάνοντες ὄντως ἀναπαύσαί με καθυπνωμένον, ὥρμησαν καταβάντες εἰς τὸ πεδίον μεταπείθειν αὐτὸς ὡς ἐμὲ κακῶς στρατηγῆντος. τἀναντία δὲ αὐτοῖς συνέπεισιν. ὁφθέντων γὰρ εὐθὺς ἐγένετο βοή παρὰ τῶν Γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν στρατηγὸν εὐνοίας ἀξία. κατὰ μνηστῆρας τε ἐποιήντο τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὅτι πάρεσιν, ἔδδεν μὲν αὐτοὶ κακὸν προπεπονθότες, ἀνατρέψαντες δὲ τὰ ἐκείνων πράγματα. καὶ παρεκλεύοντο ἀπείναι. μὴ γὰρ ἂν ποτε μεταπεισθῇ, προσάτην ἕτερον ἀντ' ἐμὲ λαβεῖν. τῶν ἀπαγγεληθέντων μοι, προσελθεῖν εἰς μέσας ἐκ ὤκησα. κατέβαινον οὖν εὐθέως αὐτὸς, τί λέγασιν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκχοόμενος. προσελθόντος δὲ με, κρότος παρὰ παντὸς τῆς πλήθους εὐθὺς ἦν, καὶ μετ' εὐφημιῶν ἐπιβοήσεις χάριν ἔχειν ὁμολογόντων τῇ ἐμῇ στρατηγίᾳ.

μθ'. Ταῦτα δ' οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκούοντες, ἐφοβήθησαν, μὴ καὶ κινδυνεύσωσιν ἀποθανεῖν, ἐπ' αὐτὰς ὁρμησάντων τῶν Γαλιλαίων κατὰ τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν. δρασμὸν ἔν ἐπενόν. μὴ δυνηθέντες δὲ ἀπελθεῖν, προσμῆναι γὰρ αὐτὰς ἤξιῶσα, κατήφισαν ἐκτρησάμενοι τῷ λόγῳ. προστάξας οὖν τῷ μὲν πλήθει τὰς εὐφημίας πάντας χεῖν, καὶ τῶν ὀπλιτῶν τῆς πιστοτάτης ταῖς ὁδοῖς ἐπισήσας, ὑπὲρ τῆς Φρυγίης, μὴ ἀπροσδοκῆτως ἡμῖν ὁ Ἰωάννης ἐπιπέσῃ, παραινέσας δὲ τοῖς Γαλιλαίοις ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, μὴ πρὸς τὴν ἔφοδον τῶν πολεμίων, εἰάν γένηται τις αἰφνίδιος, ταραχθῶσιν, πρῶτον τῆς ἐπιτολῆς τῆς περὶ τὸν Ἰωνάθην ὑπεμνήσκον, ὃν τρόπον γράψαι ὑπὸ τῇ κοινῇ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν

tem abdidissent, vnamque ianuam mihi aperuissent, reliquis oclusis, exspectabant me ad ipsos salutandum ex itinere venturum; adeoque militibus praecipiunt, vt me, simul ac adero, solum ingredi sinerent, caeteris ab introitu repulsis. Sic enim putabant me facile posse in illorum potestatem redigi. Verum spe sua falsi sunt: nam ego, qui insidias praesenseram, quam primum e via eo perueniebam, cum in diuersorium illis ex aduerso me recepissem, dormitum ire simulabam. Atque Ionathas suiue, existimantes, me somno et lassitudine oppressum requiescere, facto in campum descensu, tentarunt eos ad se pertrahere, quasi male ducis officio fungerer. verum res longe aliter cecidit. Nam ad primum illorum conspectum Galilaei clamorem ediderunt, plane sua erga me ducem beneuolentia dignum: et Ionatham eiusque collegas incusabant, quod adessent, nulla quidem ipsi lacessiti iniuria, res vero illorum funditus euersuri: eosque ad discedendum hortabantur. nunquam enim se eo adduci posse, vt alium pro me acciperent, qui illis praecesset. His mihi renunciatis, nihil quicquam dubitavi in medium prodire. Itaque continuo ipse descendebam, auditurus quod Ionathas eiusque collegae dicerent. Mihi autem in publicum progresso statim a populo vniuerso applausum est, laetisque acclamationibus me praedicarunt; gratias se habere fatentes meo ductui et imperio.

49. Cum autem ista audirent Ionathas et qui cum eo erant, valde timuerunt, ne mortis discrimen adirent: facto in eos a Galilaeis impetu mei in gratiam. Itaque de fuga cogitabant. Verum cum abire non potuissent; (postulaui enim ab ipsis, vt manerent) moesti vultuque demisso stabant verbis meis attoniti. Itaque cum multitudini quidem imperassem, vt mihi adeo acclamare omnino desinerent, et militum fidiissimos viis ad eas custodiendas praefecissem, ne nos inopinantes Ioannes adoriretur, Galilaeos vero in armis esse admonuissem, ne ad hostium incursum, si quis derepente fieret, animis turbarentur, primo Ionatham eiusque collegas comunefaciebam epistolae, quemadmodum ad me scriperant, missos se a comuni Hierosolymitarum,

πεπέμφθαι, διαλύσαντές μὲν τὰς πρὸς τὸν Ἰωάννην φιλο-
νείκίαις, ὡς παρακαλέσειάν με πρὸς αὐτὰς ἀφικέσθαι. καὶ
ταῦτα διεξιὼν, τὴν ἐπιστολὴν εἰς μέσας πρῆτεινον, ἵνα
μηδὲν ἀρνήσασθαι θυνηθῶσιν, ἐλεγχόντων αὐτὰς τῶν γραμ-
μάτων. „καὶ μὲν, ἔφην, Ἰωνάθῃ ὑμεῖς τε οἱ συμπεσσοῦντες,
καὶ πρὸς Ἰωάννην κρινόμενος, ὑπὲρ τῆ παρασῆσαι τὸν ἑμαυ-
τῆ βίον, δύο τινὰς ἢ τρεῖς μάρτυρας καλὰς καὶ γὰρ
ἡγάγον, ὅλον ὡς ἀνάγκη εἶχετε, προξιστασάντες καὶ
ἡτὺς τῶν βίης, ἀπαλλάξαι με τῶν ἐγκλημάτων. ἢ
οὐκ ἔγνωτε καλῶς πεπεῖχθαι μοι τὰ κατὰ τὴν Γαλι-
λαιάν, τρεῖς μὲν μάρτυρας ὀλίγους εἶναι νομίζω τῷ
ἡκαλῶς βιβιωκότι. τῆς δὲ πάντας ὑμῖν δίδωμι. παρὰ
τῶν οὖν πύθεσθε, τίνα τρόπον ἐβίωσα, εἰ μετὰ πάσης
ἡσιμότητος καὶ πάσης δὲ ἀρετῆς ἐνθάδε πεπολίτευμαι,
καὶ δὴ ὀρκίζω ὑμᾶς, ὦ Γαλιλαῖοι, μηδὲν ἐπικρύψασθαι
τῆς ἀληθείας, λέγειν δ' ἐπὶ τῶν, ὡς δικαστῶν, εἴ τι
ἡμὲν καλῶς πέπρακται.

ἢ. Ταῦτ' ἐτι λέγοντός μου, κοιναὶ παρὰ πάντων ἐγί-
νοντο Φωναί, καλόντων εὐεργέτην με καὶ σωτῆρα. καὶ
περὶ μὲν τῶν πεπραγμένων ἑμαρτύρουν, περὶ δὲ τῶν πρᾶ-
χθησομένων παρεκάλουν. πάντες δ' ὤμνουν ἀνυβρίστους
μὲν ἔχειν τὰς γυναῖκας, λελυπῆσθαι δὲ μηδέποτε μηδένα
ὑπ' ἑμοῦ. μετὰ τῆτο δύο τῶν ἐπιστολῶν, ἃς οἱ καταστα-
θέντες ὑπ' ἑμοῦ Φερεοὶ, πεμφθείσας ὑπὸ τῶν περὶ τὸν
Ἰωνάθῃν ἐλόντες, ἀπεσάλκεισαν πρὸς ἑμέ, παρανεγίνωσκον
τοῖς Γαλιλαίοις, πολλῶν βλασφημιῶν πλήρεις, καὶ κατα-
ψευδόμενας, ὅτι τυραννίδι μᾶλλον, ἢ στρατηγίᾳ, χρῶμαι
κατ' αὐτῶν. ἑτέρα τε πολλὰ πρὸς τέτοις ἐνεγέγραπτο
μηδὲν παραλείποντων ἀναισχύντα ψευδολογίας. ἔφην δ'
ἐγὼ πρὸς τὸ πλῆθος τὰ γράμματα λαβεῖν, δόντων
ἐκασίως τῶν κομιζόντων, ἃ γὰρ ἐβηλόμην αὐτὰς τὰ περὶ
τὰς Φερεὰς τὰς ἐναντίας εἶδεναι, μὴ δέισαντες τῇ γράφῃ
ἀποσῶσιν.

ἢα. Ταῦτα ἀκῆσαν τὸ πλῆθος σφόδρα παροξυνθὲν

ad contentiones, quae mihi cum Iohanne erant, finiendas, et, ut me obsecrauerant, ipsos convenire. Hisque commemoratis, epistolam coram ipsis proferebam, ne quid inficiari possent, dum literis ipsos coarguerem. „Atqui, dicebam, o Ionatha vosque eius collegae, si mihi cum Iohanne contendenti reddenda esset vitae meae ratio, adducitis pro me duobus tribusue testibus, qui viri sint probi et honesti, procul dubio necesse fuisset, facta in illorum vitae inquisitione, ab intentato crimine me absolui. Ut igitur sciatis, bene a me administratas esse res Galilaeae, tres quidem testes paucos admodum esse arbitror ei, qui vitam recte instituerit; hos vero universos vobis exhibeo sistoque. Itaque ab his vitae meae rationem poscite: annon cum omni honestate atque etiam virtute omni hio versatus fuerim. Et vos sane cunctos, o Galilaei, adiuro, ne quid veri occultetis aut dissimuletis, sed coram his tanquam iudicibus dicatis, si quid minus recte factum fuerit.

50. Vix ista loquutus sum, cum una omnium vox exoritur, benefactorem me suum et servatorem appellantium. Et anteaclis quidem testimonium perhibebant, in agendis vero ut eadem facere pergerem, adhortabantur. affirmabant etiam omnes iureiurando, se vxorum quidem pudicitiam saluam habere, neminem vero unquam a me dolore iniuriave affectum. Ab hoc elogio, epistolas duas a Ionatha eiusque collegis datas, quas custodes a me constituti interceptas mihi miserant, praelegebam Galilaeis, perquam plenas maledictis, inique falsi insimulantes, quod pro tyranno potius, quam duce, apud ipsos me gererem. insuper et alia multa perscripta erant, illis nihil mendacii impudenter admodum confictum omittentibus, quin et multitudini dicebam, me literas accepisse a perferentibus, qui non inuiti eas mihi dederant; quippe nolebam aduersarios quidquam resciscere de viarum custodiis, ne praemetu literas scribere desinerent.

51. Cum ista audiuisset multitudo, animis exasperati

ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὥρμα καὶ τὰς σὺν αὐτῷ συμπαρόντας, ὡς διαφθεροῦντες. καὶ ἐπεπράχρισαν τὸ ἔργον, εἰ μὴ τὰς μὲν Γαλιλαίους ἔπαυσα τῆς ὀργῆς, τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην δ' ἔφην συγγινώσκειν τῶν ἤδη πεπραγμένων, εἰ μέλλοιεν μετανοήσκειν, καὶ πορευθέντες εἰς τὴν πατρίδα λέγειν τοῖς πέμψασι τὰληθῆ περὶ τῶν ἑμοὶ πεπολιτευμένων. ταῦτ' εἰπὼν ἀπέλυον αὐτὰς, καί τοι γινώσκων, ὅτι μηδὲν ὦν ὑπέχρητο ποιήσασιν. τὸ πλῆθος δὲ εἰς ὀργὴν ἐξεκαίετο κατ' αὐτῶν, καί με παρεκάλουν ἐπιτρέπειν αὐτοῖς τιμωρήσασθαι τὰς τοιαῦτα τολμήσαντας. παντοῖος μὲν οὖν ἐγενόμην πένθων αὐτὰς φέισασθαι τῶν ἀνδρῶν. πᾶσαν γὰρ ἤδειν εἶσιν ὀλεθρον ἔσαν τῇ κοινῇ συμφέροντος. τὸ δὲ πλῆθος ἔχεν τὴν κατ' αὐτῶν ὀργὴν ἀμετάβλητον. καὶ πάντες ὤρμησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ κατέλυον οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. ἐγὼ δὲ, συνορῶν τὴν ὀρμὴν ἔσαν αὐτῶν ἀνεπίχρετον, ἀναπηδήσας ἐφ' ἵππον, ἐκέλευσα τοῖς πλήθεσιν πρὸς Σωγάνην κώμην ἔπεισθαι. Γαβάρων ἀπέχουσαν εἴκοσι στάδια. καὶ τοιούτω στρατηγῆματι χρησάμενος παρέχον ἑμαυτῷ τὸ μὴ δοκεῖν ἐμφυλίᾳ πολέμῳ κατάρχειν.

ιβ'. Ἐπεὶ δὲ περὶ τὰς Σωγατίας ἐγενόμην, ἐπιστήσας τὸ πλῆθος καὶ παραινέσει χρησάμενος περὶ τῇ μὴ πρὸς τὰς ὀργάς, καὶ τὰς ἐπανηκέστας τιμωρίας ὀξέως φέρεσθαι, κελεύω τὰς καθ' ἡλικίαν ἤδη προβεβηκότας καὶ πρώτας παρ' αὐτοῖς ἑκατὸν ἀνδρας, ὡς πορευομένους εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν εὐτρεπίζεσθαι, μέμψιν ποιησομένους ἐπὶ τῇ θύμῃ τῶν τὴν χώραν διασασιαζόντων. „καὶ ἂν ἐπικλαῶσιν, ἔφην, πρὸς τὰς λόγους ὑμῶν, παρακαλέσετε τὸ „κοινὸν γράψαι πρὸς ἐμὲ, μένειν κελεύοντας ἐπὶ τῇ Γαλιλαίᾳ, τὰς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναχωρεῖν ἐκεῖθεν.“ ταύτας αὐτοῖς τὰς ὑποθήκας δὲς, ἐναρμυσαμένων τε ταχέως ἐκείνων, ἡμέρᾳ τρίτῃ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀποστολὴν ἐποιησάμην, συμπέμψας ὀπλίτας πεντακοσίους. ἔγραψα δὲ καὶ τοῖς ἐν Σαμαρείᾳ φίλοις προνοήσασθαι τῇ ἀσφαλῆ γενέσθαι τὴν πορείαν αὐτοῖς. ἤδη γὰρ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἦν ἡ

gestiebant in Jonathan, et qui cum eo aderant, impetum facere, quasi illos interfecturi. Atque id sane perfecissent, nisi Galilaeos quidem furētes cohibuissem, Ionathae vero eiusque collegis dixissem, me illis ignoscere, quae iam ante gesserant, si modo resipiscerent, et profecti in patriam his, a quibus missi erant, vera referrent de rebus a me administratis. His dictis eos dimittebam, quamvis scirem, nihil esse facturos eorum, quae pollicebantur. At multitudo contra eos in iram accendebatur, meque obsecrabant, permetterem de illis, qui talia ausi fuerant, poenas sumere. Verum ego summo opere adnitebar, quo eis persuaderem, istis ut parcerent hominibus. probe enim noueram, omnem seditionem bono publico in perniciem cedere. At multitudo immobilis perstabat in sua contra eos iracundia: unoque impetu omnes in domum ferebantur, in qua Ionathas eiusque collegae diuersabantur. Ego vero, cum conspicerem, impetum illorum cohiberi non posse, in equum insiliens, iussi multitudinem me sequi ad Soganam usque vicum, a Gabaris viginti stadiis distantem. atque eiusmodi usus stratagemate hoc mihi met praestabam, me pro belli civilis auctore nequam habitum iri.

§ 2. Postquam autem propius ad Soganenses accederem, cum multitudinem stitissem, eosque admonuissem, ne ad irascendum et grauissimas poenas exigendas ocyus ferrentur, iubeo centum aetate prouectiores et dignitate praestantes se parare, ut qui in Hierosolymitarum urbem profecturi essent, et querelam apud populum habituri aduersus eos, qui in regione seditionem mouerent: illisque dicebam, „si contigerit eos flecti oratione vestra, a communi Hierosolymorum efflagitate, ut literas ad me darent, iubentes memet in Galilaea manere, et Jonathan eiusque collegas inde discedere.” Cum ista illis suggessissem mandatissemque, illique statim se ad profectionem instruxissent, tertio post habitam concionem die eos in legationem misi, unaque cum eis milites quingentos in praesidium. Quin et amicis Samariae scripsi, darent operam, ut legati per eorum agrum tuto iter facerent: tum enim Romanorum

Σαμαρεία. καὶ πάντως ἔδει τὰς ταχὺ βυλομένους ἀπελθῆν δι' ἐκείνης πορεύεσθαι. τρισὶ γάρ ἡμέραις ἀπὸ Γαλιλαίας ἔνεστιν οὕτως εἰς Ἱερουσόλυμα καταλῦσαι. συμπάρεμψα δὲ τὰς πρέσβεις καὶ γὰρ μέχρι τῶν τῆς Γαλιλαίας ὁρῶν, φυλακὰς ἐπιστήσας ταῖς ὁδοῖς, ὑπὲρ τῆ μὴ ῥαδίως τινα μαθεῖν ἀπαλλαττομένους. καὶ ταῦτα πράξας ἐν Ἰάφοις τὴν διατριβὴν ἐποιεῖμην.

γγ'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, διαμαρτάνοντες τῆς κατ' ἐμὲ πράξεως, Ἰωάννην ἀπέλυσαν εἰς τὰ Γίγαλα, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν πεπόρευντο λήψεσθαι πρεσβυτέρους αὐτὴν ὑποχέριον· ἐπειδὴ καὶ Ἰησοῦς, ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῶτον ἐκείνων ἀρχων, ἐγγράφει πρὸς αὐτὸς, πείσειν ἐπαγγελλόμενος τὸ πλῆθος ἐλθόντας ὑποδέχεσθαι, καὶ αὐτοῖς ἐλέειν προσεθῆναι. ἐκεῖνοι μὲν ἐπὶ τοιαύταις ἐλπίσιν ἀπῆλθον. ἀπαγγέλλει δέ μοι ταῦτα Σίλας διὰ γραμμάτων, ὃν ἔφην τῆς Τιβεριάδος ἐπιμελητὴν καταλειπέναι, καὶ σπεύδειν ἥξειν. καὶ γὰρ, ταχέως ὑπακῶσας αὐτῷ παραγενόμενος, εἰς κίνδυνον ἀπωλείας κατέστην ἐξ αἰτίας τοιαύτης. οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην γενομένοι παρὰ τοῖς Τιβεριεῦσι, καὶ πολλὰς πείσαντες ἀποσῆναί με διαφόρους ὄντας, ὡς ἤκουσαν τὴν ἐμὴν παρυσίαν, δέξαντες περὶ αὐτῶν ἦκου πρὸς ἐμέ. καὶ ἀσπασάμενοι, μακαρίζειν ἔλεγον ἥτως περὶ τὴν Γαλιλαίαν ἀναστραφέντα, συνήδεσθαι τε διὰ τιμῆς ἀγομένῳ. κόσμον γὰρ αὐτῶν εἶναι τὴν ἐμὴν δόξαν ἔφασαν, ὡς ἂν διδασκάλων τ' ἐμὲ γενομένων καὶ πολιτῶν. δικαιότεραν τε τῆς Ἰωάννη τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτὸς Φιλίαν ὑπάρχειν ἔλεγον. καὶ σπεύδειν μὲν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπελθῆν, περιμένειν δὲ, ὡς ὑποχέριον τὸν Ἰωάννη ἐμοὶ ποιήσασιν. καὶ ταῦτα λέγοντες ἐπώμοσαν τὰς Φρικωδεσάτας ὅρκους παρ' ἡμῖν, δι' ἧς ἀπιστεῖν ἢ θεμιτὸν ἡγήμην. καὶ δὴ παρακαλῶσί με τὴν κατάλυσιν ἀλλαχῆ ποιήσεσθαι, διὰ τὸ τὴν ἐπιῆσαν ἡμέραν εἶναι σάββατον. ὀχλεῖσθαι δὲ μὴ δεῖν ὑπ' αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Τιβεριέων ἔφασκον.

in potestate erat Samaria. et omnino necesse erat volentibus celeriter Hierosolyma proficisci, per eam transire; sic enim tribus diebus e Galilaea Hierosolyma peruenitur. Immo et ipse legatos deduxi ad fines usque Galilaeae, custodes, qui viis praecessent, constituens, ne quis facile legatos discessisse rescisceret. Cumque ista perfecissem, aliquantisper apud lapha morabar.

§3. Ionathas autem eiusque collegae, cum frustrati essent in iis, quae contra me moliti sunt, Ioannem Gischala remiserunt; ipsi vero in urbem Tiberiada profecti sunt, spei pleni fore, ut eam in suam potestatem redigerent: quandoquidem et Iesus, qui eo tempore summae rerum istic praecerat, scripserat ad ipsos, promittens, se populo persuasurum esse, ut venientes exciperent, et in eorum partes transire vellent. Illi quidem huiusmodi spofreti illinc digressi sunt. Ista autem Silas mihi per literas significat, (quem iam ante dixi rerum Tiberiadis curatorem me reliquisse) utque festinarem me rogabat. Atque ego, cum e vestigio illi obsequutus eo me contulissem, in interitus periculum incidi ex huiusmodi causa. Ionathas eiusque collegae, cum apud Tiberienses essent, et multos aduersae mihi factionis a me deficere suassissent, quamprimum me adesse audiuerant, de se solliciti ad me veniunt; meque salutato beatum praedicabant, qui ita me gesserim in Galilaeae rebus administrandis, seque mihi gratulari, quod tanto in honore habitus essem; meam enim gloriam sibi in decus cedere dicebant, ut qui civis illorum et ab ipsis institutus fueram. adiciebantque, iustius esse, ut meam erga ipsos amicitiam, quam Ioannis, complecterentur: et domum quidem ocyus redire aiebant; manere vero, donec Ioannem in meam potestatem traderint. Atque ista loquuti iusiurandum iurarunt unum et alterum, ex iis, quae apud nos horroris plenissima habentur, quorum gratia illis diffidere nefas ducebam. deinde me rogabant, ut in alium locum diuenterem, quod in crastinum diem Sabbatum incideret: illosque minime decere aiebant eo die Tiberiensium civitatem in tumultus coniicere.

νδ'. Καὶ γὰρ, μηδὲν ὑπονοήσας, ἐς τὰς Ταριχεῖας ἀπῆλ-
 θον, καταλιπὼν ἑμῶς ἐν τῇ πόλει τὰς πολυπραγμονήσον-
 τας, εἴ τι περὶ ἡμῶν λέγοιτο. διὰ πάσης δὲ τῆς ὁδοῦ, τῆς
 ἀπὸ Ταριχεῶν εἰς Τιβεριάδα Φερδύσης, ἐπέστησα πολλὰς,
 ἵνα μοι δι' ἀλλήλων σημηνώσιν, ἅπερ ἂν παρὰ τῶν ἐν τῇ
 πόλει καταλειφθέντων πυνθάνωνται. κατὰ τὴν ἐπιῆσαν
 οὖν ἡμέραν συνάγονται πάντες εἰς τὴν προσευχήν, μέγιστον
 οἶκημα πολὺν ὄχλον ἐπιδέξασθαι δυνάμενον. εἰσελθὼν δὲ
 ὁ Ἰωνάθης, Φανερῶς μὲν περὶ τῆς ἀποστάσεως ἑκ ἐτόλμα
 λέγειν. ἔφη δὲ, στρατηγῷ κρείττονος χρεῖαν τὴν πόλιν αὐ-
 τῶν ἔχειν. Ἰησὺς δ' ἄρχων ὃδὲν ὑποσειλάμενος ἀναφαν-
 δρῶν εἶπεν· „ἀμεινόν ἐστιν, ὦ πολῖται, τέσσαρσιν ἡμᾶς ἀν-
 „δράσιν ὑπακῆειν, ἢ ἐνὶ, καὶ κατὰ γένος λαμπροῖς, καὶ
 „κατὰ σύνεσιν ἑκ ἀδόξοις." ὑπεδέεικνε δὲ τὰς περὶ Ἰωνά-
 θην. ταῦτ' εἰπόντα τὸν Ἰησοῦν ἐπήκει παρελθὼν Ἰῆσος, καὶ
 τινὰς ἐκ τῆ δῆμᾳ συνέπειθεν. ἑκ ἡρέσκετο δὲ τοῖς λεχθε-
 σιν τὸ πλῆθος, καὶ πάντως ἂν εἰς τὰς αἰῶνας ἐχώρησαν, εἰ μὴ
 τὴν σύνοδον διέλυσεν ἐπελθῶσα ἑκτὴ ὥρα, καθ' ἣν τοῖς
 σάββασιν ἀριστοποιεῖσθαι νόμιμὸν ἔστιν ἡμῖν. καὶ οἱ περὶ τὸν
 Ἰωνάθην, εἰς τὴν ἐπιῆσαν ὑπερθέμενοι τὴν βελὴν, ἀπή-
 σαν ἄπρακτοι. εὐθύς δέ μοι τῶν ἀπαγγελθέντων, πρῶτ'
 διέγνων εἰς τὴν Τιβερίων πόλιν ἀφικέσθαι. καὶ τῇ ἐπιῶσῃ
 περὶ πρῶτην ὥραν ἔκον ἀπὸ τῶν Ταριχεῶν, καταλαμβά-
 νω δὲ συναγόμενοι ἤδη τὸ πλῆθος εἰς τὴν προσευχήν. ἔφ'
 ὅ, τι δ' ἦν αὐτοῖς σύνοδος, ἑκ ἐγίνωσκον οἱ συλλεγόμενοι.
 οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀπροσδοκῆτως θεασάμενοί με
 παρόντα διαταράχθησαν. εἴτ' ἐπινοῶσιν διαδῶναι λόγον, ὅτι
 Ῥωμαίων ἱππεῖς ἐν τῇ μεθορίᾳ πόρρω τριάκοντα σταδίων
 ἀπὸ τῆς πόλεως, κατὰ τόπον λεγόμενον Ομόνοϊαν, εἰσὶν
 ἐωραμένοι. καὶ προσαγγελθέντων τῶν, ἐξ ὑποβολῆς παρ-
 ἀκάλαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, μὴ περιῶδιν ὑπὸ τῶν πολεμίων
 λεηλατημένην αὐτῶν τὴν γῆν. ταῦτα δ' ἔλεγον δι' ἐνοίας
 ἔχοντες, ἐμὲ προφάσει τῆς κατεπειγούσης βοηθείας μετα-
 σήσαντες, αὐτοὶ τὴν πόλιν ἐχθρῶν μοι κατασκευάσαι.

54. Tum ego, nihil suspicatus, Taricheas me conferebam, relictis tamen aliquibus in ciuitate, curiose in sermones inquisituris, quid me fererentur: et per omnem viam, quae a Taricheis Tiberiada recta ferebat, aliquam multos disposui, qui, alius ex alio, mihi significarent, quaecunque inaudirent ab iis, qui in vrbe relictis erant. Die igitur sequenti omnes congregantur in Proseucham, domum scilicet amplissimam et ingentis multitudinis capacem. Cum autem Ioannes eo esset ingressus, palam quidem minime audebat verba facere de defectione; duce vero meliore ciuitati illorum opus esse aiebat. At Iesus, qui vrbi praeerat, nihil dissimulans, aperte dicebat: „praestat, o ciues, quatuor nos viris, quam vni, parere, praefertim illustri ortis genere, et rerum scientia iuclytis;” quibus verbis Ionathan subindicabat eiusque collegas. Iustus, cum in medium prodiiisset, Iesum ista loquutum extollerebat, et nonnullos e plebe in suam sententiam adducebat. At populo haud placebant, quae dicta erant, et procul dubio coorta fuisset seditio, nisi necesse habuissent e concione discedere sexta hora appetente, quo tempore moris est nobis Sabbatis prandere. Atque Ionathas eiusque collegae, cum in crastinum diem concilium distulissent, re infecta abierunt. Istitis autem mihi actutum renunciatis, decreui mane Tiberiada peruenire: et prima diei sequentis hora a Taricheis eo veniebam, populumque in Proseucham iam tam congregatum deprehendo: quem vero in sinem advocarentur in concionem, plane nesciuerunt, qui conuenerant. At Ionathas eiusque collegae, cum me ex improviso adesse conspexissent, primo perturbati erant: deinde illis in mentem venit rumorem spargere, procul visos esse Romanorum equites in confiniis, triginta stadiis ab vrbe, in loco, qui Homonoea dicitur: atque istis nunciatis, admonendo hortandoque subiiciunt Ionathas eiusque collegae, non permittendos esse hostes agrum illorum depopulari. Dicebant autem haec eo animo, vt, cum me auxilii praesentis ferendi praetextu ab vrbe amouissent, ipsi interim eam mihi inuestam insensamque redderent.

νέ. Εγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἐνθύμημα, ὅμως ὑπήκουσα, μὴ δόξαν παράχῃ τοῖς Τιβεριεῦσιν ἢ προνοή-
 μενος αὐτῶν τῆς ἀσφαλείας. ἐξῆλθον οὖν, καὶ γενόμενος
 κατὰ τὸν τόπον, ὡς εἶδ' ἵχνος πολεμίων εὖρον, ὑποστρέφω
 συντόνως ὁδεύσας. καὶ καταλαμβάνω τὴν τε βελὴν πᾶ-
 σαν συνεληλυθυῖαν καὶ τὸν δημοτικὸν ὄχλον, ποιημένους
 τε πολλὴν κατηγορίαν μετὰς περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὡς τῷ μὲν
 τὸν πόλεμον ἐπικαθάρσειν αὐτοῖς ἀμελῆντος, ἐν τρυφαίᾳ
 δὲ διάγοντος. ταῦτα δὲ λέγοντες πρὸς ὅσον ἐπιστολὰς τέσ-
 σαρὰς ὡς ἀπὸ τῶν ἐν τῇ μεθορίᾳ τῆς Γαλιλαίας γεγραμ-
 μένας πρὸς αὐτὰς, ἐπὶ βοήθειαν ἤκειν παρακαλῶντων.
 Ῥωμαίων γὰρ δύναμιν μέλλειν ἰππέων τε καὶ πεζῶν εἰς
 τρίτην ἡμέραν τὴν χώραν αὐτῶν λεηλατεῖν, ἐπισπεύδειν τε
 καὶ μὴ περιφθῆναι δεομένων. ταῦτ' ἀκῶσαντες οἱ Τιβε-
 ρεῖς, λέγειν ἀληθῆ δόξαντες αὐτὰς, καταβοήσεις ἐποιῶν-
 το, μὴ καθέζεσθαι μεθεῖν λέγοντες, ἀλλ' ἀπελθεῖν ἐπι-
 κηρύσσοντα τοῖς ὁμοθνήσιν αὐτῶν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ, συνῆ-
 κα. γὰρ τὴν ἐπίνοιαν τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπακούσθαι
 μὲν ἔφην ἐτοίμως καὶ χωρὶς ἀναβολῆς ὁρμήσειν πρὸς τὸν
 πόλεμον ἐπηγγειλάμην. συνεβάλευον δ' ὅμως, καὶ ἐπὶ
 τὰ γράμματα κατὰ τέσσαρας τόπους Ῥωμαίους σημαίνειν
 προσβαλεῖν, εἰς πέντε μοῖρας διελόντας τὴν δύναμιν ἐκά-
 σῃ τῶν ἐπιστῆσαι τὰς περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς ἐταίρους
 αὐτῶν. πρέπειν γὰρ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς μὴ μόνον συμβα-
 λεύειν, ἀλλὰ καὶ χρείας ἐπιεργάσης ἡγεμένους βοηθεῖν. ἐγὼ
 γὰρ πλὴν μιᾶς μοῖρας οὐκ ἔφην ἀφηγῆσθαι δυνατὸς εἶναι.
 σφόδρα τῷ πλήθει συνήρουν ἡ ἐμὴ συμβουλία. καλένους
 οὖν ἡνάγκαζον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξίεναι. τοῖς δ' ἔχι με-
 τρίως συνεχύθησαν αἱ γνώμαι, μὴ κατεργασαμένοις ἀ-
 δεινότησιν, ἐμὲ τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῶν ἀντιστρατηγῆ-
 σαντος.

νς'. Εἰς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Ἀνανίας τῆνομα, πονηρὸς
 ἀνὴρ καὶ κακῆργος, εἰσηγείτο τοῖς πλήθεσι πανδημῶς νη-
 τεύειν εἰς τὴν ἐπιῶσαν τῷ Θεῷ προθείσθαι. καὶ κατὰ τὴν

§5. Ego vero, etiamsi probe norim, quid illi in mente agerent, eis tamen obsequutus sum, ne Tiberiensibus videretur parum prospicere illorum securitati. Itaque egressus sum, cumque ad locum peruenissem, ubi ne vestigium quidem ullum hostium deprehendi, maturato itinere reuertor; et senatum omnem populique multitudinem congregatam inuenio, et Ionathan eiusque collegas prolixam in me accusationem instituentes, quasi nihil penitus haberem eos belli miseriis leuare, interim vero in deliciis ipse vitam agerem. Cum ista dicerent, quatuor epistolas proferebant, quasi ab iis, qui in Galilaeae confinibus degebant, ad ipsos scriptas, ut iis subueniretur obscurantibus, (Romanorum quippe copias equestres pedestresque intra triduum affuturas et regionem illorum populaturas esse) et orantibus, ut summa adhiberetur festinatio, et non negligerentur. His auditis Tiberienses, rati, illos vera dicere, clamore sublato mihi nequaquam desidendum esse dicebant, sed ad ferendas popularibus suis suppetias abundum. Ad haec ego, ut qui intelligerem, quid Ionathas sociique cogitarent, respondi, me prompte imperata facturum esse, promissique sine mora in bellum profecturum. Caeterum, quando literae significabant, Romanos in loca quatuor incurSIONem facere, suadebam oportere, in quinque partes diuisis copiis, Ionathan eiusque socios, singulos singulis, praefici. decere enim viros fortes non modo consilium dare; sed et aliis necessitate urgente ad opem ferendam praecire. nam fieri non posse dicebam, ut ego nisi partis vnus me ducem praeberem. Hoc meum consilium vehementer placuit multitudini. itaque et eos compulerunt ad bellum proficisci. Illi vero non mediocriter animis consternati erant, ut qui perficere non potuerint, quae mente versauerant, quod ego contra ea, quae moliebantur, stratagemata adhibuerim.

§6. Vnus autem ex illis, nomine Ananias, vir sceleratus et malorum artifex, auctor erat multitudini, ut in crastinum diem vniuerso populo apud Deum indiceretur

αὐτὴν ὥραν ἐκέλευσεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀνόπλης παρῆ-
ναι, τῷ Θεῷ Φανερόν ποιήσοντας, ὅτι μὴ τῆς παρ' ἐκείνης
τυγχάνοντες βοηθείας, πᾶν ὄπλον ἄχρηστον εἶναι νομίζου-
σιν. ταῦτα δ' ἔλεγεν ἡ δι' εὐσέβειαν, ἀλλ' ὑπὲρ τῆ λα-
βεῖν ἀνοπλόν με καὶ τὴς ἐμῆς. καὶ γὰρ δι' ἀνάγκην ὑπήκουον,
μὴ δόξω καταφρονεῖν τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν ὑποθήκης.
ὥς οὖν ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ιω-
νάθην γράφουσι τῷ Ιωάννῃ πρὸς αὐτὴς ἔωθεν ἀφικέσθαι
κελεύοντες μεθ' ὅσων ἂν στρατιωτῶν δυνήθῃ. λήψεσθαι γὰρ
εὖ ἐμὲ ὑποχείριον, καὶ ποιήσῃν ὅπερ ἔχοι δι' εὐχῆς. δεξι-
μενος δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνος, ὑπακύνει ἔμμελλεν. ἐγὼ δὲ
τῆς ἐπίσεως ἡμέρας δύο τῶν περὶ ἐμὲ σωματοφυλάκων,
τῆς κατ' ἀνδρείαν δοκιμωτάτης καὶ κατὰ πίσιν βεβαίης,
κελεύω ξιφίδια κρύψαντας ὑπὸ τὰς ἐσθῆτας, ἐμοὶ συμ-
προσθῆναι, ἵν' εἰ γένοιτο παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπίθεσις, ἀμυ-
νώμεθα. θώρακα δ' ἔλαβον αὐτὸς, καὶ μάχαιραν ὑπε-
ζωσάμεν ὥς οἷον ἦν ἀφανέστατα, καὶ ἤλθον εἰς τὴν προσ-
ευχὴν.

νζ'. Τῆς μὲν οὖν σὺν ἐμοὶ πάντας ἐκκληῖσθαι προσέ-
ταξεν Ἰησὺς ὁ ἀρχων. αὐτὸς γὰρ ταῖς θύραις ἐφεισῆκει.
μόνον δὲ μετὰ τῶν φίλων εἰσελθεῖν εἴασεν. ἤδη δ' ἡμῶν
τὰ νόμιμα ποιώντων, καὶ εἰς εὐχὰς τραπομένων, ἀναστὰς
ὁ Ἰησὺς, περὶ τῶν ληφθέντων ἐκ τῆ ἐμπρησμῆ τῆς βασι-
λικῆς σκευῶν τῇ ἀσῆμῃ ἀργυρεῖ ἐπυνθάνετό με, παρὰ
τίνι τυγχάνει κείμενα. ταῦτα δ' ἔλεγε διατρέβειν τὸν χρό-
νον βυλόμενος, ἕως ἂν ὁ Ιωάννης παραγένηται. καὶ γὰρ πᾶν-
τα Καπέλλον ἔχεν ἔφην, καὶ τῆς δέκα πρώτης Τιβερίων,
ἀνακρίναι δ' αὐτὴς ἔφην, εἰ ψεύδομαι. τῶν δὲ παρ' ἑαυτοῖς
εἶναι λεγόντων· οἱ δ' εἰποσιν, εἶπεν, χρυσοί, ὧς ἔλαβες πω-
λήσας τινὰ σαθρόν ἀσήμῃ, τί γεγόνασιν; καὶ τέτῃς, ἔφην,
δεδωκέναι πρέσβεσιν αὐτῶν ἐφόδιον πεμφθεῖσιν εἰς Ἱερο-
σόλυμα. πρὸς ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ιωνάθην ἡ καλῶς
ἔφασαν πεποιηκέναι με, δύντα τοῖς πρέσβεσιν τὸν μισθὸν
ἐκ τῆ κοινῆ. παροξυνθέντος δὲ τῷ πλήθους ἐπὶ τέτοις, ἐνόη-

ieiunium: iussitque eadem hora absque armis convenire in eundem locum, Deo palam facturos, quod arma parum valere existiment, nisi ille eis adsit in auxilium. Haec autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me meosque inermes opprimeret. Atque ego, necessitate coactus, parebam, ne piam admonitionem contemnere viderer. Postquam igitur nosmet in domum quisque suam recepimus, Ionathas eiusque collegae scribunt Ioanni, eum adhortantes, ut mane ad se veniat, secum adducens quotcunque milites contrahere potuit. facile enim me capturum esse, et de me facturum quicquid facere vellet. Ille acceptis literis dicto audire in animo habebat. Ego vero die sequenti duos ex satellitibus, qui circa me erant, fortitudine spectatillimos fideque constantes, iubeo, sicis sub vestibus celatis, una mecum prodire, ut, si hostes vim intentarent, eam propulsaremus. Thoracem praeterea ipse accepi et gladio me succinxi, quam occultissimi fieri potuit, et in Proseucham veniebam.

57. Caeterum eos, qui mecum erant, omnes excludi praecepit Iesus civitatis princeps. ipse enim foribus adstitit: solumque cum amicis ingredi fuit. Cum autem adhuc in ritibus patriis occuparemur, et ad preces converteremur, surrexit Iesus, et me de supellestili ex argento non signato, e regia, dum combureretur, crepta, percontabatur, apud quem deposita erat: atque haec eo animo dicebat, ut tempus extraheret tantisper, dum Ioannes adveniret. Ego respondi, quicquid erat penes Capellum esse et decem Tiberienium primores; iussique, ut ex ipsis sciscitarentur, an mentirer. Illis vero in sua potestate esse dicentibus, subiecit; at isti viginti aurei, quos tibi me capiebas, cum certum auri non signati pondus vendidisses, quid de iis factum est? Et hos, inquam, dedi in viaticum legatis ab illis Hierosolyma missis. Ad haec Ionathas quidem eiusque collegae responderunt, non recte a me factum, quod legatis ex publica pecunia mercedem soluerim. Ex istis multitudine exasperata, ut

σαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων τὴν πονηρίαν, συνεῖς ἐγὼ πάντι
μέλλουσιν ἐξάπτεσθαι, καὶ προσεξερεθίσαι μᾶλλον βελ-
μενος τὸν δῆμον ἐπὶ τῆς ἀνθρώπων· „ἀλλ' εἴ γε μὴ ὀρ-
„θῶς, εἶπον, ἔπραξα δὲ τὸν μισθὸν ἐκ τῆ κοινῆ τοῖς
„πρέσβεισιν ἡμῶν, παύεσθε χαλεπαίνοντες, ἐγὼ γὰρ τῆς
„εἰκοσι χρυσῆς αὐτὸς ἀποτίσω.”

νῆ. Ταῦτ' εἰπόντος, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡσύχα-
σαν. ὁ δὲ δῆμος ἔτι μᾶλλον κατ' αὐτῶν παρωξύνθη, Φα-
ρεαὺν ἐπιδεικνυμένων τὴν ἀδικον πρὸς ἐμὲ δυσμένειαν. συνι-
δὼν δὲ τὴν μεταβολὴν Ἰησοῦς, τὸν μὲν δῆμον ἐκέλευεν ἀνα-
χωρεῖν, προσμῖναι δὲ τὴν βελὴν ἡξίωσεν. ὃ γὰρ δύνασθαι
θορυβεμένους περὶ πραγμάτων τοιούτων τὴν ἐξέτασιν ποιῆ-
σθαι. τῇ δὲ δῆμῳ βοῶντος, μὴ καταλείψῃν παρ' αὐτοῖς ἐμὲ
μόνον, ἥκεν τις ἀγγέλλων κρύφα τοῖς περὶ τὸν Ἰησοῦν, Ἰω-
άννην μετὰ τῶν ὀπλιτῶν πλησιάζειν. καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνά-
θην ἔκ ἔτι καταχόντες αὐτῆς· τάχα καὶ τῷ Θεῷ προνοῶν-
τος τῆς ἐμῆς σωτηρίας, μὴ γὰρ ἂν γενομένη τέττα, πάντως
ὑπὸ τῷ Ἰωάννῃ διεφθάρην· „παύσαοτε, Φασίν, ὧ Τιβε-
„ριεῖς, τὴν ζήτησιν εἰκοσι χρυσῶν ἕνεκεν. διὰ τέττα μὲν
„γὰρ ἔκ ἄξιός ἐστιν Ἰωσήπος ἀποθανεῖν, ὅτι δὲ τυραννεῖν
„μὲν ἐπεθύμησε, καὶ τὰ Γαλιλαίων πλήθη λόγοις ἀπα-
„τήσας τὴν ἀρχὴν αὐτῶν κατεκτήσατο.” ταῦτα δὲ λέγον-
τες, εὐθύς μοι τὰς χεῖρας ἐπέβαλλον, ἀναιρεῖν τε ἐπειρῶν-
το. ὡς δ' εἶδον οἱ σὺν ἐμοὶ τὸ γινόμενον, σπασάμενοι τὰς
μαχαίρας καὶ παῖεν ἀπελήσαντες, εἰ βιάζοντο, τῷ τε δῆ-
μῳ λίθους ἀραμένους, καὶ βάλλειν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὀρμήσαν-
τος, ἐξαεπάξασί με τῆς τῶν πολεμίων βίας.

νθ'. Ἐπεὶ δὲ προσελθὼν ὀλίγον ὑπαντιάζειν ἔμελλον
τὸν Ἰωάννην ἰόντα μετὰ τῶν ὀπλιτῶν, δέισας ἐκείνον μὲν
ἐξέκλινα· διὰ σκωποῦ δὲ τινὸς ἐπὶ τὴν λίμνην σωθεὶς καὶ
πλοῖον λαβόμενος, ἱμβὰς εἰς τὰς Ταριχεὰς διαπεραιώσθην
ἀπροσδοκῆτως τὸν κίνδυνον διαφυγών. μεταπέμπομαί τε
εὐθύς τῆς πρωτεύοντος τῶν Γαλιλαίων, καὶ Φράζω τὸν
τρέπον, ὃ παρασπονδηθεὶς ὑπὲρ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ

quae hominum erga me malignitatem perspexerat, cum ipse intelligerem, non procul a seditione rem abesse, cupiensque magis etiam contra eos populum irritare, adii-
ciebam: „si male fecerim, quod legatis vestris merce-
dem dederim ex publico, desinite mihi succensere; nam
„ipse viginti istos aureos rependam.

58. Cum ista dixissem, Ionathas quidem eiusque collegae conticuērunt: populus vero magis adhuc aduer-
sus illos incitatus erat: ut qui iniquam erga me maleuo-
lentiam palam fecerant. Atque Iesus, ubi animorum mutationem vidit, populum quidem abire iussit; sena-
tum vero, ut maneret, imploravit. fieri enim non posse aiebat, ut in tumultu de eiusmodi negotiis inquisitio ha-
beretur. Populo autem clamante, se neutiquam me so-
lum apud eos relicturos esse, accedebat quidam, Iesu
eiusque focis clam nuncians, in propinquo esse Ioannem
cum militibus. Tum Ionathas eiusque collegae, non
valentes amplius sese cohibere, (Deo fortasse saluti
meae prospiciente, nisi enim id contigisset, a Ioanne
interissem) in haec verba erumpunt; „desinite, o Tibe-
„rienses, de viginti aureis inquirere, propter hos enim
„haud morte dignus est Iosephus; sed quod tyrannidem
„affectarit, et decepto verborum lenociniis Galilaeorum
„vulgo imperium in eos fuerit adeptus.” Cum autem
ista dicerent, e vestigio manus in me iniiciebant, meque
interficere adnitebantur. At quamprimum comites mei
facinus conspexerunt, gladiis strictis plagisque intentatis,
si qua mihi illata esset vis, populoque sublatis lapidibus
in Ionathan irruente, ab hostium violentia me eripue-
runt.

59. Postquam vero paululum progressus in eo eram,
ut Ioanni, cum militibus iter facienti, obuiam fierem, prae
metu illius de via detlexi; et per angiportum quendam ad
lacum saluus perueniens, nauigio forte arrepto eoque con-
sensus Taricheas traieci, ita ut praeter expectationem e
periculo euaserim. atque illico Galilaeorum primores ad
me acciri iubeo, illisque denarro, quo modo a Ionatha so-

τοὺς Τιβεριεῖς, παρ' ὀλίγον διαφθαρεῖν παρ' αὐτῶν. ἐργισθὲν δ' ἐπὶ τῆτοις τῶν Γαλιλαίων τὸ πλῆθος παρεκλεύετό μοι, μηκέτι μέλλειν τὸν πρὸς αὐτὰς πόλεμον ἐκφέρειν, ἀλλ' ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ἐλθῶσιν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην, ἀρδην αὐτὸν ἀφανίσαι, καὶ τὰς περὶ τὸν Ἰωνάθην. ἐπεῖχον δ' ὁμῶς αὐτὰς ἐγώ, καί περ ἕτως ὀργιζομένους, περιμένειν αὐτὰς κελύων, ἕως μάθωμεν, τί οἱ πεμφθέντες ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ἀπαγγελῶσιν. μετὰ τῆς ἐκείνων γὰρ γνώμης τὰ δοκῶντα πράττειν αὐτὰς ἔφην. καὶ ταυτ' εἰπὼν ἔπεισα. τότε δὴ καὶ Ἰωάννης, ὃ λαβύσσης αὐτῇ τέλος τῆς ἐνέδρας, ἀνεξεύγνυσεν εἰς τὰ Γαλαλα.

ξ'. Μετ' ἡ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀφικνῶνται πάλιν ἕς ἐπέμφαμεν, καὶ ἀπήγγελλον, σφόδρα τὸν δῆμον ἐπὶ τὰς περὶ τὸν Ἀνανο καὶ τὸν Σίμωνα τὸν τῷ Γαμαλιῆλ παροξύνουσαι, ὅτι χωρὶς γνώμης τῇ κοινῇ πέμφαντες εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκπεσῶν μὲ παρεσκύασαν. ἔφασαν δ' οἱ πρέσβεις, ὅτι καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν ὁ δῆμος ἄρμησεν ἐμπιπράναι. ἔφερον δὲ καὶ γράμματα, δι' ὧν οἱ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρῶτοι, πολλὰ τῷ δήμῳ δεηθέντος αὐτῶν, ἐμοὶ μὲν τῆς Γαλιλαίας ἀρχὴν ἐβεβαίον, τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην προσέτασσον εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστέφειν θᾶσσον. ἐντυχὼν ἦν ταῖς ἐπιστολαῖς, εἰς Ἀρβηλα κόμην ἀφικόμην. ἔνθα σὺν ὁδὸν τῶν Γαλιλαίων ποιησάμενος, ἐκέλευσα τὰς πρέσβεις διηγῆσασθαι τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ὀργὴν καὶ μισοπονηρίαν, καὶ ὡς κυρώσειαν ἐμοὶ τῆς χώρας αὐτῶν τὴν πρὸς αἰσάν, τὰ τε πρὸς τὰς περὶ τὸν Ἰωνάθην γεγραμμένα περὶ ἀπαλλαγῆς. πρὸς ἧς δὴ καὶ τὴν ἐπιστολὴν εὐθέως διετιμνύαμην, πόλυ πρᾶγμα μὴ εἶναι τὸν κομίσαντα κελύουσας, τί ποιεῖν μέλλουσιν.

ξα'. Δεξάμενοι δ' ἐκείνοι τὴν ἐπιστολὴν, καὶ ταραχθέντες ἔχον μετρίως, μεταπέμπονται τὸν Ἰωάννην καὶ τὰς ἐκ τῆς βουλῆς τῶν Τιβεριέων, τὰς τε πρωτεύοντας Γαβάρων, βουλὴν τε προτιθέασιν, σκοπεῖσθαι κελύουσας, τί πρακτέον ἐστὶν αὐτοῖς. Τιβεριεῦσι μὲν οὖν ἀντέχεσθαι μᾶλλον ἐδόκει τῶν

eiisque et Tiberiensibus contra foedera proditus eram, utque parum absuerit, quin ab illis occiderer. Illis auditis, Galilaeorum multitudo, ira accensa, me adhortabatur, ut non cunctarer illis bellum inferre; sed eos permitterem in Ioannem proficisci, ipsumque cum Ionatha eiusque collegis penitus e medio tollere. Attamen eos, ita licet ad eo incitatos, ipse reprimebam, diem de die illos expectare iubens, donec resciscamus, quidnam legati, in Hierosolymitarum urbem ab eis missi, renunciabunt: ex illorum enim sententia, quae factu optima viderentur, agere eos oportere aiebam. cumque ista dixissem, eis persuasi, Tunc autem et Ioannes, quod insidiae ei parum succederent, Gischala se recipiebat.

60. Non multis autem post diebus reuertuntur legati, et nunciabant, populum valde irasci Anano et Simoni Gamalielis filio; quod, in scio communi Hierosolymorum, in Galilaeam ab ipsis missi essent, qui id egerant, ut ex ea exciderem. Aiebant etiam legati, quod incitatus ferebatur populus ad domos eorum comburendas. Quin et literas afferebant, quibus Hierosolymitarum primores, multis precibus eos obsecrante populo, mihi quidem confirmabant Galilaeae principatum; Ionathae vero eiusque collegis praecipiebant quantocyus domum redire. Literis igitur istis perlectis, in vicum Arbela concessi, quo loci congregatis Galilaeis, iussi legatos enarrare, quantum irascerentur Hierosolymitae, et indignarentur iniquitatem eorum, quae perpetrata erant a Ionatha suisque; et ut regionis ipsorum praefecturam suo decreto mihi ratam fecerint; quaeque Ionathae eiusque sociis scripserant de illorum discessu: ad quos literas e vestigio mittendas esse curabam, iusso tabellario curiose inquirere, quidnam facturi essent.

61. Illi vero, cum epistolam accepissent et non mediocriter turbati essent, accersunt Ioannem, et senatores Tiberiensium, primoresque Gabarorum; et hac de re ad concilium referunt, consultare iubentes, quidnam eos facere oporteat. Tiberiensibus igitur optimum videbatur,

πραγμάτων. ὃ δὲν γὰρ ἔφασαν ἐγκαταλιπέσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν ἅπαρ ἐκείνοις προσεθεμένην, ἄλλως τε μηδ' ἐμὴ μέλλοντος αὐτῶν ἀφ' ἑξέσθαι. τὸτο γὰρ ὡς ἠπειληκόςτος ἐμὴ καταψεύδοντο. ὁ δὲ Ἰωάννης ὃ μόνον τέτοις συνήρσκετο, πορευθῆναι δὲ συνεβόλευεν αὐτῶν τὰς δύο κατηγορήσοντας μὲ πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτι μὴ καλῶς τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν διοικῶ, καὶ πείσεν ῥαδίως αὐτὰς ἔφη διὰ τε τὸ ἀξίωμα, καὶ παντός πλῆθους εὐτρεπῶς ἔχοντος. δόξαντος οὖν τῷ Ἰωάννῃ κρατίστην εἰσηνηνοχέειν γνώμην, ἔδοξε δύο μὲν ἀπίναι πρὸς τὰς Ἱερουσαλίμους, Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν, τὰς ἐτέρους δὲ δύο μένοντας ἐν τῇ Τιβεριάδι καταλιπεῖν. συνεπηγάγοντο δὲ Φυλακῆς ἕνεκα τῆς ἑαυτῶν ὀπλίτας ἑκατόν.

ξβ'. Τιβεριεῖς δὲ, τὰ μὲν τεῖχη προενόησαν ἀσφαλιθῆναι, τὰς ἐνοίκους δὲ κελύουσιν ἀναλαβεῖν τὰ ὄπλα. καὶ παρ' Ἰωάννη δὲ μετεπέμψαντο στρατιώτας ἕκ ἑλγυς συμμαχήσοντας, εἰ δέησεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἐμὲ. ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν Γιχάλοις. οἱ τοίνυν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναζεύξαντες ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος, ὡς ἦκον εἰς Δαβάρितτα κώμην ἐν ταῖς ἑχατιαῖς τῆς Γαλιλαίας κειμένην ἐν τῷ μεγάλῳ πεδίῳ, περὶ μέσσην νύκτα τοῖς ἐμοῖς Φύλαξιν ἐμπίπτουσιν. οἱ καὶ κελύσαντες αὐτὰς τὰ ὄπλα καταθέσθαι, ἐφύλασσον ἐν δισμοῖς ἐπὶ τόπῃ καθὼς αὐτοῖς ἐνετετάλην. γράφει δὲ πρὸς με ταῦτα δηλῶν Λευὶς, ὃ τὴν Φυλακὴν ἐπεπιστεύκειν. παραλιπὼν ἕν ἡμέρας δύο, καὶ μηδὲν ἐγνωκέναι προσποιήσάμενος, πέμψας πρὸς τὰς Τιβεριεῖς συνεβόλευον αὐτοῖς, τὰ ὄπλα καταθειμένους ἀπολύειν τὰς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἑαυτῶν. οἱ δὲ, δόξαν γὰρ εἶχον τὰς περὶ τὸν Ἰωνάθην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἤδη διαπεπορεύσθαι, βλασφήμους ἐποίησαντο τὰς ἀποκρίσεις. μὴ καταπλαγεῖς δ' ἐγὼ καταστρατηγὴν αὐτὰς ἐπένοον. πρὸς γὰρ τὰς πολίτας ἐξάπτειν πόλεμον ἕκ ἐνόμιζον εὐσεβὲς εἶναι. βηλόμενος δ' αὐτὰς ἀποσπάσαι τῶν Τιβεριέων, μυρίους ὀπλίτας τὰς ἀρίστους ἐπιλέξας, εἰς ῥεῖς μοίρας διείλον, καὶ τέτρες μὲν ἀφανῶς ἐν κώμαις

vt rerum administrationem mordicus tenerent; nec debere eos, aiebant, urbem illorum deferere, quae semet ipsis commiserit, praesertim cum foret, vt ipse illis manus non abstinere. mendacium enim confingebant, quasi hoc illis interminatus fuisset. Et Ioannes non solum ista comprobabat; sed et suadebat, vt ex eis duo me accusatum irent coram populo Hierosolymitano, quod Galilaeae res non satis commode administrarem; idque eos facile illis persuasuros esse dicebat, cum ob ipsorum auctoritatem, tum quod vulgus omne varium sit et mutabile. Itaque cum sententiam optimam dixisse visus fuerit Ioannes, placuit illis, vt duo quidem ad Hierosolymitas abirent, Ionathas et Ananias; alios vero duos, apud Tiberiadem mansuros, relinqui. atque in sui custodiam milites centum cogebant.

62. Tiberienses autem moenibus quidem suis firmandis prouiderunt, incolae vero arma iubent resumere: et a Ioanne, qui tum Gischalis erat, non paucos milites acciuerunt, illis auxilio futuros, si quando res suae mecum eis egerent. Interim Ionathas sui que Tiberiade digressi, simul atque veniebant ad vicum Dabaritta, in extremis Galilaeae finibus situm, in Campo magno, circa mediam noctem in manus incidunt custodum meorum. illi vero, cum eos arma deponere iussissent, in vinculis eodem loco asseruabant, prout eis praeceperam. Mihi autem ista per literas significat Leui, cui loci custodiam commiseram. Itaque biduo post exacto, cumque nihil ea de re me rescivisse simulassem, misso ad Tiberienses nuncio, consulebam, vt sinerent homines, positis armis, in suam quemque domum discedere. Illi vero (nam Ionathan cum suis Hierosolyma iam peruenisse opinabantur) maledica mihi responsa dederunt. Atqui ego, nihil animo consternatus, stratagemate contra eos vt cogitabam: nam nefas esse ducebam contra ciues bellum accendere. Volens igitur eos a Tiberiensibus abstrahere, delectis militum fortissimorum decem millibus, eos trifariam diuisi: et imperaui, vt in vicis in insidiis collocati latitarent; mille

προσέταξα λοχωῦντας περιμένειν, χιλίης δὲ εἰς ἑτέραν κάμην, ὁρεινὴν μὲν ὁμοίως, ἀπέχουσιν δὲ τῆς Τιβεριάδος τέσσαρας σταδίους, εἰσήγαγον, κελεύσας ἐκείνας, ἐπειδὴν λάβουσι σημεῖον, εὐθὺς καταβαίνειν. αὐτὸς δὲ τῆς κάμης προελθὼν, ἐν πρῶτῳ καθεζόμεν. οἱ δὲ Τιβεριεῖς ὁρῶντες ἐξέτρεχον συνεχῶς, καὶ πολλὰ κατεκερτόμεν. τοσαύτη γὰρ ἀφροσύνη κατέχεν αὐτὰς, ὥς ποιήσαντες εὐπρεπῆ κλίνην προὔθεσαν, καὶ περὶ αὐτὴν ἰσάμενοι ᾠδύροντό μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος. διετιθέμην δ' ἐγὼ τὴν ψυχὴν ἡδέως τὴν ἄνοιαν αὐτῶν ἐπιβλέπων.

ξγ'. Βυλόμενος δὲ δι' ἐνέδρας λαβεῖν τὸν Σίμωνα, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν Ἰωάζαρον, πέμψας πρὸς αὐτὰς, παρεκάλειν ὀλίγον τῆς πόλεως πορρωτέρω μετὰ Φίλων πολλῶν τε τῶν φυλαζόντων αὐτὰς ἐλθεῖν. βέλεισθαι γάρ ἔφην καταβάς, σπείσασθαι πρὸς αὐτὰς καὶ διανείμασθαι τὴν προσασίαν τῆς Γαλιλαίας. Σίμων μὲν οὖν, διὰ τὴν ἄνοιαν καὶ πρὸς ἐλπίδι κέρους ἀπατηθεὶς, ἐκ ὤκησεν ἐλθεῖν. ὁ δὲ Ἰωάζαρος ἐνέδραν ὑποπτεύσας, ἔμεινεν. ἀναβάντα δὲ τὸν Σίμωνα μετὰ Φίλων τῶν παραφυλασσόντων αὐτόν, ὑπαντίσας ἡσπαζόμεν φιλοφρόνως, καὶ χάριν ἔχεν ὡμολόγησιν ἀναβάντι. μετ' ἃ πολὺ δὲ συμπεριπατῶν, ὡς καταμόνας τι βυλόμενος εἶπεν, ἐπεὶ πορρωτέρω τῶν Φίλων ἀπήγαγον, μέσον ἀράμενος ἀγαγεῖν εἰς τὴν κάμην τοῖς μετ' ἐμῶ Φίλοις ἔδωκα. τὰς ὀπλίτας δὲ καταβῆναι κελεύσας, προσέβαλλον μετ' αὐτῶν τῇ Τιβεριάδι. μάχης δὲ γενομένης ἀμφοτέρωθεν καρτερεῖς, καὶ ὅσον ἔκω τῶν Τιβεριέων νικῶντων, ἐπεφύγισαν γὰρ οἱ παρ' ἡμῖν ὀπλίται, τὸ γινόμενον ἰδὼν, καὶ τὰς μετ' ἐμαυτῶ παρακαλίσας, νικῶντας ἤδη τὰς Τιβεριεῖς εἰς τὴν πόλιν συνεδίωξα. ἑτέραν δὲ δύναμιν εἰσπέμψας διὰ τῆς λίμνης, προσέταξα τὴν πρώτην λαβῆσιν οἰκίαν, ἐμπερῆσαι. ταῦτα δὲ γενομένα, νομίσαντες οἱ Τιβεριεῖς εἰληφθαι κατὰ κράτος αὐτῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ φόβῳ ρίπτουσι τὰ ὅπλα, μετὰ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἰκέτευον φέισασθαι τῆς πόλεως αὐτῶν. ἐγὼ δὲ, πρὸς τὰς

autem in vicum alium deducebam, perinde quidem, ac alii, montanum, a Tiberiade vero quatuor stadiis distitum, quibus edixi, ut, simul ac signum acceperint, descenderent. At ipse vico egressus in aperto et propatulo loco castra locabam. quod cum viderent Tiberienses, continuo se ex oppido proripiebant, et multa in me conuicia iactabant. Immo tanta eos amentia corripiebat, ut lectica funebri decenter instructa, mei imaginem super ea proposuerint, eamque circumstantes me complorarent, cum lusu risuque. At ego, cum illorum dementiam adspicerem, ad hilaritatem me componebam.

63. Cum autem vellem Simonem per insidias interceptum et cum eo Ioazarum, misso ad eos nuncio obsecrabam, ut paulum extra urbem procederent, assumtis secum amicis et aliquam multis, qui eis praesidio essent. Velle enim me aiebam, cum ad eos descendissem, foedus cum illis ferire et Galilaeae praefecturam diuidere. Et Simon quidem, per imprudentiam et lucri spe inescatus, non cunctatus est venire. Ioazarus vero, insidias suspicatus, domi manebat. Simoni igitur, cum adscendisset una cum amicis, qui ipsi praesidio essent, obuiam factus benigne comiterque eum salutabam, fatebarque, me gratiam illi habere, quod ad nos adscenderit. Paulo vero post, cum eo deambulans, quasi ei seorsum remotisque arbitris vellem aliquid dicere; ubi longius eum abduxeram, medio in altum sublatus amicis, qui mecum erant, tradidi, in vicum proximum perducendum: militibusque descendere iussis, cum ipsis Tiberiada ibam oppugnatum. Cum autem utrinque acriter pugnatum ellet, parumque aberat, quin victoria cederet Tiberiensibus, milites enim mei iam terga dederant, ipse, hoc conspecto, eos, qui mecum erant, adhortatus, victores prius Tiberienses in ciuitatem usque persequutus sum: aliis vero copiis lacum traiectis, mandavi, ut domum, quam primum occupassent, incenderent. Hoc autem facto, Tiberienses, rati, vi expugnatam esse ipsorum ciuitatem, prae metu arma abiiciunt, cumque vxoribus ac liberis supplices orabant, ut ipsorum urbi parceretur. Ego autem, precibus

δεήσεις ἐπιπλασθεῖς, τὴς μὲν στρατιώτας τῆς ὁρμῆς ἐπέχον, αὐτὸς δὲ, καὶ γὰρ ἑσπέρα κατέλαβεν, μετὰ τῶν ὀπλιτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας ὑποσρέψας, περὶ τὴν τῷ σώματος θέρραπιάν ἐγινόμην. καλέσας δὲ ἐπὶ τὴν ἐξίασιν τὸν Σίμωνα παρεμυθήμεν περὶ τῶν γεγονότων, ὑπὶ χυμένην τε δὲς ἐφόδια αὐτῷ παρεπέμψεν εἰς Ιερουσόλυμα μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

ξδ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιῦσαν ἡμέραν, μυρία ἐπαγόμενος ὀπλίτας, ἦκον εἰς Τιβεριάδα. καὶ μεταπεμφάμενος εἰς τὸ σάδιον τὰς πρώτας αὐτῶν τῷ πλήθει, ἐκέλευσα φράζειν, οἵτινες εἰεν αἴτιοι τῆς ἀποστάσεως. ἐνδειξαμένων δὲ τὰς ἀνδρας, ἐκείνης μὲν δεδεμένης εἰς τὴν Ἰωταπάτην πόλιν ἐξέπεμψα, τὰς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ Ανάνιαν λύσας τῶν δεισμῶν, καὶ δὲς ἐφόδια, μετὰ Σίμωνος καὶ Ἰωάζαρος καὶ ὀπλιτῶν πεντακοσίων, οἱ παραφυλάξουσιν αὐτὰς, ἐξέπεμψα εἰς τὰ Ιερουσόλυμα. Τιβεριεῖς δὲ πάλιν προσελθόντες συγγινώσκουσιν αὐτοῖς παρεκάλειν περὶ τῶν πεπραγμένων, ἐπανορθώσασθαι τὰς ἀμαρτίας τῇ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐμὲ πίσει λέγοντες. τὰ δὲ ἐκ τῆς διασπαγῆς περισσεύσαντα σῶσά με τοῖς ἀπολέσασιν ἐδέοντο. καὶ γὰρ τοῖς ἔχουσιν προσέταττον εἰς μέσον πάντα φέρειν, ἀπειθῶντων δὲ μέχρι πολλῷ, θεασάμενός τινα τῶν περὶ ἐμὲ στρατιωτῶν λαμπροτέραν τῷ συνήθει περιεκείμενον στολὴν, ἐπυθόμην, πόθεν ἔχοι· εἰπόντος δὲ, ἐκ τῆς κατὰ πόλιν ἀρπαγῆς, ἐκείνους μὲν πληγαῖς ἐκόλασα, τοῖς δὲ ἄλλοις ἅπασιν ἠπέλθω μείζω τιμωρίαν ἐπιθήσειν, μὴ κομίσασιν εἰς ἐμὸν ὅσα ἠεπάκησαν. πολλῶν δὲ συναχθέντων, ἐκάστω τῶν Τιβεριέων τὸ ἐπιγινώσκειν ἀποδédωκα.

ξε'. Γεγονώς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγήσεως, βέλομαι πρὸς Ἰῆσον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τῶν πραγμάτων γεγραφότα, πρὸς τε τὰς ἄλλας τὰς ἰστορίας μὲν γράφειν ὑπὶ χυμένας, περὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν ὀλιγώρους, καὶ δι' ἔχθραν ἢ καὶ χάριν τὸ ψεῦδος ἢ ἐντροπομένας, μικρὰ διελθεῖν. πράττει μὲν γὰρ ὁμοίον τι τοῖς περὶ συμβολαίων πλαστὰ

flexus, impetum quidem militum cohibui, ipse vero (nam vesp̄er appetebat) vna cum militibus ab vrbis obsidione reuersus, corpori curando incumbēbam. cumque Simōnem ad conuiuium adhibuissē, eum super iis, quāe acciderant, consolabar: atque promittebam fore, vt, dato ei viatico, Hierosolyma deduceretur saluus et incolumis.

64. Insequenti vero die cum decem militum millibus Tiberiada veniebam: populique istius primoribus in circum accitis, iussi, vt, quinam essent defectionis auctōres, dicerent. Cumque homīnes indicassent, eos quidem victos in urbem Iotapata misi; Ionathan vero et Ananian sociosque vinculis solutos et commeatu instructos, vna cum Simone et Ioazaro, et militibus quingentis, qui eos custodirent obseruarentque, Hierosolyma mittendos curavi. At Tiberienses, cum ad me iterum confluxissent, supplices obsecrabant, vt quae facta essent illis ignoscerem, dicentes, se emendaturos esse, quae male fecissent, suae in posterum erga me fidei constantia. Insuper orabant, vt, quaecunque ex spoliis supererant, iis seruantur, qui ea perdiderant. atque ego ea habentibus imperabam, vt omnia penes ipsos in medium afferrent: diuque cunctantibus iussa mea exsequi, quendam e militibus meis conspicatus, veste solito splendidiorē indutum, eam vnde haberet interrogabam. cumque respondisset, ex vrbis rapinis, illum verberibus castigari iubebam, aliis me atrociorē poenam inflicturum esse minatus, nisi, quicquid rapuerant, in apicum protulerint. Multis itaque comportatis, Tiberiensibus, quod quisque pro suo agnouit, reddidi.

65. Cum autem ad hanc narrationis meae partem de-
venerim, libet mihi verba aliquot facere ad Iustum, qui et ipse hisce de rebus opus composuit, et ad caeteros item, qui historiam quidem scribere in se recipiunt, de veritate vero parum admodum solliciti sunt, et ex odio gratiae falsi quid dicere non verentur. Nam similiter quidem faciunt, ac ii, qui de rebus contractis scripta in me-

γράμματα συντιθέσιν, τῷ δὲ μηδεμίαν ὁμοίως τιμωρίαν
 ἐκείνοις δεδιέναι, καταφρονῶσι τῆς ἀληθείας. Ἰδὺς γὰρ
 συγγράφειν τὰς περὶ τῶν ἐπιχειρήσας πράξεων, καὶ τὸν
 πόλεμον, ὑπὲρ τῷ δοκεῖν Φιλόπονος εἶναι, ἐμὲ μὲν κατέψευ-
 σαι, ἡλήθευσεν δὲ ἡδὲ περὶ τῆς πατρίδος. ὅθεν, ἀπολογή-
 σασθαι γὰρ νῦν ἀνάγκη ἔχω καταψευδομαρτυρούμενος,
 ἔρῳ τὰ μέχρι νῦν σεσωπημένα. καὶ μὴ θαυμάσῃ τις, ὅτι
 μὴ πάλαι περὶ τῶν ἐδήλωσα. τῷ γὰρ ἰσορῶν ἀναγρά-
 φοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκαῖον, ἐξεσι δ' ὅμως μὴ πι-
 κρῶς τὰς τῶν πονηρίας ἐλέγχειν, ἢ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνους
 χάριν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτῇ μετριότητα· ἢ πῶς οὖν, ἵνα
 „ὦ πρὸς αὐτὸν ὡς παρόντα, Ἰῦς, δεινότητι συγγρα-
 „φῶν, τῆτο γὰρ αὐχέος περὶ σεαυτῇ, αἵτιοι γεγόναμεν
 „ἐγὼ τε καὶ Γαλιλαῖοι τῇ πατρίδι σε τῆς πρὸς Ῥωμαίους
 „καὶ πρὸς τὸν βασιλέα εἰσέως; πρότερον γὰρ ἢ ἐμὲ τῆς
 „Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τῷ κοινῷ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν χει-
 „ροτονηθῆναι, σὺ καὶ πάντες Τιβεριεῖς, ἢ μόνον ἀνελήφα-
 „τε τὰ ὄπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ Συρίᾳ Δέκα πόλεις ἐπο-
 „λεμέεσθε. σὺ γὰρ τὰς κώμας αὐτῶν ἐνέπρησας, καὶ ὁ σὸς
 „οἰκίτης ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης ἔπαισεν. ταῦτα δὲ ἢ
 „ἐγὼ λέγω μόνος, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Οὐσπασιανῶ τῷ αὐ-
 „τοκράτορος ὑπομνήμασιν ἕτως γέγραπται. καὶ τίνα τρό-
 „πον ἐν Πτολεμαίδι Οὐσπασιανῶ κατεβόησαν οἱ τῶν Δέ-
 „κα πόλεων ἔνοικοι, τιμωρίαν ὑποχρῆν σε τὸν αἴτιον ἀξιῶν-
 „τες. καὶ ἐδεδώκες ἂν δίκην Οὐσπασιανῶ κελεύσαντος,
 „εἰ μὴ Βασιλεὺς Ἀγρίππας, λαβὼν ἐξ ἑστίαν ἀποκτείναι σε,
 „πολλὰ τῆς ἀδελφῆς Βερνίκης δεηθείσης, ἢ ἀνελὼν δεδε-
 „μένον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐφύλαξεν. καὶ αἱ μετὰ ταῦτα δὲ
 „πολιτικῶς σε σαφῶς ἐμφανίζουσιν τὸν τε βίον τὸν ἄλλον,
 „καὶ ὅτι σὺ τὴν πατρίδα Ῥωμαίων ἀπέσπας. ὦν τὰ τεκμή-
 „ρια καὶ γὰρ δηλώσω μετ' ὀλίγον. βάλωμαι δ' εἰπεῖν καὶ
 „πρὸς τὰς ἄλλας Τιβεριεῖς ὀλίγα διὰ σε, καὶ παραστήσαι
 „τοῖς ἐντυγχάνειν μέλλουσι ταῖς ἰσορῖαις, ὅτι μῆτε Φιλο-
 „ρῶμαιοι, μῆτε Φιλοβασιλεῖς γεγόνατε. τῶν ἐν τῇ Γαλι-

dium afferunt ficta et commentitia: sed quod similia, ac isti, non metuant supplicia, parui pendunt et contemptui habent veritatem. Iustus igitur de iis, quae a nobis gesta fuerint, et de bello scribere aggressus, ut diligentiam adhibuisse videretur, de me mentitus est, deque patria sua ne vera quidem protulit. Quamobrem (necesse enim habeo memet contra falsa testimonia defendere) libere loquar ea, quae hactenus silui. neque mirum cuiquam sit, quod non antea ea indicauerim. Historiam enim scribenti vera dicere in primis necessarium est: licet tamen ei non acerbe redarguere quorundam improbitatem, non tam illorum gratia, quam ut sese moderatum esse ostendat: „Quo modo igitur, (ut ipsum tanquam praesentem alloquar) iuste, historicorum grauissime, (id enim tibi met arrogas) ipse et Galilaei patriae tuae auctores fuimus seditionis aduersum Romanos et regem? Prius enim quam a communi Hierosolymorum praetor Galilaeae essem constitutus, tu et Tiberienses vniuersi non solum arma corripuisti, sed et Syriae Decapoli bellum intulisti. Tu quippe illius vicos incendiisti, tuusque famulus in acie illic cecidit. atque haec non a me tantum dicuntur, sed et in Vespasiani imperatoris commentariis scripta reperiuntur: et quo modo Vespasianum apud Ptolemaida clamoribus prosequuti sunt Decapolitani, te vnum malorum auctorem ad supplicium deposcentes. Et poenas certo dedisses iussu Vespasiani, nisi Agrippa rex, accepta potestate te interimendi, multis precibus a sorore Berenice interpellatus, te non sustulisset, sed diu in custodia vinctum seruasset. Quin et res, quas postea in republica gessisti, palam faciunt et reliquam tuam vitam, et quod tu patriae tuae auctor fueris defectionis a Romanis. id quod multis indicis paulo infra confirmatum ibo. Volo autem propter te alios etiam Tiberiensibus pauca dicere, facereque, ut sciant, qui nostras legent historias, quod neque Romanorum, neque regis, amici fueritis. Urbium in Galilaea maxi-

„λαία πόλεων αὶ μέγισται, Σεπφῶρις καὶ Τιβεριὰς ἡ σὴ
 „πατρίς, ὧ Ἰδς. ἀλλὰ Σεπφῶρις μὴν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ
 „τῆς Γαλιλαίας κεκμένη, καὶ περὶ αὐτὴν κώμας ἔχουσα πολ-
 „λας, καὶ τι θρασύνεσθαι δυναμένη πρὸς Ῥωμαίους εἶπερ
 „ἠθέλησεν, εὐχερῶς, διγνωκυῖα τῇ πρὸς τὰς δεσπότας ἐμ-
 „μένειν πίσει, καὶ ἐμὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐξέκλεισε, καὶ
 „στρατεύσασθαι τινὰ τῶν πολιτῶν Ἰσραηλίων ἐκώλυσεν. ὅπως
 „δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀσφαλὲς εἶη, ἠπάτησάν με τείχε-
 „σιν αὐτῶν τὴν πόλιν ὀχυρῶσαι προτρέψαντες. καὶ παρὰ
 „Κεσίθ Γάλλῳ τῷ τῶν ἐν Συρίᾳ Ῥωμαϊκῶν ταγμάτων ἡγε-
 „μονεύσαντος Φερεῶν ἰκόντες ἐνεδέξαντο, καταφρονήσαν-
 „τες ἐμῆ τότε μέγα δυναμένη, καὶ πᾶσι δι' ἐκπλήξεως ὄν-
 „τος. πολιορκημένης δὲ τότε τῆς μεγίστης ἡμῶν πόλεως Ἰε-
 „ροσολύμων, καὶ τῷ κοινῇ πάντων ἱερῷ κινδυνεύοντος ἐν τῇ
 „τῶν πολεμίων ἐξουσία γενέσθαι, συμμαχίαν ἐκ ἔπεμψαν
 „μὴ βυλόμενοι δοκεῖν κατὰ Ῥωμαίων ὅπλα λαβεῖν. ἡ δὲ
 „σὴ πατρίς, ὧ Ἰδς, κεκμένη ἐν τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ, καὶ
 „ἀπέχουσα Ἰππῶν μὲν ἑτάδια τριάκοντα, Γαδάρων δὲ ἐξή-
 „κοντα, Σκυθοπόλεως δὲ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τῆς ὑπὸ
 „Βασιλείας, μηδὲ μιᾶς δὲ πόλεως Ἰσραηλίων παρακειμένης,
 „εἰ ἠθέλειν τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίσιν φυλάττειν ῥάως ἐδύνα-
 „το. καὶ γὰρ ἡ τε πόλις, ὅ τε δῆμος ὅπλων εὐπορεῖτο.
 „ἀλλ', ὡς σὺ φῆς, αἴτιος ἦμην ἐγὼ τότε. μετὰ ταῦτα δὲ,
 „τίς, ὧ Ἰδς; πρὸ γὰρ τῆς Ἱεροσολύμων πολιορκίας οἶδας
 „ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐμὲ γενόμενον, καὶ ἰωτάπατα κατὰ κρᾶ-
 „τος ληφθέντα, Φερεῖά τε πολλὰ, πολὺν τε Γαλιλαίων
 „ὄχλον κατὰ τὴν μάχην πεσόντα. τότε ἂν ἐχεῖν ὑμᾶς,
 „πάντως ἀπηλλαγμένους τῷ δι' ἐμὲ φόβῳ, ῥήψασθαι τὰ
 „ὅπλα καὶ παραστῆναι τῷ βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις, ὅτε δὲ
 „ἐχ' ἰκόντες, ἀλλ' ἀναγκαζόμενοι ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτὰς ὡρ-
 „μήσατε πόλεμον. ὑμεῖς δὲ καὶ περιεμείνατε Οὐροσπασια-
 „νὸν, ἕως αὐτὸς ἀφικόμενος μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως
 „προσέλθῃ τοῖς τείχεσι, καὶ τότε διὰ φόβον τὰ ὅπλα
 „κατέθεθε, καὶ πάντως ἂν ὑμῶν ἡ πόλις ἦλω κατὰ κρᾶ-

mae sunt Sepphoris et Tiberias, tua, Iuste, patria.
Sed Sepphoris quidem in media Galilaea sita, et circa
se habens vicos quam plurimos, quaeque facile pote-
rat, si quidem voluisset, aduersus Romanos aliquid
audere, secum tamen statuens suam erga dominos fi-
dem seruare, et me vrbe sua exclusit; edictoquo pro-
hibuit ciuium suorum quinquam Iudaeis merere: vt-
que a me extra periculum esset, dolo me induxerunt
ciues, vt urbem eorum moenibus munirem. quo facto
praesidium receperunt a Cestio Gallo, qui Romanis
legionibus in Syria praeerat: me contempto, qui tunc
potens valde eram et caeteris omnibus terrori. Cum
autem eo tempore oppugnarentur Hierosolyma, vrbs
apud nos amplissima, et parum abesset, quin templum
omnibus commune in hostium potestatem veniret, non
miserunt suppetias, quod videri nollent arma sum-
sisse aduersus Romanos. Tua vero patria, o Iuste,
ad lacum Gennesariten sita, et distans ab Hippo-
triginta stadiis, Gadaris sexaginta, et Scythopoli in
ditione regis centum et viginti, neque Iudaeorum
vrbs vlla ei adiaceret, ea, inquam, si voluisset, fa-
cile Romanis fidem seruare potuit. nam et ciuitati
ipsi et populo abunde armorum erat. Verum, vt
tu dicis, ipse tunc eram in causa: at quis post-
ea, o Iuste? nam antequam obsiderentur Hieroso-
lyma, nosti me sub Romanis fuisse, et vi capta
Iotapata, multaue castella, magnamque populi Ga-
lilaeae partem acie cecidisse. Tunc igitur oportebat
vos, omnino a mei terrore liberatos, arma ab-
iecisse, et auxilio venisse regi Romanisque; quan-
doquidem non sponte, sed necessitate coacti, in
bellum contra eos irruistis. Quin et vos tantisper ex-
spectastis Vespasianum, dum ipse cum omnibus suis
copiis moenibus oppugnandis sese admoueret: ac
tunc demum prae metu arma posuistis, et procul
dubio vestram vi expugnasset urbem, nisi regi sup-

„τος, εἰ μὴ τῷ βασιλεῖ δεομένῳ καὶ τὴν ἄνοιαν ὑμῶν παρα-
 „τεμένη συνεχώρησεν Οὐσπασιανός. ἐν ἑγὼ τοίνυν αἴτιος,
 „ἀλλ' ὑμεῖς οἱ πολεμικὰ φρονήσαντες. τί ἔ μέμνηθε, ὅτι
 „τοσαυτάκις ὑμῶν ἐγκρατὴς γενόμετος, ἔδνα διέφθιρα;
 „σασιάζοντες δὲ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, ἔ δια τὴν πρὸς τὸν
 „Βασιλέα καὶ Ρωμαίους εὐνοίαν, διὰ δὲ τὴν ὑμέτεραν αὐ-
 „τῶν πονηρίαν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε τῶν πολιτῶν ἀπε-
 „κτείνατε, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμῷ πολιορκημένῳ ἐν Ιω-
 „ταπατοῖς ὑπὸ Ρωμαίων. τί δ' ἔχει κατὰ τὴν τῶν Ιερουσολύ-
 „μων πολιορκίαν διχίλιοι Τιβεριέων ἐξητάδωσαν, οἱ μὲν
 „πεπτωκότες, οἱ δὲ ληφθέντες αἰχμάλωτοι; ἀλλὰ σὺ πο-
 „λέμιος ἔ γεγονέναι φήσεις, ὅτι πρὸς Βασιλέα τότε ἔφυγες.
 „καὶ τῷτο δὲ διὰ τὸν ἐξ ἐμῷ φόβον φημί σε πεποικίναί.
 „καὶ γὰρ μὴν πονηρὸς, ὡς λέγεις. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας,
 „ὁ τὴν ψυχὴν σοι συγχωρήσας ὑπὸ Οὐσπασιανῷ θανῆν
 „κατακρίθenti, ὁ τοσάτοις δωρησάμενος χρήμασιν, τίνος
 „ἔνεκεν ὕστερον δις μὲν ἔδωκε, τοσαυτάκις δὲ φυγῇ τὴν
 „πατρίδα προσέταξε; καὶ ἀποθανῆν δὲ κελεύσας ἀπαξ.
 „τῇ ἀδελφῇ Βερνίκη, πολλὰ δεηθείση. τὴν σωτηρίαν ἐχα-
 „ρίσατο; καὶ μετὰ τοσαῦτα δὲ τὰ κακουργήματα τάξιν
 „ἐπιστολῶν σοι πισεύσας, ὡς καὶ ταύτας σὲ εὖρε ραδιερ-
 „γῆντα, ἀπήλασεν τῆς ὄψεως. ἀλλὰ περὶ μὲν τέτων ἐλέγ-
 „χεν ἐπ' ἀκριβὲς ἐγώ. θαυμάζειν δ' ἔπεισί μοι τὴν σὴν
 „ἀναίδειαν, ὅτι τολμᾷς λέγειν, ἀπάντων τῶν τὴν πραγμα-
 „τείαν ταύτην γεγραφότων αὐτὸς ἄμεινον ἐξηγγελκίναί,
 „μήτε τὰ πραχθέντα κατὰ τὴν Γαλιλαίαν ἐπιστάμενος,
 „ἥς γὰρ ἐν Βηρυτῷ τότε παρὰ βασιλεῖ, μὴθ' ὅσα ἔπαθον
 „Ρωμαῖοι ἐπὶ τῆς Ιωταπατῶν πολιορκίας, ἢ ἔδρασαν ἡμᾶς,
 „παρακοληθήσας, μὴθ' ὅσα κατ' ἑμαυτὸν ἔπραξα πολιορ-
 „κούμενος δυνηθεὶς πυθόθαι. πάντες γὰρ οἱ ἀπαγγέλαν-
 „τες ἂν διεφθάρησαν ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης. ἀλλ'
 „ἴσως τὰ κατὰ Ιερουσολυμιτῶν πραχθέντα μετὰ ἀκριβείας
 „φήσεις συγγεγραφέιναι. καὶ πῶς οἶόν τε; ἔτε γὰρ τῷ πο-
 „λέμῳ παρῆνυχες, ἔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνως ὑπομνήματα.

„plicanti vestramque stultitiam excusanti vos condonaf-
„set Vespasianus. Non mea igitur est culpa, sed vestra,
„qui belligerare studuistis. Annon meministis, quod,
„vobis toties superatis, vestrum neminem interfecerim?
„Cum vero vos seditionem inter vosinet agitaretis, non
„ex benevolentia erga regem et Romanos, sed vestrum
„ipsorum ex malitia, centum et octoginta quinque ci-
„ves occidistis, quo tempore ipse a Romanis obsideret
„Iotapatis. Quid? annon in Hierosolymitana obsidione
„recensita sunt Tiberiensium duo millia, qui partim ce-
„ciderunt, partim captiui facti sunt? Sed forsitan tu ho-
„stem te fuisse negabis, quod tum profugeris ad re-
„gem: id quod te fecisse aio mei metu. Et tu quidem
„me hominem improbum esse dicis. Verum rex Agrip-
„pa, qui tibi a Vespasiano capitis damnato vitam indul-
„sit et tam magna pecunia te donavit, qua demum causa
„semel et iterum in vincula te coniecit, totiesque e pa-
„tria in exilium ire iussit? cumque semel te morti ad-
„dixisset, nonne multis Berenices sororis precibus mo-
„tus salutem tibi concessit? Postea vero cum te, tot li-
„cet maleficiis deprehensum, ei ab epistolis esse voluif-
„set, ut comperit, hic quoque te mala fide rem age-
„re, a conspectu suo te abegit. Sed in haec diligen-
„tius inquirere eaque redarguere desino. Caeterum
„mihi subit mirari impudentiam tuam, qui ausus sis
„dicere, te omnibus, qui harum rerum historiam li-
„teris mandarunt, melius eas scriptis tuis enarrasse,
„cum nec ea resciveris, quae per Galilaeam gesta
„sunt, (tunc enim Beryti eras apud regem) nec eo-
„rum, quae Romani passi sunt Iotapatorum obsidio-
„ne, nosae pati fecerunt, notitiam assequutus fue-
„ris; nec res a me gestas, dum obsiderer, discere po-
„tueris. nam omnes, qui ista narrando erant, acie-
„rum conflictu illic perierunt. Sed forte dices, te
„accurate omnia perscripsisse, quae gesta erant contra
„Hierosolymitas. Et qui potuisti, cum nec ei bello
„interfuers, nec Caesaris commentarios legeris? maxi-

„μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς Καίσαρος ὑπομνήμασιν ἐναν-
 „τίαν πεποιήσαι τὴν γραφὴν. εἰ δὲ θαρρείς ἄμεινον ἀπάν-
 „των συγγεγραφέιναι, διὰ τί, ζώντων Οὐεσπασιανῶ καὶ Τί-
 „τῳ τῶν αὐτοκρατόρων τῷ πολέμῳ γενομένων, καὶ βασιλέως
 „Αγρίππας περιόντος ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους αὐτῷ πάντων,
 „ἀνδρῶν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλεῖστον ἡκόντων, τὴν
 „ἱστορίαν ἢ ἐφ' ἑρᾶς εἰς μέσον; πρὸ γὰρ εἴκοσιν ἐτῶν εἶχες
 „γεγραμμένην, καὶ παρ' εἰδόντων ἐμελλεῖ τῆς ἀκριβείας τὴν
 „μαρτυρίαν ἀποφέρεσθαι. νῦν δ', ὅτε ἐκείνοι μὲν ἐκ ἔτι εἰς
 „μὲθ' ἡμῶν, ἐλογχθῆναι δ' ἔνομιζες, τεθαύρηκας. ἢ μὴ
 „ἐγὼ σοι τὸν αὐτὸν τρόπον, περὶ τῆς ἐμαυτῷ γραφῆς ἔδει-
 „σα. ἀλλ' αὐτοῖς ἐπέδωκα τοῖς αὐτοκράτορσι τὰ βιβλία,
 „μόνον ἢ τῶν ἔργων ἤδη βλεπομένων. συνήδην γὰρ ἐμαυ-
 „τῷ τετηρηκότι τὴν τῆς ἀληθείας παραδόσιν, ἐφ' ἣ μαρτυ-
 „ρίας τευξέσθαι προσδοκήσας ἢ διήμαρτον. καὶ ἄλλοις δὲ
 „πολλοῖς εὐθύς ἐπέδωκα τὴν ἱστορίαν, ὣν ἔνιοι καὶ παρετε-
 „τυχέεισαν πολέμῳ, καθάπερ βασιλεὺς Αγρίππας καὶ
 „τινες αὐτοῦ τῶν συγγενῶν. ὁ μὲν γὰρ αὐτοκράτωρ Τίτος
 „ἔτις ἐκ μόνων αὐτῶν ἐβλήθη τὴν γνώσιν τοῖς ἀνθρώποις
 „παραδῆναι τῶν πράξεων, ὥςτε χαράξας τῇ ἑαυτῷ χειρὶ τὰ
 „βιβλία δημοσιεύσεσθαι προσέταξεν. ὁ δὲ βασιλεὺς Α-
 „γρίππας ἐξήκοντα δύο γέγραφεν ἐπιστολάς, τὴν τῆς ἀλη-
 „θείας παραδόσιν μαρτυρῶν. ὣν δὲ καὶ δύο ὑπέταξα, καὶ
 „βηλθῆντι σοι τὰ γεγραμμένα γινῶναι πάρεστιν ἐξ αὐτῶν.
 „ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΙΩΣΗΠΩ ΤΩΙ ΦΙΛΑΤΩΙ
 „ΧΑΙΡΕΙΝ. Ἡδιστα διήλθον τὴν βίβλον. καὶ μοι πολὺ
 „ἐπιμελέστερον ἔδοξας τῶν ταῦτα συγγραφάντων ἡκριβω-
 „κέναι. πέμπε δέ μοι καὶ τὰς λοιπὰς. ἔρρωσο Φίλτατε.”
 „ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΙΩΣΗΠΩ ΤΩΙ ΦΙΛΑΤΩΙ
 „ΧΑΙΡΕΙΝ. Εἰς ὧν ἔγραψας, εἰδὲ μίαν ἔοικας χρῆζειν δι-
 „δασκαλίας ὑπὲρ τοῦ μαθεῖν ἡμᾶς ὅλης ἀρχῆθεν. ὅτ' ἂν
 „πέντοι συντύχῃς μοι, καὶ αὐτός σε πολλὰ κατηχήσω τῶν
 „ἀγνοομένων.” ἔμοι δὲ ἀπαρτιθείσης τῆς ἱστορίας, Αγρίπ-
 „πας, ἢ κολακεύων, εἰδὲ γὰρ ἐπέβαλλεν αὐτῷ, εἰδὲ εἰρω-

„moque est indicio, quod scripseris contra quam Caesar
„in commentariis. Quod si confidis, te caeteris omni-
„bus in scribendo praestitisse, cur non, dum viverent
„Vespasianus ac Titus, quorum imperatorum auspiciis
„confectum erat bellum, et dum Agrippa rex superstes
„esset, cognatique eius, viti Graecarum literarum peri-
„tissimum, historiam tuam in lucem edidisti? eam utique
„ante viginti annos scriptis consignatam habebas: et pote-
„ras ab iis, quibus omnia explorata erant, accuratae di-
„ligentiae testimonium retulisse. Nunc vero, quando illi
„quidem nobiscum esse desierunt, teque redargui non
„posse arbitraris, ausus es librum edere. At non ego
„de meis libris perinde, ac tu, sum veritus: sed ipsis im-
„peratoribus eos obtuli, cum res gestae paene adhuc ante
„omnium oculos versarentur; quippe conscius eram mihi
„servatae ubicunque veritatis. Ac proinde cum testimo-
„nium illorum speravissem, non sum expectatione mea
„frustratus. Quinetiam cum pluribus aliis historiam
„meam communicavi, quorum nonnulli bello interfue-
„rant: inter quos fuit rex Agrippa, et quidam ex eius
„propinquis. Nam Titus quidem imperator ex iis solis
„rerum gestarum notitiam hominibus tradi tantopere vo-
„luit, ut manu sua subscriptos publicari praeceperit: rex
„vero Agrippa duas et sexaginta scripsit epistolas, quibus
„veritatem a me traditam esse testatur. Ex quibus sane
„duas etiam subieci; et tibi, si volueris, inde licet ea
„cognoscere, quae scripta erant.” REX AGRIPPA IO-
„SEPHO CARISSIMO S. Libenter admodum perle-
„gi librum tuum. Et mihi visus es diligenter magis et ac-
„curate, quam alii, qui de iisdem rebus scripserunt, narra-
„tionem contexuisse. Fac autem mihi mittas quod reli-
„quum est illius. Vale, carissime.” „REX AGRIPPA IO-
„SEPHO CARISSIMO S. Ex iis, quae scripsisti, nihil
„desiderare videris, quod aliquis te edoceat, ut nos res
„omnes, quae gestae fuerint ab initio, perspectas habeamus.
„tamen cum me conueneris, ipse faciam, ut auditione ali-
„quam multa accipias, quae forsati ignorasti.” Mihi autem,
„historia absoluta, Agrippa, non adulatione utens, hoc enim

„νευόμενος, ὡς σὺ φήσεις, πόρῳ γὰρ ἦν ἐκείνος τοιαύτης „κακοηθείας, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἑμαρτύρει, καθάπερ „πάντες οἱ ταῖς ἰσορίαις ἐντυγχάνοντες.” ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς τὸν Ἰῦσον, ἀναγκαίαν λαβόντα τὴν παράθεσιν, μέχρι τῶτων λελέχθω.

Ξϛ'. Διοικήσας δ' ἐγὼ τὰ κατὰ τὴν Τιβεριάδα, καὶ καθίσας τῶν Οἰλων συνέδριον, ἐβουλευόμην περὶ τῶν πρὸς Ἰωάννην πραχθησομένων. ἐδόκει μὲν οὖν πᾶσι τοῖς Γαλιλαίοις ὀπλίσαντα πάντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ λαβεῖν παρ' αὐτῷ δίκας ὡς πάσης τῆς εἴσεως αἰτίῃ γεγονότος. ἔκ ἡρεσκόμην δ' ἐγὼ ταῖς γνώμαις αὐτῶν, προαίρεσιν ἔχων τὰς ταραχὰς χωρὶς φόβου καταστέλλειν. ὅθεν δὴ παρήνεσα πᾶσαν εἰσενέγκασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τῆ γνώμῃ τὰ ὀνόματα τῶν ὑπὸ τὸν Ἰωάννην ὄντων. ποιησάντων δὲ ἐκείνων, γνὼς ἐγὼ τὰς ἀνθρώπους, οἵτινες ἦσαν, ἐξέθηκα πρόγραμμα, διὰ τῆς πίσις καὶ δεξιᾶν προτείνων τοῖς μετὰ Ἰωάννη θελήσασι λαβεῖν μετάνοιαν, καὶ ἡμερῶν εἴκοσι χράνεν πρότεινα τοῖς βουλευσασθαι θέλῃσι περὶ τῶν ἑαυτοῖς συμφερόντων. ἠπείλυν δὲ, εἰ μὴ ῥίψωσιν τὰ ὄπλα, καταπρήσων αὐτῶν τὰς οἰκήσεις καὶ δημοσιώσωσιν τὰς ἑστίας. ταῦτα δὲ ἀκῶσαντες οἱ ἄνθρωποι, καὶ ταραχθέντες ἢ τι μετρίως, καταλείπωνι μὲν τὸν Ἰωάννην, τὰ δ' ὄπλα ῥίψαντες ἦκου πρὸς με τετρακιχίλιοι τὸν ἀριθμὸν. μόνοι δὲ τῷ Ἰωάννῃ παρέμεναν οἱ πολῖται, καὶ ξένοι τινὲς ἐκ τῆς Τυρίων μητροπόλεως ὡς χίλιοι καὶ πεντακόσιοι. Ἰωάννης μὲν, ἔτι καταστρατηγηθεὶς ὑπ' ἐμῶ, τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πατρίδι περιφοβὸς ἔμεινεν.

Ξζ'. Κατὰ τῆτον δὲ τὸν καιρὸν Σιπφωρεῖται θαρρήσαντες ἀναλαμβάνουσιν ὄπλα, πεποιθότες τῇ τε τῶν τευχῶν ἀχυρότητι, καὶ τῷ πρὸς ἐτέροις ὄντα με ὀρεῖν. πέμπουσιν δὲ πρὸς Κέσιον Γάλλον, Συρίας δ' ἦν ἕτος ἡγεμὼν, παρακαλῶντες ἢ αὐτὸν ἦκου θάττον παραληψόμενον αὐτῶν τὴν πόλιν, ἢ πέμψαι τὰς Φεμερήσοντας. ὁ δὲ Γάλλος ἐλεύσασθαι μὲν ὑπέχετο, πότε δὲ, ἢ διασάφῃσιν. καὶ γὰρ ταῦτα

„ei non conueniebat, neque, vt tu dices, dissimulatione, „nam plurimum aberat ab ista ingenii malignitate, sed, „quemadmodum ii omnes, qui historias legunt, de veritate eius testimonium perhibebat.” Et haec quidem, quae ad Iustum spectant, quocum necessario instituenda erat comparatio, haecenus dicta sunt.

66. Ego vero cum res Tiberiadis curassem et amicorum concilium coëgissem, deliberabam, quid de Ioannē faciendum esset. Et Galilaeis quidem omnibus placuit, vt, cum eos armis instruxissem, in Ioannem impetum facerem, deque eo tanquam seditionis totius auctore poenas sumerem. At mihi displicebat illorum sententia, cui constitutum erat sine caede tumultus componere. Quamobrem eos adhortatus sum ad curam omnem adhibendam, vt eorum, qui cum Ioanne erant, nomina ediscerent. Quod cum illi fecissent, comperto mihi, qui viri essent, edictum proposui, quo fidem dextramque me illis porrigere dicebam, qui a Ioanne starent, modo resipiscerent: atque viginti dierum spatium ad cogitandum eis praescrispsi, qui suis rebus vellent consulere. Porro minitabar, nisi arma proiicerent, me ignem illorum domibus subiecturum esse, bonaque illorum publicaturum. His illi auditis, et non mediocri timore perculsi, Ioannem quidem relinquunt, armisque proiectis ad me veniebant, numero circiter quatuor hominum millia. Soli vero apud Ioannem manserunt ciues ipsius, et peregrini quidam e Tyrionum metropoli, plus minus mille et quingenti. Ioannes quidem, ita meo vnus stratagemate superatus, deinceps in patria prae metu se continuit.

67. Sub idem autem tempus Sepphoritae sumtis animis ad arma prouolant, freti firmitate moenium, et quod ne viderent aliis rebus dislineri. Itaque mittunt ad Cassium Gallum, (erat autem is tum Syriae praefes) rogantes, vt aut ipse ocyus veniret in suam fidem illorum ciuitatem accepturus, aut saltem eo mitteret militum praesidium. Gallus vero se quidem venturum esse promittit; sed de tempore nihil constituit. Et ego, cum ista

πυθόμενος, ἀναλαβὼν τὰς σὺν ἑμοὶ στρατιώτας, καὶ ὁρ-
 μήσας ἐπὶ τῆς Σεκφωρίτας, εἶλον αὐτῶν τὴν πόλιν κατὰ
 κράτος. λαβομενοὶ δ' ἀφορμῆς οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ παρῆναι
 τῷ μίσθῳ τὸν καιρὸν οἰσθέντες, εἶχον γὰρ ἀπεχθῶς καὶ
 πρὸς ταύτην τὴν πόλιν, ὥρμησαν ὡς ἄρδην ἀφανίσοντες
 πάντας σὺν τοῖς ἐποίκοις. εἰσδραμόντες οὖν ἐντερίμνησαν
 αὐτῶν τὰς οἰκίας, ἐρήμης καταλαμβάνοντες. οἱ γὰρ ἄν-
 θρωποι δέισαντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνέφυγον. διήρπα-
 ζον δὲ πάντα, καὶ τρόπον ὁδὸν πορθέσιως κατὰ τῶν
 ὁμοφύλων παρελίμπανον. ταῦτ' ἐγὼ θασάμενος, σφόδρα
 διτίθην ἀνιερῶς, καὶ παύεσθαι προσέταττον αὐτοῖς, ὑπο-
 μιμνήσκων, ὅτι τοιαῦτα δεῖν ὁμοφύλης ἢ ἔστιν ὄσιον. ἐπὶ
 δ' ἔτε παρακαλῶντος, ἔτε προσάσσοντος ἤκηον, εἴκα δὲ
 τὸ μῖστος τὰς παραινέσεις, τὰς πιστοτάτας τῶν περὶ ἐμὲ
 φίλων ἐκέλευσα διαδῆναι λόγους, ὡς Ῥωμαίων μετὰ μεγά-
 λης δυνάμεως κατὰ τὸ ἔτερον μέρος τῆς πόλεως εἰσβεβλη-
 κῶτων. ταῦτα δ' ἐποίκιν ὑπὲρ τῆς τῆς Φήμης ἐμπιστάσεως
 ἐπιχρῆν μὲν τῶν Γαλιλαίων τὰς ὁρμὰς, διασωσάμην δὲ τὴν
 τῶν Σεκφωριτῶν πόλιν. καὶ τέλος προϋχώρησε τὸ στρατή-
 γημα. τῆς γὰρ ἀγγελίας ἀκούσαντες, ἐφοβήθησαν ὑπὲρ
 αὐτῶν, καὶ καταλιπόντες τὰς ἀεσπαγὰς ἐφυγον. μάλιστα
 δὲ, ἐπεὶ καί με τὸν στρατηγὸν ἰώρων ταῦτά ποιοῦντά. πρὸς
 γὰρ τὸ πρὶν τῆς Φήμης, ἐσκηπτόμην ὁμοίως αὐτοῖς δια-
 τίθεσθαι. Σεκφωρεῖται δὲ, παρ' ἐλπίδα τὴν ἑαυτῶν, ὑπὸ
 τῷ ἐμῷ σοφίσματος ἐσώθησαν.

ξη'. Καὶ Τιβεριὰς δὲ παρ' ὀλίγον διηπάσθη ὑπὸ Γα-
 λιλαίων, τοιαύτης αἰτίας ὑποπεσούσης. τῶν ἐκ τῆς βελῆς
 οἱ πρῶτοι γράψουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλῶντες ἀφι-
 κέσθαι πρὸς αὐτὰς παραληφόμενον τὴν πόλιν. ὑπέχρητο βα-
 σιλύς ἐρχεσθαι, καὶ τὰς ἐπιστολάς ἀντιγράψαι, καὶ τῶν πε-
 ρὶ τὸν κοιτῶνά τι, Κρίσπῳ μὲν τῆνομα, τὸ δὲ γένος Ἰσδαίου,
 δίδωσι πρὸς τῆς Τιβεριᾶς φέρειν. τῶτον κομίσαντα γραμ-
 ματα γνωρίσαντες οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ συλλαβόντες ἄχρηστον
 ἐπ' ἐμὲ. τὸ δὲ πᾶν πλῆθος, ὡς ἤκουσε, παροξυνθὲν, ἐφ'

accepissem, assumtis mecum militibus meis et in Sepphoritas facta impressione, vi illorum urbem expugnabam. Galilaei vero, hac occasione arrepta, ratique, sibi adesse odii sui sariandi tempus, (isti enim ciuitati infesti erant infensique) incitati ferebantur in eam, quasi ciues omnes aduenasque ad internecionem usque deleturi. Itaque cum excursionem fecissent, aedes illorum, quas incolis vacuas deprehendebant, igne cremarunt. nam homines praec metu in arcem confugiebant. Diripiebant autem omnia, nec ullum vastationi modum adhibebant aduersus populares suos. Ista cum ego animaduertissem, vehementer dolebam, illisque imperabam, ut desinerent, nefas esse suggerens ita tractare eiusdem tribus homines. Postquam vero neque obsecraui, neque imperanti, morem gererent, (nam admonitionibus praeualebat odii magnitudo) amicorum, qui circa me erant, fidissimos iussi rumorem spargere, Romanos cum magna militum manu irruptionem fecisse in alteram urbis partem. Haec autem eo faciebam, ut, fama eius rei percrescente, Galilaeorum quidem impetus reprimeretur, seruarieturque Sepphoritarum ciuitas. Tandemque mihi bene successit hoc stratagema. Audito enim eiusmodi nuncio, sibiipsis timuerunt; relictisque a tergo, quae rapta ceperant, fugae se mandarunt; praesertim cum me ducem suum eadem facere viderent. nam ad fidem rumori faciendam, simulabam, me similiter ac illos periculo terreri. Sepphoritae autem praeter omnium suorum spem hoc meo commento salutem consequuti sunt.

68. Sed et Tiberias parum absuit quina Galilaeis diriperetur, ex huiusmodi causa. Senatus eius primores scribunt ad regem, rogantes, ut ad eos veniret urbemque sub imperium suum acciperet. Rex se venturum promittebat, illisque rescripsit; et literas ad Tiberienses perferendas cuidam eorum dedit, qui ei a cubiculo erant, Crispo quidem nomine, genere vero Iudaeo. Galilaei hunc, qui literas deferrebat, a suis agniti comprehenduntque, ad me ducunt: plebs autem omnis, hac re au-

δπλα τρέπεται. συναχθέντες δὲ πολλοὶ πανταχόθεν κατὰ τὴν ἐπιῴσαν, ἤκον εἰς Ἀσωχὴν πόλιν, ἐνθα δὲ τὴν κατάλυσιν ἐποιῶμην, καταβοήσεις τε σφόδρα ἐποιῶντο, προδόντι ἀποκαλῶντες τὴν Τιβερίαδα καὶ βασιλέως Φίλην. ἐπιτρέπειν τε ἤξιον αὐτοῖς καταβάσιν ἄρην ἀφανίσαι. καὶ γὰρ πρὸς τὰς Τιβεριεὺς ἔχον ἀποχθῶς, ὥς πρὸς τὰς Σεπφωρίτας.

ΞΘ'. Εγὼ δὲ ἀκῶσας ἠπόρεν, τίνα τρόπον ἐξαρκάσω τὴν Τιβερίαδα τῆς Γαλιλαίων ὀργῆς ἐπ' αὐτῆς. ἀρνήσασθαι γὰρ ἔκ ἐδυναμην, μὴ γεγραφέναι τὰς Τιβεριεὺς καλῶντας τὸν βασιλέα· ἤλεγχον γὰρ αἱ παρ' ἐκείνῃ πρὸς αὐτὰς ἀντιγραφὰ τὴν ἀλήθειαν. σύνως ἔν πολλῇ ὥραν γενόμενος, „ὅτι μὲν ἡδικήκασιν, εἶπον, Τιβεριεὺς, οἶδα „καγὼ· τὴν πόλιν δὲ αὐτῶν ὑμᾶς ἔκωλύσω διαρκάσαι. δι' ὅμως καὶ μετὰ κρίσεως τὰ τηλικαῦτα πράττειν. ἔγὰρ μόνον Τιβεριεὺς προδότης τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν „γεγόνασιν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ δοκιμωτάτων. προσμείνατε δὲ, μέχρι τὰς αἰτίας ἀκριβῶς ἐκμάθω, καὶ τότε πάντας ὑποχειρεῖς ἔξετε, καὶ ὅσας ἰδία „ἐπάξαι δυνήσεσθαι αὐτῶν.“ καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔπεισα τὸ πλῆθος, καὶ παυσάμενοι τῆς ὀργῆς διελύθησαν. τὸν παρὰ βασιλέως δὲ πεμφθέντα δῆσαι κελεύσας, μετ' ἑπτά ἡμέρας ἐπὶ τινὰ τῶν ἐμαυτῷ χρειῶν ἐπείγυσαν σκηψάμενος ἐκδημῶν τῆς βασιλείας, καλέσας τὸν Κρίσπον λάθρα, προσέταξα μεθύσαι τὸν στρατιώτην Φύλακα, καὶ φυγεῖν πρὸς βασιλέα. Τιβερίας δὲ μέλλουσα δεύτερον ἀφανίζεσθαι, στρατηγία τῇ ἐμῇ καὶ προνοῇ τῇ περὶ αὐτῆς ἔξυν ἔτως κίνδυνον διέφυγεν.

Ο'. Κατὰ τῆτον δὲ τὸν καιρὸν Ἰῦτος ὁ Πιτῆ παῖς λαθὼν ἐμὲ διαδιδράσκει πρὸς τὸν βασιλέα. τὴν αἰτίαν δὲ, δι' ἣν τῆτον ἔπραξεν, ἀφηγήσομαι. λαβόντος ἀρχὴν Ἰουδαίοις τῷ πρὸς Ῥωμαίους πολέμῳ, Τιβεριεὺς διεγνώκεισαν ὑπακύνειν βασιλεῖ, καὶ Ῥωμαίων μὴ ἀφίστασθαι. κίθητι δ'

cta, valde exasperata erat, et ad arma procurrebat. cumque multi postridie eius diei undique congregati essent, ad urbem Asochin, in qua tum diuerfabar, confestim veniebant; et vehementer vociferabantur, Tiberiada proditricem appellantes regisque amicam: postulabantque, ut permitterem eos, descensu illic facto, eam funditus euertere soloque aequare. Tiberiensibus quippe aequae infensi erant ac Sepphoritis.

69. Ego vero, istis auditis, mecum dubitabam, quo modo Tiberiadem iratis Galilaeis eriperem. nam inficiari non potueram, Tiberienses literis regem ad se, deditio-nem facturos, acciuisse: nam literae, ab illo ad eos re-scriptae, rei veritatem arguebant. Itaque cum diu taci-tus inecum cogitassem, tandem respondebam: „Tibe-rienses quidem inique egisse et ipse noui; nec per me „stabit, quo minus urbem eorum diripiatis. veruntamen „eiusmodi quid non nisi adhibito iudicio admittendum. „non enim soli Tiberienses libertatem nostram prodide-runt: sed et multi eorum, qui in Galilaea fidei spectatis-simae habentur. Quare manete tantisper, dum exactius „edidicero, quinam fuerint proditionis auctores: et tunc „eos omnes in potestate vestra habebitis, et quotquot eo-rum vos singuli reos adducere potestis.” Atque haec loquutus persuasi multitudini: moxque, ubi ira refederat, domum quisque suam discesserunt. Cum autem eum, qui a rege missus erat, vinciri iussissem, non ita multis post diebus cum simulassem, me necesse habere e regno abire ad aliquid negotii conficiendum, Crispo ad me clam ac-cito, iussi, ut militum custodem suum inebriaret, atque ita ad regem fugeret. Iam vero cum in extremo excidii discrimine iterum constituta esset Tiberias, mea solertia, qua ei providebam, periculum breui adeundum hoc mo-do effugit.

70. Sub idem tempus Iustus Pisti filius, me inscio, ad regem perfugit. Causam autem, cur ita fecerit, pau-cis exponam. Cum primum ortum esset bellum, quod Iudaei contra Romanos gesserunt, Tiberienses decreuerant regi parere et a Romanis neutiquam desciscere. Iustus vero

αὐτὸς Ἰῦτος ἐφ' ὅπλα χωρῆσαι, νεωτέρων αὐτὸς ἐφιέμενος πραγμάτων, καὶ δι' ἐλπίδος ἔχων ἄρξεν Γαλιλαίων τε καὶ τῆς ἑαυτῷ πατρίδος. ἃ μὴ τῶν προσδοκηθέντων ἐπέτυχεν. Γαλιλαῖοί τε γὰρ, ἐχθρῶς ἔχοντες πρὸς τὴν Τιβεριεῖς, διὰ μὴν ὧν ὑπ' αὐτῷ πρὸ τῆς πόλεως ἐπεπόνθεισαν, ἢ κ' ἠνείχοντο στρατηγῶντος αὐτῶν Ἰῦτα. καὶ γὰρ δὲ τὴν προσασίαν τῆς Γαλιλαίας πισυθεὶς ὑπὸ τῷ κοινῷ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, πολλάκις εἰς τοσαύτην ἦκον ὀργήν, ὥς ὀλίγῃ δὴν ἀποκτεῖναι τὸν Ἰῦτα, φέρον αὐτῷ τὴν μοχθηρίαν ἢ δυνάμενος. δέσας ἦν ἐκείνος, μὴ καὶ λάβῃ τέλος ἅπαξ ὁ θυμὸς, ἔπειψε πρὸς βασιλέα, κρείσσοι καὶ ἀσφαλότερον οἰκήσιν παρ' ἐκείνων νομίζων.

οά. Σιπφωρίται δὲ, παραδόξως τὸν πρῶτον κίνδυνον διαφυγόντες, πρὸς Κέσιον Γάλλον ἐπειψαν, καὶ ἦκον παρεκάλειν ὥς αὐτὸς θάττον παραληφόμενοι τὴν πόλιν, ἢ πέμπειν δύναμιν τὴν ἀνακόψουσαν τὰς ἐπ' αὐτὴς τῶν πολυμιῶν ἐπιδρομαίς. καὶ τέλος ἐπεισαν τὸν Γάλλον πέμψαι δύναμιν αὐτοῖς ἱππικὴν τε καὶ πεζικὴν πάλιν συχνήν, ἣν ἐλθῶσαν νυκτὸς εἰσεδέξαντο. κακῆμένης δὲ ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς στρατίας τῆς περίεχ' χώρας, ἀναλαβὼν ἐγὼ τὰς περὶ ἐμὲ στρατιώτας, ἦκον εἰς Γαρεισίμην. ἐνθα βαλλόμενος χάρακα πόρρω τῆς Σιπφωριτῶν πόλεως ἀπέχων εἰκόσι νυκτὸς ἐπ' αὐτὴν προσέμιξα, καὶ τοῖς τείχεσιν προσέβαλλον. καὶ διὰ κλιμάκων ἐμβήσας συχρὺς τῶν στρατιωτῶν, ἐγκρατὴς τῷ πλείεσθ' τῆς πόλεως μέρος ἐγενόμην. μετ' ἢ πολὺ δὲ διὰ τὴν τῶν τόπων ἄγνοιαν ἀναγκαζόμεντες ἀνχωρήσαμεν, ἀνελόντες μὲν δύο καὶ δέκα Ρωμαίων πεζῆς, δύο δὲ ἱππεῖς, ὀλίγας δὲ Σιπφωριτῶν, αὐτοὶ δὲ ἕνα μόνον ἀπεβάλομεν. γενομένης δὲ ὕστερον ἡμῖν κατὰ τὸ πεδίον μάχης πρὸς τὰς ἱππεῖς, μέχρι πολλῷ καρτερώς διακινδυνεύσαντες ἠττήθημεν. περιελθόντων γὰρ μὲ τῶν Ρωμαίων, οἱ μετ' ἐμὲ δέσαντες ἔφυγον εἰς τὴν πίσω. πίπτει δὲ τῆς κατατάξεως ἐκείνης εἰς τῶν πεπιστευμένων τὴν τῷ σώματός με Φυλακὴν, Ἰῦτος τὸνομα, καὶ παρὰ βασιλεῖ τότε τὴν αὐτὴν

suadet eos arma capere, quod et ipse novis rebus studeret, speraretque imperium adipisci Galilaeorum patriaeque suae. non tamen voti compos factus est. Nam et Galilaei Tiberiensibus infensi, ex ira, quam conceperant ob ea, quae ante bellum susceptum ab eo passi fuerant, Iustum pro duce habere non ferebant. Quin et ego, cui commissa erat praefectura Galilaeae a communi Hierosolymorum, saepenumero adeo ira accensus eram, ut parum abfuerim a Iusto occidendo, quod malitiam ejus perpeti nequiverim. Ille igitur veritus, ne ira mea aliquando in caedem prorumperet, ad regem misit, fore ratus, ut apud illum et melius et tutius habitaret.

71. Sepphoritae autem, praeter opinionem e primo periculo elapsi, ad Cestium Gallum miserunt, rogantes, ut ad eos ocyus veniret, urbem in fidem suam accepturus, aut militum manum expediret, quae hostium incursiones reprimeret. Tandemque persuaserunt Gallo de integro ad eos mittere copias aliquammultas pedestres equestresque: quas, cum venissent, noctu in urbem receperunt. Cum autem regio finitima a militibus Romanis vexaretur, ipse, assumtis, qui mecum erant, militibus, Garesimen veniebam; ubi, castris positus valloque circumdatis, cum abessem a Sepphori viginti stadiorum intervallo, nocte copiis urbi admotis moenibus successi: cumque per scalas magnam militum vim ea scandere fecissem, maximam urbis partem in meam potestatem redigebam. Non multo autem post propter locorum ignorantiam necessitate coacti regressi sumus, occisis duodecim quidem Romanorum peditibus, duobus vero equitibus, et Sepphoritarum nonnullis: vno tantum e nostris desiderato. Aliquanto autem post praelio in planitie cum equitibus conferto, cum diu pericula fortiter adiissemus, tandem victi sumus. Nam cum circumventus essem a Romanis, qui mecum erant prae metu terga vertebant. Ex illa vero acie cadit vnus eorum, quibus credita erat corporis mei custodia, Iustus nomine, qui apud regem

τάξιν ἐρχομένους. κατὰ τῆτον δὲ τὸν καιρὸν ἡ παρα βασι-
λέως δύναμις ἦεν ἰππικὴ τε καὶ πεζικὴ, καὶ Σύλλας ἐπ'
αὐτῆς ἡγεμὼν, ὁ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων. ὅτος οὖν βαλ-
λόμενος στρατόπεδον Ἰσλιάδος ἀπέχον σαδείας πέντε, Φε-
ρραν ἐπέστησε ταῖς ὁδοῖς, τῇ τε εἰς Κανὰ ἀγύσῃ, καὶ τῇ εἰς
Γάμαλα τὸ Φρέριον, ὑπὲρ τῷ τὰς παρὰ τῶν Γαλιλαίων
ὠφελείας τοῖς ἐνοικοῖς ἀποκλείειν.

οἱ β'. Ταῦτα δ' ὥς ἐγὼ ἐκπορόμενον, πέμπω διχιλίους
ὀπλίτας, καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Ἰερεμίαν. οἱ δὲ, καὶ χάρα-
κα θίντες ἀπὸ σαδείας τῆς Ἰσλιάδος πλησίον τῷ Ἰορδάνῃ
ποταμῷ, πλέον ἀκροβολισμῶν ἔδεν ἔπραξαν, μέχρι τρις-
χιλίους ἐγὼ στρατιώτας ἀναλαβὼν ἦκον πρὸς αὐτῆς. κατὰ
δὲ τὴν ἐπιῴσαν ἡμέραν, ἐν τινι Φάραγγι καθίσας λόχον
ἐκ ἁπῶθεν αὐτῶν τῷ χάρακι, προσκαλύμην τὰς βασιλι-
κὰς εἰς μάχην, παραινίσας τοῖς μετ' ἐμῷ στρατιώταις στί-
ψαι τὰ νῶτα, μέχρις ἂν ἐπισπᾶσονται τὰς πολεμίας προ-
ελθεῖν. ὅπερ καὶ ἐγένετο. Σύλλας γάρ, εἰκάσας ταῖς
ἀληθείαις τὰς ἡμετέρας Φεύγειν, προσελθὼν ἐπιδιώκειν οἷός
τε ἦν. κατὰ νῶτα δ' αὐτὸν λαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῆς ἐνδρας,
καὶ σφοδρὰ πάντας ἐθορύβησαν. ἐγὼ δὲ εὐθύς ὀξείᾳ
χρησάμενος ὑποστροφῇ μετὰ τῆς δυνάμεως ὑπήντησα τοῖς
βασιλικοῖς, καὶ εἰς Φυγὴν ἔτρεψα. καὶ κατάρθωτό μοι
κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ πρᾶξις, μὴ ἐμποδῶν γενομένη
δαίμονός τις· ὁ γὰρ ἵππος, ἐν ᾧ τὴν μάχην ἐποιόμην, εἰς
τελματάδῃ τόπον ἐμπιστῶν, συγκατήνεγκέ με ἐπὶ τῷ ἐδά-
φει. θρασύσεως δὲ τῶν ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρπὸν
τῆς χειρὸς, ἐκομίσθην εἰς κώμην Κεφαρνώμην λεγομένην. οἱ
δὲ ἐμοὶ ταῦτ' ἀκούσαντες, καὶ δεδοικότες, μή τι χεῖρον ἔπα-
θον, τῆς μὲν ἐπὶ πλείον διώξεως ἀπέχοντο, ὑπέστρεφον δὲ
περὶ ἐμὴ λίαν ἀγωνιῶντες. μεταπεμψάμενος οὖν ἰατρὰς καὶ
θεραπευτοὺς, τὴν ἡμέραν ἐκείνην αὐτῷ κατέμεινα πυρέξας,
δόξαν τε τοῖς ἰατροῖς, τῆς νυκτὸς εἰς Ταριχείας μετακο-
μίσθην.

οἱ γ'. Σύλλας δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτῷ, πυθόμενοι τὰ κατ'

aliquando eundem locum tenuerat. Per idem autem tempus a rege veniebant copiae equestres pedestresque, et Sylla, qui dux eis praeerat, satellitum regionum praefectus. Hic igitur, cum ad stadia quinque a Iuliade castra posuisset, custodias praefecit viis, vni ad Cana ducenti, alteri ad castellum Gamala, ut omni a Galilaeis commeatu incolas excluderet.

72. Ista quam primum ego acceperam, duo militum millia eo mitto, et, qui dux illis esset, Ieremiam. Illi vero, positis prope Iordanem amnem castris stadii intervallo a Iuliade, ad nullam nisi velitarem pugnam venerunt, donec ipse ad eos me conferebam cum tribus militum millibus. Sequenti vero die cum insidias in valle quadam collocaissem, haud ita procul ab illorum castris, regios ad pugnam prouocabam, admonitis, qui mecum erant, militibus, tantisper terga ut obnerterent, quoad hostes ad progrediendum elicerent: id quod factum erat. Nam Sylla, ratus, nostros fugam non simulatam capessere, egressus sese ad nos persequendum expediebat. A tergo autem ipsum occupant, qui ex insidiis surgebant, et caeteros omnes valde perturbant. Ego vero e vestigio celeriter conuersus cum meis omnibus regiis obuiam processi, et in fugam compuli. Atque praelium mihi ea die ex animi sententia successisset, nisi fors quaedam mihi obstitisset. Equus enim, ex quo pugnabam, in locum coenosum forte incidens, simul cum ipso me solo allisit. Cum autem articulorum ad manus carpum facta esset contusio, deportatus eram in vicum, cui nomen Cepharnome. At mei, cum ista audiuisent, sollicitique essent, ne quid forsitan peius mihi acciderit, ab hostibus quidem persequendis destiterunt, atque reuersi de me vehementer animis agebantur. Accitis igitur medicis et curatione adhibita, ibi per eam diem mansi, quod febriculam haberem, et nocte ex medicorum sententia translatus eram Taricheas.

73. Sylla autem et qui cum eo erant, ubi ad eos per-

ἐμὲ, πάλιν ἐθάρσυναν. καὶ γινόντες ἀμελεῖσθαι τὰ περὶ τὴν φυλακὴν τῷ στρατοπέδῳ, διὰ νυκτὸς ἱππέων λόχον ἰδεύσαντες ἐν τῷ πέραν τῇ Ἰορδάνῃ, γενομένης ἡμέρας εἰς μάχην ἡμᾶς προεκαλείσαντο. τῶν δ' ὑπακασάντων καὶ μέχρι τῷ πεδίῳ διελθόντων, ἐπιφανέντες οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἱππεῖς, καὶ ταράξαντες αὐτὸς εἰς φυγὴν ἔτρεψαν, ἕξ τε τῶν ἡμιτέρων ἔκτειναν, ἢ μὴν μέχρι τέλους τὴν νύκτα ἤγαγον. καταπεπλευκέναι γάρ τινας ὀπλίτας ἀκούσαντες ἀπὸ Ταριχείων εἰς Ἰβλιάδα, φοβηθέντες ἀνεχώρησαν.

οἱ δ' Μετ' ἔτι πολὺν δὲ χρόνον Οὐσπασιανὸς εἰς Τύρον ἀφικνεῖται, καὶ σὺν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀγρεύπας. καὶ οἱ Τύριοι βλασφημεῖν ἤρξαντο τὸν βασιλέα, Τυρίων αὐτὸν καλῶντες καὶ Ῥωμαίων πολέμιον. τὸν γὰρ στρατοπεδάρχην αὐτῷ Φίλιππον ἔλεγον προδεδωκέναι τὴν βασιλικὴν αὐλὴν, καὶ τὰς Ῥωμαίων δυνάμεις τὰς ἦσας ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὴν αὐτῷ πρόσαξιν. Οὐσπασιανὸς δὲ ἀκούσας Τυρίοις μὴν ἐπέπληξεν, ὑβρίζουσιν ἄνδρα, καὶ βασιλέα καὶ Ῥωμαίους Φίλον, τῷ δὲ βασιλεῖ παρήγγειλε πέμψαι Φίλιππον εἰς Ῥώμην ὑφίξοντα λόγον Νέρωνι περὶ τῶν πεπραγμένων. Φίλιππος δὲ πεμφθεὶς ἔχ' ἦκεν εἰς ἄψιν Νέρωνι. καταλαβὼν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄντα διὰ τὰς ἐμπεισάσας ταραχὰς καὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ὑπέστρεψε πρὸς τὸν βασιλέα. ἐπεὶ δὲ Οὐσπασιανὸς εἰς Πτολεμαῖδα παρεγένετο, οἱ πρῶτοι τῶν τῆς Συρίας Δέκα πόλεων κατεβόων Ἰσχυρὴ τῇ Τιβερίδι, ὅτι τὰς κώμας αὐτῶν ἐπέπλησεν. παρέδωκεν οὖν αὐτὸν Οὐσπασιανὸς τῷ βασιλεῖ κολαδοσόμενον ὑπὸ τῶν τῆς βασιλείας ὑποτελῶν. ὁ βασιλεὺς δ' αὐτὸν ἔδωκεν, ἐπικρυψάμενος τῷ Οὐσπασιανόν, ὡς ἀνωτέρω διεδήλωται. Σεπφωρεῖται δ' ὑπαντήσαντες, καὶ ἀσπασάμενοι Οὐσπασιανόν, λαμβάνουσι δυνάμιν καὶ στρατηγὸν Πλακίδον, ἀναβάντες δὲ μετὰ τέτων, ἐπομένῃ μὲν, ἄχρι τῆς εἰς Γαλιλαίαν Οὐσπασιανῷ ἀφίξεως. περὶ ἧς, τίνα τρόπον ἐγένετο, καὶ πῶς περὶ Ταριχείαν κώμην τὴν πρώτην πρὸς ἐμὲ μάχην ἐποιήσατο, καὶ ὡς ἐκείθεν εἰς τὰ Ἰωτάκاتا ἀνεχώρησαν,

lata essent, quae mihi acciderant, animos resumerunt: cuique nouissent, negligentius custodiri castra, noctu trans Iordanem collocata in insidiis equitum turina, prima luce nos ad praelium prouocarunt. Quibus pugnam non detrectantibus, et in planitiem progressis, coorti e latebris equites, nostris terrore iniecto, eos in fugam verterunt. E nostris etiam sex occiderunt, sibi tamen e manibus victoriam excidere passi sunt. nam cum audissent, milites nonnullos Taricheis nauibus Iuliada aduectos esse, praemetu receptui cecinerunt.

74. Non multo autem post Vespasianus Tyrum venit, et cum eo Agrippa rex. atque Tyrii regem maledictis inceslere coeperunt, hostem eum vocantes et Tyriorum et Romanorum. Eius enim exercituum praefectum Philippum regiam prodidisse dicebant, et Romanorum milites, qui Hierosolymis erant, idque ipsius iussu. At qui Vespasianus, his auditis, Tyrios quidem obiurgauit; quod virum, et regem et Romanorum amicum, contumeliis afficerent; regem vero adhortatus est, ut Philippum Romam mitteret, Neroni eorum, quae gesta erant, rationem redditurum. Philippus proinde Romam missus in Neronis conspectum non veniebat. cum enim offendisset eum in extremis agentem propter tumultus, qui inciderant bellumque ciuile, ad regem reuersus est. Vespasianus autem, posteaquam Ptolemaïda adueniret, Decapolitanorum primores in iustum Tiberiensem palam vociferabantur, quod vicos eorum incenderit. Quamobrem Vespasianus eum regi in potestatem tradidit, ut poenas daret regni stipendiariis. At rex eum, inscio Vespasiano, in vincula coniecit, quemadmodum supra dictum est. Tum Sephoritae, obuiam progressi Vespasiano, eoque salutato, praesidium ab eo acceperunt duce Placido: cumque illis ascenderunt, me a tergo eos persequente, donec in Galilaeam veniret Vespasianus. De quo aduentu, et cuiusmodi erat, et quo modo circa vicum Taricheam mecum acie primum conflixerunt, utque illinc in Iotapata se re-

καὶ τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὴν ταύτης πολιορκίαν, καὶ ὃν τρόπον ζῶν λεφθεῖς ἐδέσθην, καὶ πῶς ἐλύθην, πάντα τε τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὸν Ἰσθαϊκὸν πόλεμον καὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν, μετὰ ἀκριβοῦς ἐν ταῖς περὶ τῆς Ἰσθαϊκῆς πολέμου βιβλοῖς ἀπήγγελα. ἀναγκαῖον δ' ἐστίν, ὥς οἶμαι, καὶ ὅσα μὴ κατὰ τὸν Ἰσθαϊκὸν πόλεμον ἀνέγραψα τῶν ἐν τῷ βίῳ μὲ πεπραγμένων νῦν προσαναγράψαι.

οἱ. Τῆς γὰρ τῶν Ἰωταπάτων πολιορκίας λαβῆσθαι τέλος, γινόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἐφυλασσόμενη, τὰ πολλὰ διὰ τιμῆς ἄγοντός με Οὐεσπασιανῆ. καὶ δὴ κελεύσαντος αὐτῆς ἡγαγον μὲν τινα παρθένον ἐκ τῶν αἰχμαλωτιδῶν τῶν κατὰ Καῖσάρειαν ἀλυσάν ἰσχυρίων. ἡ παρέμεινεν δ' αὕτη μοι πολὺν χρόνον, ἀλλὰ, λυθέντος καὶ μετὰ Οὐεσπασιανῆς πορευθέντος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπηλλάγη. γυναῖκα δ' ἑτέραν ἡγαγον κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. κατέειδεν ἐπὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν συμπεμφοθεῖς Τίτω, πολλάκις ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσα, τῶν τε Ἰσθαίων διὰ σπυδαῆς ἐχόντων ὑποχείριόν με λαβεῖν τιμωρίας ἕνεκεν, καὶ Ῥωμαίων, ὅσας νικηθεῖς, πάσῃν τῇτο κατ' ἐμὴν προδοσίαν δοκούντων, σιτιεῖς καταβοήσεις ἐπὶ τῇ αὐτοκράτορος ἐγίνοντο, κολάζειν με αἷς καὶ αὐτῶν προδότῃ ἀξιώντων. Τίτος δὲ Καῖσαρ, τὰς τῆς πολέμου τύχας ἐκ ἀγνοῶν, σιγῇ τὰς ἐπ' ἐμὲ τῶν στρατιωτῶν ἐξέβλευεν ὁρμαῖς. ἤδη δὲ κατὰ κράτος τῆς τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως ἐχομένης, Τίτος Καῖσαρ ἐπειθὲν με πολλάκις ἐκ τῆς κατατρεφῆς τῆς πατρίδος πᾶν δ, τι θέλομι λαβεῖν. συγχωρεῖν γὰρ αὐτὸς ἐφασκεν. ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πεσῆσθαι μηδὲν ἔχων τιμιώτερον, ὃ τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν εἰς παράμυθίαν λαβὼν φυλάξαιμι, σωμάτων ἐλευθέρων, τὴν αἴτησιν ἐποιεῖμην Τίτον, καὶ βιβλίων ἱερῶν ἔλαβον, χαρισαμένα Τίτῃ. μετ' ἡ πολὺ δὲ καὶ τῶν ἀδελφῶν μετὰ πενήτηντα Φίλων αἰτησάμενος, ἐκ ἀπέτυχον. καὶ εἰς τὸ ἱερὸν δὲ πορευθεὶς, Τίτῃ τὴν ἐξουσίαν δόν-

ceperunt, quaeque ipse gessi in eius loci obsidione, et qui factum est, ut ipse viuis captus vinculis adstrictus fuissim, et non multo post solutus, quae item ipse in bello Iudaico perfeci, quaeque spectant ad Hierosolymorum obsidionem, in libris de Bello Iudaico non perfunctorie narraui. Mihi autem necessarium esse arbitror, ut res a me in vita mea gestas, quas in libros de Bello Iudaico non retulerim, nunc denum memorarem.

75. Iotapatorum igitur obsidione ad finem perducta, cum iam essem in Romanorum potestate, summa diligentia asseruabar, magno tamen in honore a Vespasiano habitus. ideo illius iussu in uxorem ducebam virginem quandam, ex illarum numero, quae Caesareae captae erant, istius loci indigenam. Verum apud me non diu manebat, sed cum vinculis solutus essem et cum Vespasiano vna profectus Alexandriam, a me discessit: uxorem autem alteram ducebam Alexandriae. Illinc quoque vna cum Tito missus ad Hierosolymorum obsidionem, non semel de vita periclitatus sum; et Iudaeis modis omnibus id agentibus, ut me in potestatem suam redigerent, quo me supplicio afficerent; et Romanis, quoties cladem aliquam acciperent, ac si ea ex mea proditione accidisset, continuo imperatorem appellantibus, et me ad poenam tanquam illorum proditorem deposcentibus. At Titus Caesar, non ignarus belli vicissitudinum, militum in me impetum silentio discutebat. cumque in eo esset urbs Hierosolymorum, ut vi expugnaretur, subinde me hortabatur Titus Caesar, ut ex patriae excidio, quicquid vellem, ipse sumerem: quippe hanc potestatem se mihi concedere dicebat. Ego vero patria collapsa nihil prius habens et antiquius, quod in mearum calamitatum consolationem acceptum seruarem, quam corpora libera, Titum ea poscebam, simulque libros sacros, quos dono mihi dedit Titus. Cum autem non multo post fratris etiam vitam cum rogassem et amicorum quinquaginta, res mihi ex animi sententia successit. Sed et, facta mihi a Tito potestate, in templum ingressus, in

τος, ἔινθα πολὺ πλῆθος αἰχμαλώτων ἐγκέκλειστο γυνα-
κῶν τε καὶ τέκνων, ὅσας ἐπέγνων Φίλων ἐμῶν καὶ συνήθων
ὑπάρχοντας ἔρυσάμην, περὶ ἑκατὸν καὶ ἐνεήκοντα ὄντας
τὸν αἰεθμὸν, καὶ ἔδδ' ὑλῆρα καταθεμένους ἀπέλυσα συγ-
χωρήσας αὐτὰς τῇ προτέρᾳ τύχῃ. πεμφθεὶς δὲ ὑπὸ Τίτῃ
Καίσαρος σὺν Κερεαλίῳ καὶ χιλίοις ἱππεῦσιν εἰς κάμπην τι-
νὰ Θικῶαν λεγομένην, πρὸς κατανόησιν, εἰ τόπος ἐπιτή-
δειός ἐστι χάρακα δέξασθαι, ὡς ἐκείθεν ὑποσρέφων εἶδον
πολλὰς αἰχμαλώτας ἀνεστυρωμένας, καὶ τρεῖς γνωρίσας
συνήθεις μοι γενομένας, ἤλγησα τὴν ψυχὴν, καὶ μετὰ
δακρύων προσελθὼν Τίτῳ εἶπον. ὁ δ' εὐθύς ἐκέλευσεν
καθαμεθέοντας αὐτὰς θεραπείας ἐπιμελεσάτης τυχεῖν.
καὶ οἱ μὲν δύο τελευτῶσιν θεραπευόμενοι, ὁ δὲ τρίτος
ἔζησεν.

οὔ. Ἐπεὶ δὲ κατέπαυσεν τὰς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ταραχὰς
Τίτος, εἰκάσας τὰς ἀγρὰς, ἃς εἶχον ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις,
ἀνοήτης ἰσομένης μοι, διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκῆ Ρωμαίων
Φρεβὰν ἐγκαθέξειν, ἔδωκεν ἑτέραν χώραν ἐν πεδίῳ.
μέλλων τε ἀπαίρειν εἰς τὴν Ρώμην, σύμπλην ἐδέξατό με
πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμων. ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ρώμην ἦκομεν,
πολλῆς ἔτυχον παρὰ Οὐεσπασιανῷ προνοίας, καὶ γὰρ καὶ
κατάλυσιν ἔδωκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ πρὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτῷ
γενομένη, πολιτεία τε Ρωμαίων ἐτίμησεν, καὶ σύνταξιν
χρημάτων ἔδωκεν. καὶ τιμῶν διπέλει μέχρι τῆς ἐκ τῶ βίᾳ
μετασάσεως, ἔδδ' ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ χρηστότητος ὑφελών. ὁ
μοι διὰ τὸν Θρόνον ἦνεγκε κίνδυνον. Ἰουδαῖος γάρ τις, Ἰω-
νάθης τῆνομα, εἰσὶν ἐξεγείρας ἐν Κυρήνῃ, καὶ διχελίης
τῶν ἐγχωρίων συναναπέισας, ἐκείνοις μὲν αἰτίος ἀπωλείας
ἐγένετο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τῇ τῆς χώρας ἡγεμονεύοντος δεθείς,
καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα πεμφθεὶς, ἔφασκεν, ἐμὲ αὐτῷ
ὄπλα πεπομφέναι καὶ χρήματα. ἢ μὴν Οὐεσπασιανὸν
ψευδόμενος ἔλαθεν, ἀλλὰ κατέγνω θάνατον αὐτῷ, καὶ
παραδοθεὶς ἀπέθανεν. πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ταῦτα τῶν
βασκανοῦντων μοι τῆς εὐτυχίας κατηγορίας ἐπ' ἐμὲ συν-

quod inclusa erat magna captiuarum mulierum et puorū multitudo, quotquot inter eos amicorum meorum et familiarium deprehendi, omnes, circiter centum et nonaginta numero, liberaui, nulloque redemptionis pretio soluto dimisi in pristinum fortunae statum restitutos. Misus deinde a Tito Caesare cum Cerealio et mille equitibus in vicum quendam, cui nomen Thecoa, ad dispiciendum, an locus esset castris metandis idoneus, cum illinc reuertens multos viderem crucibus suffixos, et in his tres mihi quondam familiares agnoscerem, animo indolui, et cum Titi pedibus lacrymans accidissem, rem, ut erat, ei referebam. Ille vero mox iussit ipsis detractis adhibendam esse curationem omni cum diligentia, et horum quidem duo, dum curarentur, animam efflarunt; tertio vero longior vitae usura reddita est.

76. At Titus, postquam res in Iudaea turbatas composuerat, facta coniectura, agros, quos habebam circa Hierosolyma, mihi inutiles fore, propter milites Romanos illic ad regionis custodiam relinquendos, alia mihi praedia donavit in planitie: et Romam profecturus, me navigationis socium assumsit, magno in honore habitum. Vbi vero Romam peruenimus, curae non mediocri eram Vespasiano. Nam et mihi hospitium dedit iis in aedibus, quas, antequam fieret imperator, habitauerat, et civis Romani iure cohonestavit, et annuam mihi pensionem assignavit; meque honoribus cumulare non destitit, sua erga me liberalitate ne minimum quidem diminuta, donec e vita migrarit. id quod ex nonnullorum invidia me in discrimen aliquoties adduxit. Iudaeus enim quidam, Ionathas nomine, cum seditionem apud Cyrenen excitasset, et his mille indigenis, ut idem facerent, persuasisset, istis quidem in causa erat exitii; ille vero, a provinciae praeside vinclus et ad imperatorem missus, aiebat, me arma et pecunias illi suppeditasse. Vespasianum tamen non latebat, quod mentitus fuerit, capitisque eum condemnabat, adeo ut carnifici traditus perierit. Saepe etiam postea accusationibus ab iis, qui meae inuiderunt felicitati, in me

θέντων, οὐκ προνοία πάσας διέφυγον. ἔλαβον δὲ παρὰ Οὐσπασιανῷ δωρεάν γῆν ἢκ' ὀλίγην ἐν τῇ Ἰσθαίᾳ. καὶ ὃν δὴ καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα, μὴ ἀρεσκόμενος αὐτῆς τοῖς ἡθροσιν, ἀπέπεμψάμην, τριῶν παιδῶν γενομένην μητέρα, ὧν οἱ μὲν δύο ἐτελεύτησαν, εἰς δὲ, ὃν Ἰσκανὸν προσηγόρευσα, περίεστιν. μετὰ ταῦτα ἡγαγόμενῃ γυναῖκα κατακηκυῖαν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸ δὲ γένος Ἰσθαίαν, γενέων εὐγενεστάτων καὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἐπιφανεστάτων, ἡθρο πολλῶν γυναικῶν διαφύεσκον, ὥς ὁ μετὰ ταῦτα βίος αὐτῆς ἀπέδειξεν. ἐκ ταύτης δὴ μοι γίνονται παῖδες δύο. πρεσβύτερος μὲν Ἰῦτος, Σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνον, ὁ καὶ Ἀγρίππας ἐπικληθεῖς. ταῦτα μέντοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον. δίδμενον δὲ μοι ὅμοια καὶ τὰ παρὰ τῶν αὐτοκρατόρων. Οὐσπασιανῷ γὰρ τελευτήσαντος, Τίτος, τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, ὅμοιαν τῷ πατρὶ τὴν τιμὴν μοι διεφύλαξεν, πολλάκις τε κατηγορηθέντος ἢκ' ἐπίστευσεν. [διαδεξάμενος δὲ τῷτον Δομετιανός, καὶ προσπύξῃσεν τὰς εἰς ἐμὲ τιμὰς, τῆς τε γὰρ κατηγορήσαντάς με Ἰσθαίης ἐκόλασεν, καὶ δῆλον εὐνῆχον, παιδαγωγὸν τῷ παιδὶός με, κατηγορήσαντα, κολαδοῖναι προσέταξεν. ἐμοὶ τε τῆς ἐν Ἰσθαίᾳ χώρας ἀτέλειαν ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μεγίστη τιμὴ τῷ λαβόντι. ἡ δὲ τῷ Καίσαρος γυνὴ Δομετία διετέλεσεν εὐεργετήσαί με. ταῦτα μὲν τὰ πεπραγμένα μοι διὰ παντὸς τῷ βίῳ ἐστίν. κρινέτωσαν δ' ἐξ αὐτῶν τὸ ἡθρο, ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, ἕτεροι. σοὶ δ' ἀποδεδωκώς, κρεῖττε ἀνδρῶν Ἐπαφρόδιτε, τὴν πᾶσαν τῆς ἀρχαιολογίας ἀναγραφὴν, ἐπὶ τῷ παρόντι ἐνταῦθα καταπαύω τὸν λόγον.

Instituti, Dei providentia ex omnibus evasi. A Vespasiano autem dono accepi latifundium in Iudaea. quo etiam tempore et uxorem dimisi, quod eius mores mihi non placerent, cum iam mater facta esset trium liberorum: quorum duo quidem diem suum obierunt, unus vero, quem Hyrcanum appellavi, superstes est. Paulo post aliam duxi uxorem, quae in Creta quidem habitabat, genere autem Iudaea erat, parentibus nobilissimis nata et omnium in illa regione splendidissimis, quae multas mulieres morum praestantia superabat, ut vita eius, quam deinceps mecum agebat, indicio fuit. Ex ea duos suscepi filios, Iustum natu grandiore, et post eum Simonidem, qui et Agrippae cognomen habuit. Et huiusmodi quidem sunt res nostrae domesticae. Mansit autem mihi imperatorum benevolentia perpetuo eadem. Nam defuncto Vespasiano, Titus, qui eum in imperio excepit, in eodem, quo pater, honore me habuit; cumque saepius accusarer, delatoribus non credit. Domitianus autem, qui ei in imperium successit, honoribus etiam et dignitate me auxit. Nam et Iudaeos accusatores meos supplicio affecit, et servum eunuchum filii mei paedagogum, qui accusationem in me instituerat, puniri iussit. Quin et mihi, quod attinet ad agros in Iudaeae provincia, tributorum immunitatem dedit: id quod ei, qui acceperit, honorificentissimum censetur. Ad haec Caesaris uxor Domitia mihi benefacere nunquam desistit. Et haec quidem praecipua sunt, quae per omnem vitam a me gesta sunt. ex illis vero de moribus meis iudicent alii, prout cuicunque libuerit. Cum autem tui in usum, praestantissime virorum Epaphrodite, antiquitates nostras omnes iam perscripserim, in praesentia hic narrationem claudio.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

L. S.

Opus tam voluminosum, vel accuratissimis et diligentissimis operis, sine
vlla labe atque omnibus immune maculis egredi humanae vires non
patiuntur. Typi impuri aut nigro destituti, chartarum etiam plicaturae
in causâ maxime sunt, vt in charta praecipue nitidiori tota subscripta aut
non dignoscantur facile, aut vna binæue litterae haud sint expressae. Non
raro legentis animus maxime attentus oculisque acutiores desiderantur.
Retuli igitur et illa in mendorum seriem, quae in tuo forsitan exemplo recte
scripta atque expressa fuerint.

TOMVS I.

In epistola dedicatoria pag. IV. versu 15. post *obtulisſi* adde *accessus beno-*
ficiū.

pag. XVI. versu 9. lege *litterariam.*

In textu

- pag. 10. versu 25. lege *ivmā.* p. 42. versu 7. lege *ελλαγησικους.*
- 30. versu 1. lege *Λουρη.* p. 80. versu 12. lege *Αβραμ.*
- 83. versu 19. sphi 2. post *Labanus* adde *est.*
- 92. pro s. η. lege s. ζ. et pro s. θ. lege s. υ.
- 93. pro s. 8. lege s. 7. et pro s. 9. lege s. 8.
- 166. versu 30. lege *δακρυοντες.* p. ead. pro s. ι. lege s. θ.
- ead. versu vlt. lege *Ιαυτην.*
- 167. versu 1. post *utilitatem* et *damna* pone comma.
- ead. pro s. 10. lege s. 9. p. 172. versu 13. s. θ. lege *υιοι.*
- 176. versu 2. lege *Θνεαντος.*
- 189. versu 3. sphi 6. post *vero* pone comma.
- 204. versu vlt. lege *ελθιν.* p. 208. versu 8. lege *am.*
- 218. versu 10. lege *ταυταις.* p. 256. versu 1. lege *κιν.*
- 260. versu 1. lege *απορημυσις.* p. 262. versu 11. sphi 3. lege *ετρεπον.*
- 264. versu 12. κφ. γ. lege *οὐν.* p. 266. versu 8. lege *εχρηται.*
- 266. versu vlt. lege *ιν.* p. 273. versu 10. post *αιωσφ* dele comma.
- 284. pro s. ζ. lege s. γ. p. 285. pro s. 7. lege s. 6.
- 287. versu 4. pone comma pro *πυνθο.* p. 288. versu 21. lege *Ιεσην.*
- 316. κφ. ιβ. sphi 2. versu vlt. lege *ετιβρ ταυτην.*
- 328. versu 11. sphi 3. lege *εχοντες.* p. 366. versu 9. sphi 8. lege *θουρ.*
- 370. κφ. γ. versu 1. lege *οὐν.* p. 374. versu 12. lege *προτιερον.*
- 396. versu 20. sphi 8. lege *αν.* p. 399. versu 18. dele *sed.*
- 406. versu 8. sphi 17. lege *ισχυν.*
- 428. versu 5. sphi 12. lege *Βουνημα.*
- 463. versu 25. lege *Ελεazarum.* p. 485. versu penult. lege *se.*
- 488. versu 12. lege *Αλλα.* p. ead. versu 17. lege *εφραϊμυτιδες.*
- 494. pro s. κβ. lege s. ιβ. p. 497. versu vlt. lege *qui.*
- 546. versu 15. sphi γ. lege *προς* pro *πρις.*
- 580. versu 4. sphi β. lege *οὐν.*
- 606. versu 7. sphi ε. lege *Θυγατρις.* p. 622. versu 21. lege *δμας.*
- 628. versu 17. sphi 2. lege *ταυτους.* p. 678. versu 9. sphi β. lege *οφθα.*
- 680. versu 22. lege *συγκαταλειμμενον.*
- 716. versu 2 et 3. lege *Ικανος* pro *Ικανος.*
- 749. versu 16. lege *respondetbas.*
- 789. 2. versu sphi 5. lege *sciscitantique.*
- 814. versu 12. lege *Απαδυνα.* p. 836. versu 20. lege *Ιουρατην.*
- 841. versu 14. sphi 3. lege *inde.* p. 952. versu 1 et 2. lege *οὐτα.*
- 1018. versu 7. lege *μεραν.* p. 1025. versu 13. lege *forte.*
- 1085. versu 1. lege *inuris.* p. 1135. versu 31. lege *Ιερραμ.*
- 1170. versu 5. κφ. ια. lege *Λαγων οὐτως.* p. 1188. versu 18. lege *δακρυοντες.*

TOMVS II.

In textu

- pag. 2. versu 15. lege *ισαμα*. p. ead. versu 2. sphi β. lege δ *ντα*.
 - 6. versu 7. lege *ινα*. p. 99. versu 35. lege *possularent*; —
 - 223. versu 2. sphi δ. lege *ueterem*. p. 237. versu 13. lege *isa* pro *isaga*.
 - 239. versu 9. lege *us* pro *ur*. p. 333. versu 3. sphi δ. lege *naclius*.
 - 343. versu 3. cap. XLV. lege *mercenariorum*. p. 351. versu 3. lege *nullam*.
 - 414. versu vlt. lege *απατη* *εξ*.
 - 450. versu 1. sphi ζ. lege *απαρτατες*.
 - 573. versu 31. lege *prehendi*. p. 602. versu 3. sphi ε. lege *τη* *τι*.
 - 602. versu 3 et 4. lege *οικουμενικων*. p. 627. versu 36. lege *meridionalis*.
 - 682. versu 13. post *γραφη* pone punctum.
 - 690. pro 590. post paginam 689. scribe.
 - 719. versu 2. sphi 4. lege *Alexandrii*. p. 737. lege 5. 6. pro 5. 5.
 - 738 et 739. siphorum numeri sunt mutandi.
 - 778. versu 8 et 9. lege *χρησις*. p. 783. versu 18. lege *ομπια*.
 - 796. versu 20. lege *δεξιν*. p. 899. versu 7. cap. VI. lege *occultabatur*.
 - 904. versu 12. sphi δ. lege *ευνυκαμνον*.

TOMVS III.

- pag. 5. versu 3. post *perfecissem* pone comma. p. 36. pro 5. ut. lege *et*.
 - 36. versu 18. lege *προδιδουαι*. p. 44. versu 18 et 19. sphi αδ. lege *ημερας*.
 - 44. versu 19 et 20. sphi αβ. lege *σχετιστικον*.
 - 83. versu 10. lege *capitulum*. p. 132. versu 3. sphi ε. lege *ελαφρον*.
 - 151. vlt. cap. III. post *populus* dele comma. p. 262. versu vlt. lege *ut* *ut*.
 - 388. versu 8. sphi γ. lege *εξου* pro *εξαν*. p. 433. versu 34. lege *penalis*.
 - 504. versu 1 et 2. lege *οικου*. p. 626. versu 12. κφ. γ. lege *εχου*.
 - 651. versu 10. cap. X. lege *ποικιλιαν*.
 - 652. versu 17. sphi β. lege *θανατον*. p. 661. versu 23. lege *fecit*.
 - 768. versu penult. lege *των* *φαρμακων*. p. 780. versu vlt. lege *ιμνοσι*.
 - 962. versu 22 et 23. lege *μεμνησο*. p. 982. versu 5. lege *λαουσιντες*.
 - 1012. versu 11. lege *ουμοι*.
 - 1024. versu 23 et 24. sphi δ. lege *ανημυξαν*.
 - 1056. versu 10. lege *ουκ* *ετ*. p. 1076. versu 1. lege *δουτ*.
 - 1184. versu 21. 23. lege *βουλομενοις*.
 - 1202. versu 11. lege *εδων* *τον* *και* *εξεστην*.
 - 1235. versu vlt. lege *solum*, *fi*.
 - 1245. pro 5. 8. lege 5. 9. et sic vltcrius mutandi sunt siphorum numeri.
 - 1266. versu 10. lege *τα* *γαρ* *μη*.
 - 1342. versu 1. in 5. *ις*, lege *και* *ινεσθις*.

Haec fere sunt, beneuole lector, quae celeribus oculis peruolantanti mihi, plurimis distraho negotiis, vltro obuia inciderunt. Emenda et corrige, si quae alia minus recta inueneris. Quod ad Apparatum Flavianum et Commentarium, quem promisi: aliquid illius propediem expecta, laborique meo fauces rogo.

DR. FRANCISCVS OERTHEER.

